Ἡ Νεολαία

ἈΡ. ΦΥΛ. 17 (120
25 Ι[illegible] 1941-ΕΤ

Γρήγορα παιδιά!
Περιμένουν οἱ φαντάροι μας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ΄. – ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως	32-094
» » Ἐποπτείας Συντάξεως	34-425
» » Ἀρχισυντάκτου	593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 17—25 Ἰανουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ) Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » »	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » »	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας	1	
Ἀμερικῆς Δολ.	6	
Αἰγύπτου Λίρ.	1	

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ

Ὁ κόμης Ντὲ Βιλνέφ, τῆς μεγάλης Γαλλικῆς οἰκογενείας, γράφει μεταξὺ ἄλλων εἰς τὸν ἐδῶ φίλον του κ. Π. Κ. καὶ τὰ ἑξῆς:

«...Ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς τῶν προσεχῶν μηνῶν θὰ ἴδωμεν νὰ ὑποφώσκη ἡ αὐγὴ μιᾶς ἐποχῆς πλέον καρποφόρου καὶ εἰρηνικῆς διὰ τοὺς λαούς.

Ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων — καὶ τὸ εὔχομαι εἰλικρινῶς — θὰ δώση εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ μέσον νὰ ἀποθεώση ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μάχονται τόσον ἐπαξίως διὰ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ θὰ τιμήση τὰς χώρας ποὺ μάχονται ἐναντίον τῆς ἀδικίας καὶ τῆς βίας.

Εὔχομαι, ἀγαπητέ μου, στὴν ἡρωϊκή σου χώρα, ἡ ὁποία τόσας ὡραίας νίκας κατήγαγε, νὰ εἶναι αἱ νῖκαι αὗται ὁ πρόδρομος τῆς δόξης ἡ ὁποία θὰ προστεθῆ εἰς τὰς σημαίας της, καὶ νὰ κάνη νὰ ἀναβλύσουν εἰς τὴν μνήμην ὅλων αἱ πλέον ἔνδοξοι ἐποποιῗαι τῆς ἱστορίας τοῦ Λαοῦ σας.

Παρακολουθοῦμεν καθημερινῶς μὲ ἐνδιαφέρον καὶ πίστιν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀγῶνος σας εἰς τὸ Μέτωπον καὶ εὐχόμεθα πάντοτε ἐκ βάθους καρδίας νὰ ἔχωμεν τὴν ἠχὼ καὶ ἄλλων εὐνοϊκῶν εἰδήσεων...».

ΚΑΤΑΝΥΞΙΣ

Στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας γυρεύομε μέσα μας ὅ,τι μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνακουφίση, καὶ ὅταν δὲν τὸ βρίσκουμε, ζητοῦμε κάποιο φῶς νὰ μᾶς φωτίση, ἐπειδὴ στὰ βάθη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν τὸν κυριεύει ἡ κακία, ὑπάρχουν τὰ ἀγαθὰ ἔνστικτα ποὺ σὲ μιὰ δεδομένη στιγμὴ ἀντιδροῦν καὶ ἐμποδίζουν τὸ ψυχικὸ βαρόμετρο νὰ πέση χαμηλά.

Τὴν ἀκτῖνα ποὺ ζητοῦσα τὴν εὑρῆκα ἕνα βράδυ στὸν δρόμο μου. Ἦτο ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Ψιχάλιζε. Τὸ ἐπιβεβλημένο σκοτάδι ἔρριχνε γύρω μου τὸ μυστήριό του. Βρέθηκα μπροστὰ ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία, ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ ἐπροχώρησα. Κενὸς ὁ χῶρος καὶ σκοτεινός. Μερικὰ καντήλια φώτιζαν ἁπαλὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες.

Ἡ Μεγαλόχαρη σ' ἕνα ἁπλὸ πλαίσιο ἐφαίνετο στὸ κέντρον. Μαραμένα λουλούδια ἔγερναν εὐλαβικὰ στὸ πρόσωπό Της. Στάθηκε μὲ εὐλάβεια μπροστά Της, βυθισμένη σὲ σκέψεις ἀσύλληπτες. Διὰ μιᾶς μοῦ φάνηκε πὼς ἡ μορφή Της ἔλαμπε. Ἀκτῖνες φωτεινὲς Τὴν περικύκλωναν, μελῳδίες ἀντηχοῦσαν...

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι μὲ κατάνυξι. Ἴσως ἐκείνην τὴν ὥρα νὰ ἤμουν ἕρμαιον ψευδαισθήσεως, ἀφοῦ γύρω μου τὰ πάντα ἦσαν ἤρεμα καὶ σιωπηλά. Ὅμως πόσες φορὲς δὲν τὴν ἀνεζήτησα τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς θείας ἐπικοινωνίας καὶ χάριτος, τὴν παρηγοριὰ ποὺ περιμένουμε ὅλοι, σὲ ἀπελπισμένες στιγμές.

Κάτι παρόμοιο, κάτι βαθύτερο καὶ μεγαλείτερο θὰ νοιώθουν μέσα στὴν ψυχή τους οἱ στρατιῶται μας ποὺ, ἀψηφώντας τὰ πάντα, προσφέρουν τὴν ζωήν τους, τὸ αἷμα τους, γιὰ τὴν Πατρίδα. Ὅλοι θ' ἀφίνουν πίσω τους ἢ μιὰ μητέρα ἢ μιὰ ἀδελφὴ ἢ τὴν γυναῖκα ἢ τὴν κόρη τους. Τὶς μορφὲς αὐτὲς τὶς βλέπουν ἀτενίζοντας τὴν Παναγία. Ὅλες αὐτὲς οἱ προσφιλεῖς ὑπάρξεις σὲ μιὰ εἰκόνα.

Ἡ Πίστις τοὺς σώζει, ἡ Πίστις τοὺς δυναμώνει, ἡ Πίστις μὲ τὴν μεγαλειτέρα εὐρύτητα ἐννοίας ποὺ περικλείει ἡ λέξις. Ἡ Πίστις ὡς σκοπὸς καὶ τέρμα. Σκοπὸς διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι ζητοῦν, ἀφοῦ μόνον αὐτὴ ὁπλίζει μὲ δύναμιν καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν Νίκην, καὶ τέρμα διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐξαΰλωσιν τῆς πεζῆς ζωῆς, εἰς τὴν Δόξαν.

Καὶ ἡ ψυχή τους ἐπικοινωνεῖ μὲ τὰ μεγάλα Ἰδανικά. Αὐτὴ συνδέει ὡς ἀπὸ μυστηρίου τοὺς χθεσινοὺς ἀγνώστους, αὐτὴ μεταβάλλει τὸν ἀδύνατον ἄνθρωπον εἰς ἥρωα, τὴν στιγμὴν εἰς αἰῶνα, τὴν πέτραν εἰς Παρθενῶνα, τὴν κοινὴν λέξιν εἰς Ἰλιάδα.

14-12-40. Γ. ΒΛ.

«ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ»

Ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῆς Πατρίδος μας γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀνεξαρτησία της καὶ γιὰ τὸν πολιτισμὸ μᾶς συγκλόνισε βαθύτερα, ἐμᾶς ἐδῶ πάνω, καὶ μᾶς ἄναψε ξεχωριστὴ λαχτάρα κι' ἐνθουσιασμὸ κι' ἔξαρσι πατριωτικὴ πρωτόφαντη!

Εἶναι ἔτσι γιατὶ ὁ ἀντίλαλος τῶν κανονιῶν συχνά, πολὺ συχνὰ κόφτει τὴν ἥρεμη γαλήνη τῶν βουνῶν, τῶν βουνῶν μας ποὺ τρανεύουν τὴν Πατρίδα μας, τὴν γιγαντώνουν, τὴ φτιάχνουν ὑπερήφανη κι' ἀγέρωχη σὰν αὐτά, καὶ τὴν σβήνουν ἀργά, ξυπνώντας στὴν κάθε ψυχὴ τὶς πιὸ γλυκειὲς ἀνατριχίλες. Τότε ξεχνᾶς τὴν ἀγάπη σου στὸ ταπεινὸ ἐγώ σου, ἀγάπη ποὺ ποτέ, μποροῦμε νὰ καυχιώμαστε γι' αὐτό, στὸν Ἕλληνα δὲν θέριεψε τόσο ποὺ νὰ τὸν κάμη νὰ σκεφτῆ, νὰ μὴ τὸ θυσιάση τὸ ἐγώ του αὐτό, τὴν ὕπαρξί του, στὸ βωμὸ κάποιων ὑψηλῶν Ἰδανικῶν ποὺ ἰδιαίτερα Αὐτὸς μέσα στοὺς λαοὺς τἄνοιωσε καὶ τὰ λάτρεψε. Τότε σκέπτεσαι καὶ ζηλεύεις βαθιὰ μέσα σου ἄθελα τοὺς ἥρωες ποὔχαν τὴν περίτρανη τιμὴ νὰ συμμετέχουν, πάνω στ' ἀπάτητα βουνὰ ποὺ θωρεῖς νοσταλγικὰ στὸ σύθαμπο τοῦ μακρινοῦ ὁρίζοντα, στὸ λαμπρότερο πανηγῦρι, σ' αὐτὸ τοῦ πολέμου!

Ἔτσι ἐδῶ σ' ἐμᾶς κοντὰ στὰ σύνορα ὁ καθένας μας ζῆ τὴν ἀληθινή, τὴν πρεπούμενη ζωὴ στ' ὄνομα τοῦ Ἕλληνος ποὺ ὑπερήφανα φέρει.

Ἂς ἔρθη νὰ δῆ ἐδῶ στὰ σύνορα κάθε ὀλιγόπιστος τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή, ἂς ἔρθη νὰ γνωρίση τὴν αἰώνια, τὴν ἀθάνατη ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος παντοῦ τριγύρω ἀλαφροΐσκιωτη. Θὰ τὴν μαντέψη στὶς ψηλὲς βουνοκορφὲς ποὺ τὶς κάμνει καὶ τεντώνουν νὰ φτάσουν τὸ Θεῖο, αὐτὸ τὸ Θεῖο ποὺ ἕνα τρανὸ κομμάτι ἔχει μέσα της.

Ἐδῶ πάνου ποὺ βροντᾶ τὸ κανονίδι καὶ φτάνει ἡ ἰαχὴ τῶν τσολιάδων μας «ἀέρα!», ἐδῶ ποὺ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ φύσι οἱ καθάρια Ἑλληνικοὶ ἔχουν ἰδιαίτερο θέλγητρο, ἐδῶ ξυπνᾶ τρανότερη ἡ λαχτάρα νὰ νικήσουμε ἢ νὰ πεθάνουμε ὅλοι σὰν ἕνας ἄνθρωπος, παρὰ ν' ἀναπνεύση βάρβαρο στῆθος τὸν ἀέρα τὸν ἴδιο ποὺ ἀνέπνεε μιὰ μέρα κι' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, παρὰ νὰ πατήση βέβηλο πόδι τοὺς βράχους, τοὺς ἴδιους βράχους ποὺ ἀντίκρυζε κι' ὁ Ἀριστοτέλης!

Αὐτὸ ὁρκιζόμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ βόρειοι Ἕλληνες, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασί μας.

Ζήτω ὁ Ἀρχηγός!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΒΟΥΡΔΑΣ

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐμπρὸς παιδιὰ μὲ μιὰ καρδιὰ καὶ μ' ἕνα σῶμα
βαδίστε μπρὸς μὲ τὸ γυμνό σας τὸ σπαθὶ
καὶ πολεμῆστε τὸν ἐχθρὸ σῶμα μὲ σῶμα
γιὰ νὰ νικήσουμε καθεὶς ἂς προσπαθῆ.

Σὰν τὰ ζαρκάδια ἐλαφροί, πουλιὰ ὄχι ἄνθρωποι
μέσ' σὲ χαράδρες καὶ γκρεμοὺς πάντα ἐμπρός,
γιὰ τὴν Ἰδέα κάθε ἄγριο βουνοτόπι
ἕνας ἀνθένιος δρόμος γίνεται λαμπρός!

Ἐμπρὸς παιδιὰ χτυπᾶτ' ἀκούραστα χτυπᾶτε
ἡ λέξι «κούρασι» γιὰ σᾶς εἶναι βρισιά,
σὰν τὰ λιοντάρια μέσα στὴ φωτιὰ ὁρμᾶτε
μέσ' στὴ φωτιὰ ποὺ σεῖς τὴ νοιώθετε δροσιά...

Ψυχὴ καὶ σῶμα δῶσατέ τα στὴν Πατρίδα,
ἐμπρὸς παιδιὰ καὶ μὴ διστάζετε στιγμή.
Δῶστε τὸ αἷμα σας ὡς τὴν στερνὴ ρανίδα
γιὰ τῆς γλυκειᾶς μας τῆς Ἑλλάδος τὴν τιμή!

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας τὴν τόσο δοξασμένη,
γιὰ τὴν Πατρίδα μας τὴν τόσο ζηλευτή,
ἐμπρὸς παιδιά! Γιὰ τὸν ἀγῶνα ἑνωμένοι
μὲ τὸν Γεώργιο μπροστὰ ὁδηγητή!

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας κάθε θυσία ἀξίζει,
ἐμπρὸς γιὰ μιὰ νίκη θριαμβευτική!
Γιατὶ θάρθῆ ἕνας καιρὸς νὰ κυματίζη
παντοῦ ἡ Σημαία ἡ ἱερὴ ἡ Ἑλληνική!

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Σὲ σᾶς ποὺ ὀρθωθήκατε βράχοι μπρὸς στοῦ χειμάρρου
τὸ μανιασμένο κύλισμα καὶ ποὺ βαρειὰ ἡ φωνή σας
ἀντήχησε τρομάζοντας τὰ στίφη τοῦ βαρβάρου
πλέκω στεφάνι ἀμάραντο στὴν ἔνδοξη θανή σας.

Ἀπ' τὸν ἀνθῶνα ἔμασα τῆς ἔμπνευσης λουλούδια
τριαντάφυλλα, κρινόρροδα, βιολέτες, μαργαρίτες
τὸν τάφο σας τὸν φωτεινό, οὐράνια ἀγγελούδια,
νὰ ράνω μὲ τὰ μύρα τους, ἀθάνατοι Ἀκρίτες.

Τὸν τάφο σας π' ἀνοίχτηκε μέσ' στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
θἄρχεται ἡ θύμησι γλυκειὰ μὲ μύρα νὰ τὸν ραίνη
καὶ τὴν ὡραία σας θωριὰ ἀπ' αἵματα καὶ πάθη
καὶ πόνους ποὺ πλημμύρισε μ' ἀνθόνερο νὰ πλένη.

Καὶ τοῦ Μαΐου τὰ λούλουδα, π' ὄμορφα θὲ ν' ἀνθίζουν
σὲ τόπους ὅπου μ' αἵματα ποτίστηκαν δικά σας
τὰ ματωμένα χώματα τῆς μάχης θὰ στολίζουν
καὶ τὴν παληὰ θὰ μαρτυροῦν κι' αἰώνια λεβεντιά σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΥΡΙΟΒΟΛΗΣ
Τρόπαια—Γορτυνίας

ΘΑ ΔΩΣΟΥΜΕ!

Ἀπὸ τὸ πρωῒ σήμερα καὶ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἀγόρια καὶ κορίτσια, θὰ πάρουν μὲ τὴν ἀράδα τὰ σπίτια, ὅλα τὰ σπίτια καὶ τὰ καταστήματα τῶν πόλεων καὶ τῶν συνοικισμῶν τῆς περιοχῆς τοῦ συγκροτήματος Πρωτευούσης, γιὰ νὰ μαζέψουν πράγματα καὶ χρήματα γιὰ τὰ παιδιά μας ποὺ μάχονται εἰς τὶς ἀλβανικὲς βουνοσειρές, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὸν ἀέρα, γιὰ τοὺς τραυματίας μας ποὺ θεραπεύονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα, γιὰ τὶς οἰκογένειες τῶν πολεμιστῶν καὶ γιὰ τὰ θύματα τῶν ἀπὸ ἀέρος ἰταλικῶν βομβαρδισμῶν. Καὶ πρέπει νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃ κανεὶς ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ θύρα μεγάρου ἢ κατοικίας ἢ χαμόσπιτου, ποὺ δὲν θ' ἀνοίξῃ στὸ χτύπημά τους, οὔτε ψυχὴ ποὺ δὲ θὰ βρῇ πρόθυμη ἀπόκρισι στὴν κλῆσι τους, οὔτε χέρι ποὺ δὲν θὰ δώσῃ.

Τὸ ξέρομε πὼς τὸ μέγα πλῆθος τῶν Ἑλλήνων, ὅλοι, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ δίνουν. Νὰ προσφέρουν γιὰ τὶς χίλιες δύο ἀνάγκες ποὺ ἔχει δημιουργήσει ὁ πόλεμος. Νὰ δίνουν στοὺς δημοσίους ἐράνους, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄλλους, τοὺς ἰδιωτικούς, τοῦ στενωτέρου κύκλου του ὁ καθένας. Τοὺς ἐπαρχιακούς, τοὺς σωματειακούς, τοὺς συναδελφικούς, τοὺς οἰκογενειακούς. Τὸ ξέρουμε πὼς ὅλα τὰ κύτταρα, ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ πυρῆνες, ἀκόμη καὶ τὰ ἄτομα ἕνα ἕνα, ἀσκοῦν μὲ τὸν τρόπο τους καὶ μὲ τὰ μέσα τους ὁ καθένας τὴν ἀλληλεγγύη πρὸς τὰ μαχόμενα ἑλληνικὰ νειᾶτα.

Ὡς τόσο ὁ νέος ἔρανος θὰ ἐπιτύχῃ καὶ πάλιν. Γιατὶ τὸ ξέρουμε ὅλοι μας πὼς ὁ κύκλος τῶν προσφορῶν δὲν θὰ κλείσῃ, δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ, ὅσο συνεχίζεται ὁ ἀγὼν εἰς τὰ πολεμικὰ μέτωπα. Γιὰ τοῦτο θ' ἀνοίξουμε ὅλοι μας μὲ χαμόγελο στὰ παιδιά μας τὰ μικρότερα, μὲ πρόσωπα φωτισμένα ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ στοργή, γιὰ νὰ δώσουμε πάλι γιὰ τ' ἄλλα, τὰ μεγαλείτερα παιδιά μας καὶ γιὰ τ' ἀδέλφια μας. Θὰ δώσουμε ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔχουμε ὅ,τι μποροῦμε ἀκόμα καὶ ὅ,τι μπορεῖ νὰ εἶναι χρησιμώτερο γιὰ κείνους καὶ ποὺ ἐμεῖς μποροῦμε νὰ τὸ στερηθοῦμε χωρὶς κίνδυνο. Καὶ θὰ τὸ κάμωμε μ' ὅλη τὴν εὐχαρίστησι καὶ μὲ ἕνα αἴσθημα εὐγνωμοσύνης, γιατὶ θὰ μᾶς δίδεται μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ εὐκαιρία νὰ νοιώσουμε πὼς μετέχουμε κι' ἐμεῖς λίγο στὶς ταλαιπωρίες τους. Ἐξαγοράζουμε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες, ἀπὸ τὶς νῖκες καὶ ἀπὸ τὴ δόξα τους. Θὰ τὸ κάμωμε γιὰ νὰ δειχτοῦμε συνεπεῖς καὶ μὲ τὸν ἑλληνικὸ ἑαυτό μας καὶ μὲ τὴν ἑλληνική μας συνείδησι πρῶτα καὶ ἔπειτα συνεπεῖς μὲ τὴν ἀπόφασι ποὺ εἴχαμε πάρει μαζί τους, ὅταν ἔφευγαν, νὰ σταθοῦμε στὸ πλευρό τους καὶ νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ κοινὸ χρέος μας. Θὰ τὸ κάμωμε γιατὶ θὰ θυμηθοῦμε πὼς ὅταν ἐκεῖνοι ἐβιάζοντο ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ν' ἁρματωθοῦν καὶ νὰ κινήσουν γιὰ τὰ σύνορα, ἡ ὑπόσχεσις καὶ ὁ ὅρκος ποὺ δώκαμε μαζί τους ἦτο νὰ τὴν κάμωμε αὐτὴν τὴν Χώρα, κι' ὅ,τι εἴχαμε, καὶ τὰ σπίτια καὶ τὰ χρήματα καὶ τὸ βιὸς καὶ τὴ ζωή μας ὁ καθένας, ὁλοκαύτωμα γιὰ τὴν τιμὴ καὶ γιὰ τὴ λευτεριά της. Καὶ τὸ ξέρομε ὅλοι πὼς ἂν τὸ ὁλοκαύτωμα δὲν ἐχρειάσθηκε νὰ γίνῃ κι' ἂν στέκουνται ὀρθὰ τὰ σπίτια καὶ τὰ μέγαρα καὶ οἱ καλύβες καὶ τὰ ἐργαστήρια καὶ ψηλὰ τὰ κεφάλια καὶ τὰ βλέμματα στὶς πολιτεῖες καὶ στὰ χωριά μας, εἶναι γιατὶ τὰ στήθια ἐκεινῶν ποὺ ἔφραξαν τὰ σύνορα ἦσαν δυνατὰ σὰν κάστρα κι' οἱ ψυχές τους ἀτσαλένιες, ὥστε νὰ συντριβοῦν ἀπάνω τους τοῦ ἐχθροῦ τὰ ὅπλα καὶ τὰ σύνεργα.

Γι' αὐτὸ θὰ δώσουμε. Ὄχι ἀπὸ τὴν ἄνεσι μονάχα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴ στέρησί μας. Θὰ δώσουμε γιατὶ χρωστᾶμε. Γιατὶ ὅ,τι κατέχομε κι' ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀγαπητὸ καὶ πολύτιμο, τιμὴ καὶ περηφάνεια καὶ ζωὴ καὶ βιός, δὲν θὰ ἦταν δικά μας σήμερα ἀλλὰ θὰ τὰ ἐξουσίαζαν ἄλλοι, χωρὶς τὸν ἀγῶνα ἐκείνων, χωρὶς τὴν ἀντρεία καὶ χωρὶς τὶς νῖκες τους. Θὰ δώσουμε γιὰ νὰ δείξωμε πὼς στεκόμαστε στὸ ὕψος τῆς ἰδικῆς τους αὐταπαρνήσεως. Πὼς τὶς ἀξίζαμε τὶς θυσίες τους. Γιὰ ν' ἀποδείξωμε πὼς ζοῦμε μὲ τὴν ἴδια μ' ἐκείνους λαχτάρα καὶ τὸν ἴδιο μ' ἐκείνους πόθο, νὰ βαστήξωμε ὡς τὸ τέλος καὶ νὰ τσακίσωμε τελειωτικὰ τὸν ἐχθρό, ποὺ θέλησε νὰ ποδοκυλίσῃ κι' ἐκείνους κι' ἐμᾶς καὶ τὴν ἱερὴ τῶν πατέρων μας γῆ καὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἑστίες καὶ τὸ πανένδοξο ὄνομα τῆς Ἑλλάδος.

Θὰ δώσωμε χωρὶς ὑπολογισμό. Ζυγιάζοντας ὁ καθεὶς μὲ τὸ βάρος τῆς ἀξίας ποὺ δίνει στὸν ἑαυτό του. Χωρὶς νὰ ἐλέγχουμε τὸν ἄλλο δίπλα μας καὶ χωρὶς νὰ συνεριζώμαστε κανέναν. Θὰ δώσουμε ἀπὸ πλεόνασμα αἰσθήματος, ὄχι ἀπὸ πλεόνασμα ὕλης. Θ' ἀδιαφορήσωμε ἂν δὲν εἶναι σύμμετρες οἱ εἰσφορές. Γιατὶ ὧρες σὰν αὐτὲς τὶς μεγάλες ποὺ περνοῦμε, ἀπὸ τὴν πρᾶξι τους τὴν ἐλεύθερη καὶ τὴν ἀβίαστη κρίνονται οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄντρες. Ὅπως ἐκεῖ ἐπάνω, ἔτσι καὶ ἐδῶ. Ὄχι ἀπὸ ὅσα ἔχει, μὰ ἀπὸ ὅσα δίνει θὰ κριθῇ καὶ θ' ἀξιολογηθῇ ὁ καθένας. Καὶ ἡ μερίδα τοῦ καθενὸς στὴ χαρὰ καὶ στὴ δόξα τῆς νίκης δὲ μπορεῖ παρὰ θὰ εἶναι ἀνάλογη μ' ἐκεῖνα ποὺ θὰ δώσῃ. Κι' ἂν θὰ βρεθοῦν, καὶ εἶναι ἀνθρώπινο νὰ βρίσκωνται, λίγοι, ποὺ θὰ τρέμουν τὰ χέρια τους κι' ἂς τοὺς ξέρῃ ὁ κόσμος πλούσιους σὲ ἀγαθά, ἂς μὴ καταδεχθῇ νὰ τοὺς συνερισθῇ οὔτε ὁ ἔσχατος. Ἂς τοὺς ἀφήσῃ νὰ τοὺς κάψῃ ἡ ἴδια τους ἡ ντροπή. Αὐτοὶ θὰ εἶναι οἱ δειλοί, οἱ σημαδιακοί, οἱ ἀνάπηροι μὲ τὴν σακάτικη καρδιά. Ἂν ἔτυχε νὰ βρεθῆκαν πλούσιοι ἀπὸ λάθος τῆς τύχης, θὰ τὴν περάσουν ὡς τόσο τὴ ζωή τους σὰ ζητιᾶνοι.

Ἀλλὰ ὁ λόγος δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς αὐτὴν τὴν ὥρα. Ὅλες οἱ μάχες ἔχουν τοὺς δειλούς τους εἴτε ἐκεῖ ἐπάνω γίνονται εἴτε ἐδῶ πίσω, κι' ἂν δὲν τοὺς εἶχαν δὲν θὰ ὑπῆρχε μέτρον γιὰ νὰ ξεχωρίζουν οἱ γενναῖοι. Ἔπειτα ὑπάρχει πάντα τὸ Κράτος, ποὺ ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ τὴ δύναμι νὰ πάρῃ ἐκεῖνο ποὺ πρέπει, ὅταν τὸ θέλῃ. Ὁ ἔρανος ποὺ ἐνεργοῦν σήμερα τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας δὲν εἶναι φορολογία. Εἶναι ἐλεύθερη ἔκκλησι τῶν παιδιῶν στὴν ἀτομικὴ γενναιότητα τοῦ καθενός μας. Εἶναι γιὰ ὅλους μας ἐλεύθερο ἀγώνισμα ἑλληνικῆς πίστεως, ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ μικρὰ μὲ τὸν καθάριο τους νοῦ καὶ τὸ ἀμόλυντο αἴσθημα δὲν θὰ εἶναι μονάχα ἐρανιστές. Θὰ εἶναι μαζὶ καὶ κριτές μας. Ὅσοι δὲν τὴ φοβοῦνται τὴν ἄτεγκτη κρίσι καὶ τὴν κατάκρισί τους ἂς μὴ δώσουν.

Η ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Προχθὲς ἦρθε στὸ γραφεῖο μου ἕνας ἄγνωστός μου κύριος καὶ ἀφοῦ εἶπε χωρὶς δισταγμὸ ποιὸς εἶναι, ἄρχισε νὰ διηγῆται μιὰ μικρὴ ἱστορία, ποὺ λέει πολλὰ αὐτὴ καὶ μόνη γιατὶ νικᾷ ὁ Ἑλληνισμὸς στὴ θανάσιμη πάλη ποὺ διεξάγει γιὰ τὴν Τιμὴ καὶ τὴν Ἐλευθερία.

— Εἶναι πράγματα, ἄρχισε νὰ λέῃ, ποὺ καὶ μεῖς ποὺ δὲν εἴμαστε δημοσιογράφοι πρέπει νὰ τὰ προσέχουμε, νὰ τ' ἀπομνημονεύουμε καὶ νὰ τ' ἀναφέρουμε σ' ἐσᾶς, γιὰ νὰ τὰ μάθῃ ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαός. Εἶναι ἕνα καθῆκον ποὺ πρέπει νὰ μᾶς τὸ ἀναγνωρίσετε σεῖς οἱ δημοσιογράφοι...

Καὶ συνέχισε: «Σήμερα τὸ πρωῒ περνοῦσα τὸ προαύλιο τῆς παληᾶς Βουλῆς καὶ παρακολουθοῦσα τρεῖς τραυματίας στρατιώτας μας ποὺ προχωροῦσαν νὰ βγοῦν στὴν ὁδὸ Σταδίου. Θυμώμουν τὰ δικά μου χρόνια, ποὺ κι' ἐγὼ τραυματίας ἔφθανα ἀπὸ τὸ μέτωπο, ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ὅπου δίναμε πρόθυμα τὸ αἷμά μας γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τ' ἀδέλφιά μας, νὰ δημιουργήσουμε μιὰ μεγαλύτερη Ἑλλάδα, δυνατώτερη, σεβαστὴ σὲ ὅλους. Θυμώμουν τὶς ἀλησμόνητες ἐκεῖνες ἡμέρες καὶ παρακολουθοῦσα τοὺς τραυματίας ποὺ ἐπροχωροῦσαν μπροστά μου, εὔθυμοι, γεμᾶτοι διάθεσι καὶ αὐτοπεποίθησι. Εἶχαν τὸ ὕφος ἀνθρώπων ποὺ ξέρουν γιατὶ ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦν, γιατὶ ἔδωσαν καὶ δίνουν τὸ αἷμα των, τὸ ὕφος ἀνθρώπων ποὺ οὔτε μιὰ στιγμὴ φαντάσθηκαν νὰ μεμψιμοιρήσουν γιατὶ βρέθηκαν στρωμένοι χάμου μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ χέρι, στὸ πόδι ἢ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Τὴν στιγμήν, ἀκριβῶς, αὐτὴ ἕνας γηραλέος κύριος, ντυμένος σεμνὰ καὶ μὲ εὐγενικὴ φυσιογνωμία, ἐπλησίασε τοὺς τραυματίας. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ πρᾶγμα καὶ κοντοστάθηκα, γιατὶ πιστεύω κι' ἐγὼ ὅπως καὶ σεῖς, ὅτι πρέπει ὅλοι οἱ Ἕλληνες μαζὶ κι' ὁ καθένας χωριστὰ νὰ κάνουμε τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Πῶς πρέπει νἄχουμε τὰ μάτιά μας δεκατέσσερα, ὅπως τονίζουν τὰ χαρακτηριστικὰ εἰκονογραφικὰ ἔντυπα ποὺ ἔχουν κολληθῆ παντοῦ. Ὁ κύριος ὅμως ποὺ εἶδα νὰ σταματᾷ τοὺς τραυματίας, ἐρώτησε μόνο:

— Εἶσθε τραυματίαι;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ πᾶτε τώρα;

— Φεύγουμε μὲ ἄδεια γιὰ λίγες ἡμέρες στὴν πατρίδα μας, γιατὶ εἴμαστε ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριό.

Τίποτε ἄλλο δὲν ρώτησε, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι ἕνα πεντακοσάρικο καὶ τὄβαλε στὸ χέρι τοῦ πρώτου τραυματίου λέγοντας:

—Ἐπιτρέψτε καὶ σ' ἕναν ἄγνωστό σας ποὺ λυπᾶται ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ αἷμα του, νἆναι κοντά σας, σ' αὐτὲς τὶς μεγάλες στιγμές. Μὴν τὸ θεωρήσετε προσβολή, ἤμουν κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ τραυματίας καὶ ξέρω. Πάρτε το αὐτό, πιῆτε ἕνα ποτήρι κρασὶ κι' ἐγὼ ὅπου κι' ἂν εἶμαι θὰ πιῶ ἄλλο ἕνα στὴν ὑγειά ὅλου μας τοῦ στρατοῦ, ὅλων μας τῶν παιδιῶν.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, χαιρέτησε καὶ γρήγορα ἐχώθηκε στὸ πλῆθος καὶ χάθηκε. Τὸν κυττοῦσα σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ μιλοῦσε: ἦταν ἕνας ἄντρας ἀσπρομάλλης, ἴσως πάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρόνων, εὐθυτενὴς ὅμως καὶ σφριγηλός, μὲ πρόσωπο ροδαλό. Τὰ μάτια του ἄστραφταν ἐν ὅσῳ μιλοῦσε καὶ ἡ συγκίνησις ἦταν καταφανὴς στὸ πρόσωπό του. Οἱ τραυματίαι δὲν πρόφθασαν καλὰ καλὰ νὰ καταλάβουν τί συνέβη, γιατὶ προτοῦ ἀνοίξουν τὸ στόμα των νὰ μιλήσουν ὁ γηραιὸς κύριος εἶχεν ἐξαφανισθῆ μέσα στὸ πλῆθος».

Ἔτσι τελείωσε τὴν ἀφήγησίν του ὁ ἄγνωστος μου ἐπισκέπτης, ὁ ὁποῖος ἔφυγε δικαίως εὐχαριστημένος, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι βέβαιος ὅτι ἔκανε τὸ καθῆκον του.

Καὶ δὲν τὸ ἔκανε τάχα; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχυρισθῆ πῶς ὁ ὄγκος καὶ ὄχι τὸ περιεχόμενον κάνουν τὶς μεγάλες πράξεις; Ἡ θρησκεία μας τὸ διδάσκει μὲ τὴν ἁπλῆν της γλῶσσα, τὰ πολλὰ τάλαντα καὶ ὁ ὀβολὸς τῆς χήρας ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία, γιατὶ ὁ ἕνας δίνει ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχει καὶ ἡ χήρα ἀπὸ τὸ ὑστέρημά της. Ὁ καλὸς Ἕλλην ποὺ ἦρθε στὸ γραφεῖο μου νὰ ἀναφέρῃ ὅ,τι εἶδε, ἔκανε κι' αὐτὸς ὅ,τι μποροῦσε στὸν Μεγάλο Ἀγῶνα, στὸν Ἱερὸ Πόλεμο ποὺ ἀνέλαβε ἡ φυλή.

Ὁ καθένας προσφέρει ὅ,τι μπορεῖ, στὸ μέτρο τῶν δυνάμεων του, ὁ ἐπισκέπτης φέρει στὴν γνῶσι ὅλων τὴν καλὴ πρᾶξι τοῦ γηραιοῦ κυρίου κι' ὁ γηραιὸς κύριος ἔκανε κάτι, ποὺ παίρνει ἀκόμη μεγαλύτερη ἀξία γιατὶ κανένα δὲν ἐζήτησε εὔσημο. Οἱ τραυματίαι ἴσως νὰ μὴ εἶχαν ἀνάγκη, γιατὶ καὶ τὸ Κράτος εἶναι στοργικὸ καὶ ξέρει τὶς ἀνάγκες τῶν τραυματιῶν καὶ οἱ ἴδιοι μποροῦσαν νὰ ἔχουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους τόσα ποὺ νὰ τοὺς περισσεύουν. Ὁ γηραιὸς ὅμως κύριος ἔδειχνε μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν πανελλήνιον στοργὴ πρὸς τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας ποὺ στὰ γερά τους μπράτσα κρατοῦν τὴν Τιμὴ καὶ τὴν Ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος.

Ἂς τὸ ξέρουν τὰ Ἑλληνόπουλα: Καμμιὰ δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἱκανοποίησι ἀπὸ ἐκείνη ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν κάνῃ κάτι, ὄχι γιὰ νὰ ἐπιδειχθῆ, ἀλλὰ γιατὶ πιστεύει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον του καὶ ἡ ὑποχρέωσίς του, πρὸς τὸ σύνολον τοῦ Ἔθνους του, πρὸς τὸν πλησίον του. Ἂς θυμηθοῦν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου: «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερὰ τί ποιεῖ ἡ δεξιά». Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ἴσχυε αὐτὸ καὶ θὰ ἰσχύῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Κι' ἂς ξέρουν ἀκόμη ὅτι λίγοι λαοὶ εἶναι νὰ πιστεύουν στὴν ἀξία τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ παραγγέλματος ὅσο ὁ Ἑλληνικός. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀνώνυμοι δωρηταὶ εἶναι φάλαγγες ὁλόκληρες στὸν τόπο μας. Τάχα ὅταν δίνουμε κάτι στὸν ἀδελφό μας βγαίνουμε στὸ δρόμο νὰ τὸ φωνάξουμε; Ὄχι. Καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα μπορεῖ τὸ καθένα νὰ κάνῃ κάτι, πέρα ἀπὸ τὸ Κράτος, ἀπὸ τὴν ὠργανωμένη Κοινωνία, ἀπὸ τοὺς συλλόγους καὶ τὰ σωματεῖα, γιὰ τὰ ἀδέλφια μας ποὺ πολεμοῦν τὸν ἐπιδρομέα, τὸν ταπεινὸ ἐχθρό, γιὰ τὶς οἰκογένειές τους, ποὺ εἶναι καὶ προσωπικές μας οἰκογένειες. Εἶναι ἑκατομμύρια τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ἂς φαντασθοῦμε πόσες κρυφὲς χαρὲς καὶ συγκινήσεις μποροῦμε νὰ προσφέρουμε.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

«Τὸ στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον εἰσήγαγα εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Χώρας, ὑπῆρξεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὄχι πολλὰς φορὰς παρουσιάσθη εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ τοῦ μεσαίωνος Ἑλληνικὰς πολιτείας, καὶ ὁσάκις παρουσιάσθη ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τὸν θρίαμβον, ἐνῷ ὁσάκις ἔλειψε, παρ' ὅλα τὰ πνευματικὰ κατορθώματά των, τὰς ἔφερεν ἡ ἔλλειψίς του εἰς τὴν ἀφάνειαν· τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔλειπε κατὰ τὸν τελευταῖον ἑκατονταετῆ ἐλεύθερον βίον μας καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῶν μεγάλων συμφορῶν μας, εἶναι τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«ΕΤΣΙ ΜΟΝΑΧΑ ΚΑΤΑΚΤΑΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ»

«...Αὐτὰ ὅλα θὰ ἀποτελέσουν τὸ μεγάλο βιβλίο τῆς νεολαίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1940 καὶ πέραν, ἀδιάφορον πόσον θὰ βαστάξῃ ὁ πόλεμος, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ ἕνα χρυσοῦν βιβλίον διὰ τὴν νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, αἰώνιον ἐγκόλπιον διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἀπὸ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία, ποὺ προβάλλεται αὐτὲς τὶς μέρες σὲ κεντρικὸ κινηματογράφο τῆς πρωτευούσης καὶ ἡ ὁποία σκορπᾶ τὴ συγκίνησι καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ εἰς τὰ πλήθη ποὺ τὴν παρακολουθοῦν κατὰ χιλιάδας κάθε μέρα, παίρνει κανεὶς μιὰ μικρὴ ἰδέα τῆς συμβολῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἰς τὸν μέγαν ἐθνικὸν ἀγῶνα μας. Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι παρελαύνουν εἰς διαφόρους σκηνὰς γεμᾶτοι ὁρμὴν καὶ προθυμίαν καὶ πειθαρχίαν, ἐκτελοῦντες τὰς πολυποικίλους ὑπηρεσίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ συγκέντρωσις καὶ ταξινόμισις τῶν ἀπειραρίθμων εἰδῶν τοῦ ἐράνου, ἡ καταγραφή των, ἡ κατανομή των καὶ ἡ συσκευασία των εἰς δέματα, ἡ φόρτωσις καὶ ἀποστολή των εἰς τὸν μεγάλον προορισμόν των. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ σύστημα καὶ τάξιν ζηλευτήν. Αἱ ὑπηρεσίαι εἶναι κατανεμημέναι ἀναλόγως τῶν ἡλικιῶν τῶν ἐργαζομένων. Ἐλαφρότεραι διὰ τοὺς μικρούς, βαρύτεραι διὰ τοὺς μεγαλυτέρους.

Ἐδῶ συνεργεῖα περιέρχονται τὰς συνοικίας διὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἐράνων ἢ ψάλλουν τὰ κάλλαντα, ἐκεῖ διανέμουν δῶρα εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας τῶν νοσοκομείων, ἢ ψυχαγωγοῦν τραγουδοῦντες ἐπίκαιρα τραγουδάκια δίπλα στὰ κρεββάτια τους. Ἀλλοῦ φορτωμένοι κουβαλοῦν δέματα, φορτώνουν καὶ ξεφορτώνουν αὐτοκίνητα... Ὅλοι γεμᾶτοι ζωή, ἕτοιμοι καὶ πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν παντοῦ, νὰ τρέξουν παντοῦ, νὰ συνεισφέρουν στὸν ἀγῶνα πάνω καὶ ἀπὸ τὶς μικρές τους δυνάμεις ἀκόμη. Ἐπαρακολούθησα στὶς φυσιογνωμίες τῶν θεατῶν ποὺ ἐκαθρέπτιζαν ὅλα τὰ συναισθήματα ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴν συγκλονιστικὴ συγκίνησι ὣς τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ὑπερηφάνεια γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὴν Δόξαν, μαζὶ μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς μαχητάς, ἀπὸ κοινοῦ ἀπεργάζονται.

Αὐτὰ ἀπὸ τὴν προβαλλομένην ταινίαν. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ ἔκτασις τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. δὲν περιορίζεται μόνον εἰς αὐτά. Ἄπειρα μέλη τῆς Ὀργανώσεως, στρατευμένα, ἄλλα ἐθελοντικῶς, ἄλλα ἀκολουθοῦντα τὰς κλάσεις των, μάχονται εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς καὶ αἱ πληροφορίαι ποὺ λαμβάνομεν εἶναι ὅτι παντοῦ διακρίνονται ἁμιλλώμενα πρὸς τοὺς μαχητὰς συντρόφους των καὶ εἰς ἡρωϊσμὸν καὶ εἰς αὐτοθυσίαν καὶ εἰς τόλμην καὶ εἰς ἐνθουσιασμόν. Καὶ εἶναι — κατὰ τὸ πλεῖστον ἀξιωματοῦχοι τῆς Ὀργανώσεως αὐτοὶ — εὐτυχεῖς ὅτι τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ προσφέρουν ἑαυτοὺς ὁλοκαύτωμα διὰ τὰ ἰδανικὰ ποὺ οἱ ἴδιοι πρωτοπόροι ἐδίδαξαν εἰς τοὺς μικροτέρους των, μέσα εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ οἱ ὁποῖοι σήμερον ἐπίσης δὲν ὑστεροῦν αὐτῶν, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν διεξαγομένην μάχην τῶν μετόπισθεν.

Μία, ἑνιαία καὶ ἀδιαίρετος, ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὰ εἰρηνικὰ καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ ἔργα!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ ποὺ μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν ὁ πατὴρ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεδείκνυε προχθές:

«Εἶσθε τὸ δημιούργημά μου... Ἐσεῖς, ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, εἶναι τὸ ἄτομον, ἀλλ' ἐγὼ ἤμουν ὁ συνδετικὸς ἱστός, ποὺ σᾶς συνέδεσε ὅλους καὶ ἐκάμετε ἕνα σύνολον. Καὶ αὐτὸ ἦτανε τὸ μεγάλο ζήτημα: Τὸ κατὰ πόσον θὰ γινόσασθε ἕνα ἑνιαῖο σύνολο. Γιατὶ ἔτσι μονάχα κατακτᾶται τὸ μέλλον».

Κφς

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Ἕνας Ἰταλὸς ἀξιωματικός, αἰχμάλωτος στὴν Ἀθήνα, ποὺ νοσηλευόταν σὲ κάποιο νοσοκομεῖο μὲ μιὰ πληγὴ στὸν λαιμό, ρωτοῦσε μὲ φανερὴ κατάπληξι τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους:

— Μὰ ἐκεῖνοι ποὺ πολεμοῦν ἐκεῖ πάνω κι' ἐσεῖς ἐδῶ εἴστε οἱ ἴδιοι; Εἶναι κι' ἐκεῖνοι Ἕλληνες σὰν κι' ἐσᾶς;

— Φυσικά, τοῦ ἀπαντοῦσαν. Οἱ ἴδιοι κι' ἀπαράλλακτοι.

— Περίεργο! ἔλεγε ἐκεῖνος, ἀνικανοποίητος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι. Εἶναι καταπληκτικό!

Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν ποιὸ εἶναι τὸ «καταπληκτικό», τοὺς ἐξήγησε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ τόσο καλοί, εὐγενικοὶ καὶ ἀνεξίκακοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ποὺ τὸν περιποιοῦνται καὶ τοῦ φέρνονται μὲ τόση ἀγαθότητα καὶ προθυμία, νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι μ' ἐκείνους ἐκεῖ πάνω, τοὺς ἔξαλλους, τοὺς μανιακούς, τοὺς ἄγριους, ποὺ μὲ τὴ λόγχη στὸ χέρι, μὲ τὸ μῖσος στὰ μάτια καὶ μὲ φοβερὲς κραυγὲς στὸ στόμα ὁρμοῦν στὴ μάχη ἀσυγκράτητοι, ἀνένδοτοι, ἀδιάφοροι μπροστὰ σὲ κάθε κίνδυνο καὶ κάθε θυσία.

— Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἐξακολούθησε νὰ διηγῆται, ὥρμησε ἀπάνω μου, μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό, μὲ τράνταξε δυνατὰ καὶ μ' ἔρριξε χάμω μὲ τόση ὁρμή, ποὺ κυλιστήκαμε κι' οἱ δυὸ στὸ χῶμα. Παλεύοντας μαζί του, προσπαθοῦσα νὰ τοῦ ρίξω μὲ τὸ πιστόλι μου, ἀλλὰ αὐτὸς μὲ τύλιξε καὶ μ' ἔσφιξε μέσα στὰ μπράτσα του μὲ τέτοια δύναμι, ποὺ παρέλυσα, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔφερε τὸ στόμα του στὸν λαιμό μου καὶ μὲ δάγκωσε. Ἔτσι μ' ἔπιασε. Εἶναι κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ σᾶς;

— Ὁ ἴδιος. Ἔτσι εἴμαστε ὅλοι, τοῦ ἐξήγησε ἕνας γιατρός. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐκεῖνος πολεμοῦσε κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ: μὲ πεῖσμα, μὲ ἀγανάκτησι καὶ μὲ μῖσος, γιατὶ ὑπερασπιζόταν τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος του. Ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἤσαστε ὁ ἐπιδρομεύς, κι' ἔπρεπε νὰ σᾶς ρίξῃ, νὰ σᾶς τσακίσῃ, ἀκόμη καὶ νὰ σᾶς δαγκώσῃ. Τώρα ποὺ σᾶς ἔχει πιὰ καταβάλει κι' εἶστε ἀνίσχυρος κι' ἀκίνδυνος, θὰ τὸ θεωροῦσε ἀναξιοπρέπεια κι' ἀνανδρία νὰ μὴ σᾶς φερθῇ γενναῖα κι' εὐγενικά. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς κάνουμε τώρα ἐμεῖς, ὅπως θὰ τὄκανε κι' ὁ ἴδιος ἂν ἦταν στὴ θέσι μας.

Ὁ Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς ἄκουε τὴν ἐξήγησι μὲ φανερὴ κατάπληξι, ἔπειτα μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ὕστερα μὲ βαθειὰ συλλογή. Καὶ στὸ τέλος κατέβασε τὰ μάτια κι' ἔσκυψε τὸ πρόσωπο...

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἀγαπητοί μου φίλοι, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ ἄπειρα παρόμοια, ποὺ γίνονται κάθε μέρα, φωτίζει καθαρὰ ὣς τὸ ἁγνὸ κι' ἱερὸ της βάθος τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ κι' ἀποκαλύπτει σ' ὅλη τὴν ὠμορφιά της καὶ τὸ μεγαλεῖο της τὴν ἐσωτερική της ὑπόστασι. Ὅμως θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀκόμα ἕνα, ἐξ ἴσου χαρακτηριστικό, ποὺ τὸ περιγράφει σὲ μιὰν ἀνταπόκρισί του στὸ «Ἔθνος» ἀπὸ τὸ μέτωπο ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀπ. Δασκαλάκης.

Εἶχαν φέρει στὴ Φλώρινα μερικοὺς Ἰταλοὺς τραυματίες καὶ τοὺς πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Στὸν σταθμὸ τοὺς εἶχαν παραλάβει παιδιὰ τῆς Νεολαίας καὶ γυναῖκες τραυματιοφορεῖς. Τοὺς δέχτηκαν μὲ καλωσύνη, τοὺς πρόσφεραν τσιγάρα, τοὺς βοήθησαν στὴ μεταφορὰ καὶ τοὺς περιποιήθηκαν στὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖνοι τἄχαν χαμένα. Κύτταζαν γύρω τοὺς ἀνθρώπους, τὰ σπίτια, πέρα μακριά, σὰν νὰ μὴν ἤξευραν ποῦ βρίσκονταν. Ξαφνικὰ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φάνηκε πὼς κατάλαβε, καὶ γυρίζοντας στὸν κ. Δασκαλάκη, ποὺ τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾷ ἰταλικά, τοῦ εἶπε σὲ τόνο σίγουρο καὶ βέβαιο:

— Θὰ εἶναι βέβαια τμῆμα τοῦ Ἑλβετικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ!

Κι' ὅταν ὁ κ. Δασκαλάκης τοῦ ἐξήγησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ Ἑλβετοὶ παρὰ μόνο Ἕλληνες, ὁ Ἰταλὸς ἔμεινε λίγη ὥρα σιωπηλὸς κι' ὕστερα γύρισε καὶ τὸ εἶπε καὶ στοὺς ἄλλους. Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε...

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς

Μελῆς Νικολαΐδης

Στό περιθώριον

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Νέον ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τοῦ πολεμικοῦ μας ναυτικοῦ. Τὸ ὑποβρύχιον «Πρωτεὺς» ἐτορπίλλισε καὶ ἐβύθισεν ἐντὸς τῆς Ἀδριατικῆς τὸ μεγάλον Ἰταλικὸν σκάφος «Σαρδηνία», διὰ τοῦ ὁποίου μετεφέροντο μεγάλαι ποσότητες πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ σοβαρὸς ἀριθμὸς ὁπλιτῶν καὶ ἀξιωματικῶν εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἡττωμένων καὶ ἀπεγνωσμένως ἀμυνομένων δυνάμεων τοῦ εἰσβολέως. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ τορπιλλισθὲν σκάφος συμμετεῖχε νηοπομπῆς, ἡ ὁποία ἐπροστατεύετο ἰσχυρότατα ὑπὸ ἐχθρικῶν πολεμικῶν πλοίων, κατέδειξεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ θάρρος, τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα ποὺ ἐμπνέουν τὸ πολεμικόν μας ναυτικὸν καὶ προσέθεσεν ἕναν ἀκόμη κρίκον εἰς τὴν μακρὰν ἅλυσιν τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων του. Ἀψηφῆσαν πάντα κίνδυνον, περιφρονῆσαν τὸν ὄγκον καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀντιπάλου, τὸ ὑποβρύχιόν μας ἐπετέθη ἐναντίον τῆς πανισχύρου νηοπομπῆς καὶ κατέστρεψεν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερά της πλοῖα. Τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον αἰσθάνεται βαθυτάτην ὑπερηφάνειαν καὶ θαυμασμὸν πρὸς τοὺς νέους τούτους ἥρωάς του, τὸν κυβερνήτην τοῦ ὑποβρυχίου κ. Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντὴν καὶ τοὺς λοιποὺς ἄνδρας του, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τοὺς ἐνδόξους ἄθλους τοῦ «Παπανικολῆ» καὶ τοῦ «Κατσώνη», ἐπλούτισαν διὰ τοῦ νέου κατορθώματός των τὰς ἐνδόξους παραδόσεις τοῦ ναυτικοῦ μας καὶ τὰς χρυσᾶς σελίδας τῆς Ἱστορίας μας.

ΤΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Β. ΗΠΕΙΡΟΝ

Εἰς τὰς ἐλευθερωθείσας πόλεις τῆς Β. Ἠπείρου ἤρχισαν ἤδη νὰ λειτουργοῦν λαϊκὰ συσσίτια διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν κατοίκων. Οἱ Ἰταλοὶ ἀφοῦ ἐβασάνισαν καὶ ἀπεμύζησαν τοὺς κατοίκους κατὰ τὴν τυραννικὴν κατοχήν, τοὺς ἀπεγύμνωσαν φεύγοντες καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ταλαιπωροῦν μὲ τοὺς ἀνάνδρους βομβαρδισμούς των. Ἤδη ἡ ἐλευθερία, ποὺ τοὺς ἔχει φέρει ὁ νικηφόρος Ἑλληνικὸς στρατός, θὰ τοὺς δημιουργήσῃ τὰς νέας συνθήκας, αἱ ὁποῖαι θ' ἀποκαταστήσουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρόοδόν των. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ αἱ πληγαί των εἶναι ἀκόμη ἀνεπούλωτοι καὶ οἱ ὅροι τῆς ζωῆς δυσχερεῖς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, καταδεικνύουσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της ὑπὲρ τῶν ἀπελευθερωθέντων πληθυσμῶν, ἔλαβε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸ μέτρον τῶν λαϊκῶν συσσιτίων, τὸ ὁποῖον οὕτω, ὑπὲρ τὴν οἰκονομικήν, ἔχει κυρίως ἠθικὴν σημασίαν.

ΤΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

Τὰ ταχυδρομικὰ ταμιευτήρια ἐπεκτείνονται τὴν δρᾶσιν των καθιέρωσαν καὶ τὰς λαϊκὰς ἀσφαλίσεις, ἕνα θεσμὸν ὁ ὁποῖος πρόκειται ἀναμφισβητήτως νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Ὁ κρατικὸς αὐτὸς οἰκονομικὸς ὀργανισμός, ἀφοῦ ἐνεφύσησεν εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις τὸ πνεῦμα τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ ἔδωσε καὶ εἰς τὸ χωρικὸ σπίτι τὴν εὐχέρειαν τῆς ἐπιτεύξεως της, τώρα ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του διὰ τῆς λαϊκῆς ἀσφαλίσεως. Μολονότι ὁ θεσμὸς ἔρχεται πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς στιγμὰς δυσκόλους, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἀποδώσῃ ἄριστα ἀποτελέσματα.

ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΑΚΟΜΗ

Μὲ πολλὴν κατανόησιν καὶ ἄλλην τόσην συμπάθειαν ὁ ἡμερήσιος ἑλληνικὸς τύπος ἐσχολίασε τὰς γενομένας πρὸ ἡμερῶν δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας κ. Φιλώφ. Ἡ διακήρυξις καθ' ἣν ἡ Βουλγαρία δὲν θ' ἀφεθῇ νὰ παρασυρθῇ εἰς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν γειτόνων της, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ διαβεβαίωσις ὅτι ὁ βουλγαρικὸς λαὸς θὰ ὑπεραμυνθῇ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας του ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ νὰ σημειωθῇ ἀπὸ τὸν τύπον καὶ τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει πεῖραν τῶν φοβερῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν κινδύνων κατὰ τῶν ὁποίων εἶναι ὑποχρεωμένον ν' ἀντιπαλαίῃ σήμερον κάθε μικρὸν Κράτος ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς διαφυλάξεως τῆς αὐτοτελείας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτικῶν του ἐνεργειῶν. Ἐμπλακεῖσα ἡ ἰδία εἰς ἕνα πόλεμον τὸν ὁποῖον δὲν ἠθέλησε καὶ ἔπραξε πᾶν ὅ,τι τῇ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ πράξῃ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας διὰ νὰ ἀποφύγῃ, εἶναι ἄριστα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ποῖον τραχὺν ἆθλον ἐπωμίζεται διὰ τῶν δηλώσεων τοῦ ἀρχηγοῦ της ἡ Κυβέρνησις τῆς γείτονος.

Ἐπιθυμεῖ πάντως νὰ πιστεύῃ καὶ εἰλικρινῶς εὔχεται ὅπως καὶ εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ εἰς ὅλας τὰς γειτονικὰς Χώρας οἱ Λαοὶ καὶ οἱ Κυβερνῆται κατορθώσουν ν' ἀρθοῦν εἰς τὸ ἀπαραίτητον ὕψος, ὥστε νὰ διατηρήσουν διαυγῆ τὴν προοπτικὴν τῆς ἐπαύριον τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀξιολογεῖ ἰδέας καὶ Ἔθνη καὶ πρόκειται νὰ κρίνῃ τὴν τύχην καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, ἴσως δι' ὁλοκλήρους ἑκατονταετηρίδας. Ἐλπίζει, διὰ νὰ εἴμεθα περισσότερον σαφεῖς, ἡ Ἑλλάς, ὅτι θὰ ἐκδηλωθῇ καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ ἡ αὐτὴ κατανόησις τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ νικηφόρος αὐτοῦ ἔκβασις διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς περισώσεως τῆς αὐτοτελοῦς ὑπάρξεως, ὄχι τῆς ἰδικῆς μας μόνον, ἀλλ' ὅλων τῶν συνοίκων λαῶν. Λέγομεν καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ διότι ἀπὸ τὰς ἄλλας γειτονικὰς Χώρας ἄφθονοι παρέχονται αἱ ἐνδείξεις ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη κατενοήθη καὶ ἐξετιμήθη εὐρύτατα εἰς ὅλα τὰ λαϊκὰ στρώματα.

Πιστεύει ἀκόμη ἡ Ἑλλάς, χωρὶς ἔπαρσιν καὶ χωρὶς καμμίαν διάθεσιν ἀνωφελοῦς καὶ ἀσκόπου οἰήσεως, ὅτι μαχομένη ὑπὲρ τῆς ἰδίας της τιμῆς καὶ ἐλευθερίας συμπίπτει νὰ μάχεται συγχρόνως καὶ διὰ κάτι κοινὸν καὶ ἁγιώτατον, δι' ὅλα τὰ Ἔθνη τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Διὰ τὸν ἰδιότυπον δηλαδὴ πνευματικόν μας πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξεν εἰς τὰς πηγὰς καὶ εἰς τὴν καταβολήν του Ἑλληνικός, ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς τοῦ κόσμου τὸν ἐνεκολπώθησαν καὶ τὸν ἀφωμοίωσαν διὰ τῶν αἰώνων καὶ τὸν αἰσθάνονται ὡς ἰδικόν των τόσον, ὥστε νὰ συνδέουν μ' αὐτὸν τὴν οὐσίαν τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς των ὑπάρξεως.

«Ἀγωνιζόμεθα δι' ἀγαθά, τῶν ὁποίων ἡ σημασία ὑπερβαίνει τὰ σύνορά μας καὶ τὰ σύνορα τὰ Βαλκανικὰ καὶ ἐπεκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, διότι ἡ πρόνοια Αὐτοῦ προώρισεν ἐκ νέου τὴν Ἑλλάδα πρόμαχον εἰς τοιούτους ὑψηλοὺς ἀγῶνας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στό περιθώριον

ΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΩΝ

Ἀθρόαι καταφθάνουσιν εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. αἱ εὐχαριστίαι τῶν ἡρωϊκῶν πολεμιστῶν τοῦ Μετώπου διὰ τὴν συμβολὴν τῆς Κ.Υ.Α.Μ. εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. «Κάθε φορά, γράφουν, ποὺ παίρνουμε τὰ δῶρα της, νοιώθουμε τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ πὼς οἱ Νέοι τῆς Ἑλλάδος στέκουν πλάϊ μας καὶ ἡ πνοή τους δροσίζει τὸν σκληρὸ ἀγῶνα μας. Εἶναι τὰ χέρια ποὺ θὰ συνεχίσουν αὔριο τὸ ἔργο μας. Τοὺς εὐχαριστοῦμε ὅλους. Τὰ δέματα, τὰ βιβλία, ἡ ψυχαγωγία ποὺ μᾶς δίδει μὲ τὴν «Ἐξόρμησι» — ποὺ διαβάζεται ἄπληστα — ἡ «Νεολαία» καὶ τὸ θαυμάσιο «Πολεμικὸ της Ἡμερολόγιο» καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς Κ.Υ.Α.Μ. γίνονται δεκτὰ ἀπὸ ὅλους μας μὲ τὴν μεγαλύτερη συγκίνησι, γιατὶ μέσα τους βρίσκομε τὴν Ἑλλάδα, ποὺ μένει πίσω μας καὶ τὴν καρδιά της ποὺ χτυπᾶ γιὰ μᾶς καὶ μᾶς ἐμψυχώνει στὸ νὰ φέρωμε σὲ πέρας τὸ ἔργον τῆς Νίκης...»

ΟΙ ΟΜΗΡΟΙ

Νέον Ἰταλικὸν αἶσχος: Οἱ ὅμηροι, τοὺς ὁποίους, παρὰ πάντα νόμον καὶ παρὰ πᾶσαν ἠθικήν, συνέλαβαν ἀπὸ τὰς πόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεδιώκοντο, καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς ἄγνωστα μέρη. Ληστρικὴ αὐτόχρημα ἐνέργεια, ἀνταξία τῶν ἀνάνδρων βομβαρδιστῶν τῶν γυναικοπαίδων τῶν ἀνοχυρώτων πόλεων. Ἄνανδροι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἀνίκανοι ν' ἀντιπαραταχθοῦν ἀποτελεσματικὰ εἰς τοὺς ἡρωϊκούς μας μαχητάς, ἐστράφησαν καὶ πάλιν κατὰ ἀόπλων καὶ ἀνυπερασπίστων γυναικῶν, γερόντων, παιδιῶν, ἀκόμη καὶ βρεφῶν, καὶ τοὺς ἀνήρπασαν καὶ τοὺς ἀπέκρυψαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνεργοῦν καὶ οἱ κακουργότεροι γκάγκστερς ἀποβλέποντες εἰς πλούσια λύτρα. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν χωροῦν λύτρα. Ἐδῶ θὰ ὑποστοῦν ἀναμφιβόλως τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀτίμου πράξεώς των. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει κρατήσει σημείωσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀπαχθέντων. Ὅ,τιδήποτε τυχὸν ἤθελον πάθει αὐτοί, θὰ τὸ πληρώσουν οἱ Ἰταλοὶ εἰς τὸ ἑκατονταπλάσιον.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Πρώτη: Οἱ Φαλαγγῖται μας ἐργάζονται ἀδιάκοπα διὰ τὴν περισυλλογὴν εἰδῶν διὰ τοὺς στρατιώτας μας.

Τελευταία: Ἄνω: Πεδινὸν πυροβόλον εἰς τὸ μέτωπον ἕτοιμον πρὸς βολήν.

Κάτω: Στρατιώτης καθήμενος ἐπάνω εἰς καταστραφὲν ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ μας Ἰταλικὸν πυροβόλον.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Καθόμουνα λοιπὸν κάπου νὰ ξαποστάσω, ὅταν ἄρχισε νὰ ἀκούεται ἀπὸ μακριὰ ὁ γνώριμος βόμβος τῶν κινητήρων τῶν ἀεροπλάνων. Ἀνήσυχα τὰ κεφάλια σηκώθηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνσί τους, προσπαθοῦντα νὰ τὰ διακρίνουν μέσα στὰ σύννεφα. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ φάνηκαν. Ἕνα-δύο-τρία. Ἑξ... ὀκτώ. «Δικά μας φαίνεται πὼς εἶναι γιὰ νὰ μὴ τοὺς ρίχνουν», μοῦ λέει ἕνα Κρητικόπουλο, ποὺ καθόταν δίπλα μου. Δὲν πρόλαβα ν' ἀπαντήσω, ὁπόταν τὰ βλέπουμε νὰ στρίβουν καὶ νὰ φεύγουν, ἐξαφανιζόμενα μέσα στὰ σύννεφα. Μὰ σὲ λίγο νά τα πάλι. «Κοντόβολτες κόβουν» μοῦ λέγει τὸ Κρητικόπουλο χαμογελῶντας. Τὸ κακόμοιρο, ποῦ νἄξερε τί τὸ περίμενε!...

Ἕνα σφύριγμα ξεσχίζει τὴν ἀτμόσφαιρα, κατόπιν δεύτερο καὶ ἔπειτα τρίτο, διὰ νὰ τὰ διαδεχθῇ ὁ βαρὺς γδοῦπος τῶν ἐκρήξεων. «Χάμω ὅλοι, ἀκούεται μιὰ φωνή, χάμω ὅλοι». Ποιὸς ἀκούει ὅμως; Φωνὲς τρόμου ἀντηχοῦν ἀπὸ παντοῦ, οἰμωγὲς τραυματισμένων ἀκούονται, πάταγος σπιτιῶν ποὺ γκρεμίζονται δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα, τὴν ὁποίαν ἐξακολουθοῦν νὰ διασχίζουν τ' ἀπαίσια σφυρίγματα τῶν βομβῶν, ποὺ κατὰ δέσμας ἔρριχναν οἱ ἱπτάμενοι δολοφόνοι. Καὶ τότε — κύριε Μεταξᾶ, ἤθελα νὰ σ' εἶχα κοντά μου γιὰ νὰ ἀναγαλλιάση ἡ ψυχή σου γιὰ ὅ,τι ἔκανες — μέσα στὴν κοσμοχαλασιὰ ξεπετάχθηκε τὸ «νεολαιάκι». Βεργολιγερό, μὲ τὸ σκουφάκι του ψηλά, μὲ τὴν ἄσπρη γραβάτα του ἀνεμιζομένη στὸν ἀέρα, τινάχθηκε ἀνάμεσα στὸν κόσμο, ποὺ σαστισμένος ἔτρεχε χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ νὰ πάη.

— Ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ ἔχει καταφύγιο, ἀκούεται ἀτρόμητη ἡ φωνή του. Ἐδῶ κυρούλα, ἐδῶ μικρέ, ἀπ' ἐδῶ μπάρμπα, ἐμπρός, ἐμπρός, ἄντε, γειά σας. Ἐμπρὸς ὅλοι!...

Σὰν σβούρα γυρίζει παντοῦ. Σπρώχνει τοὺς στρατιώτας, δείχνοντάς τους ποῦ νὰ κρυφθοῦν, ἁρπάζει τὸ μικρὸ στὰ δυνατά του χέρια καὶ τὸ σφενδονίζει στὸ ὄρυγμα, βοηθάει τὴ γρηούλα νὰ τρέξη, ἐνῷ ἡ φωνὴ του ἀκούεται ἀτρόμητη εἰς τὸ διάλειμμα τῶν ἐκρήξεων:

—Μὴν τὰ χάνετε. Πηδᾶτε στὰ ὀρύγματα. Οἱ ἄλλοι στὸ καταφύγιο. Νά, μωρέ, ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι καί, ἀνοίγοντας τὰ χέρια του, μᾶς ἔδειχνε ποῦ νὰ τραβήξουμε.

Ξαπλωμένος χάμω τὸ ἔβλεπα καὶ τὸ καμάρωνα, ὁπόταν μιὰ κοντινὴ ἔκρηξις μ' ἔκανε νὰ κρύψω τὸ κεφάλι καὶ νὰ κλείσω τὰ μάτια. Ὅταν τ' ἄνοιξα, τὸ «νεολαιάκι» εἶχε ἐξαφανισθῆ. Εἶχε ἐξαερωθῆ. Ἔπεσε ἀντικρύζοντας κατάμουτρα τὸν θάνατον. Ἔπεσε ὁ Φαλαγγίτης ἀγωνιζόμενος νὰ σώση τοὺς ἄλλους.

Ὁ Φαλαγγίτης ἔπεσε κατὰ τρόπο ποὺ δὲν τίμησε μόνο, ἀλλὰ καὶ δόξασε τὴ στολή του. Καὶ τὸ ἐπικυρώνει ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς περιφερείας, ὅπου βρῆκε τὸν θάνατον ὁ Φαλαγγίτης, μὲ ἕνα συγκινητικὸ τηλεγράφημα.

Π. Κουκῆς

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΣ

Ἀπὸ ἐπιστολὴν νεαροῦ πολεμιστοῦ, ἡ ὁποία ἐλήφθη προσφάτως ἀπὸ τὸ μέτωπον, ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον θαυμασίαν περιγραφὴν μιᾶς ἐξορμήσεως τοῦ στρατοῦ μας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας μάχας.

«... Τὴν νύχτα ἐπέρασε τὸ ὀρειβατικὸ χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε οἱ Ἰταλοί· αὐτὸ καλά, τὰ μουλάρια μας περνοῦν ὅπως-ὅπως καὶ ἀπὸ ὅπου δήποτε. Τὸ «βαρέο» ὅμως δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε. Περὶ τὶς 7 χιλιάδες ὀκάδες ζυγίζει κάθε κομμάτι καὶ οἱ στρατιωτικοὶ κανονισμοὶ ὅλου τοῦ κόσμου λένε ὅτι, γιὰ νὰ περάση, χρειάζεται τέτοιος δρόμος, μὲ τόσο πλάτος καὶ τόσο κατάστρωμα. Ἀλλὰ οἱ κανονισμοὶ ἔχουν πιὰ ξεσχασθῆ ἐδῶ ἐπάνω στὰ κατσάβραχά μας. Ἡ διαταγὴ ἔλεγεν ὅτι ἔπρεπε νὰ περάσουν, καὶ ἐπέρασαν. Πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ; Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὰ τρακτὲρ ποὺ τραβοῦν τὰ κανόνια εἶχαν κολλήσει στὰ χιόνια καὶ στὶς λάσπες τῆς χαράδρας. Καὶ τότε πυροβοληταὶ καὶ ἐλάται, ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες, γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι, χωμένοι ὡς τὴ μέση στὰ νερὰ καὶ στὶς λάσπες, ἐσήκωσαν κυριολεκτικῶς στὰ χέρια τὰ τρομερὰ αὐτὰ κανόνια καὶ τὰ ἐπέρασαν καὶ τὰ ἀνέβασαν καὶ τὰ ἔστησαν ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ στηθοῦν.

» Ξημέρωσε ἡ προχθεσινὴ ἡμέρα... Λιακάδα ἀθηναϊκή, ποὺ ἔκανε νὰ ἀστραποβολοῦν τὰ χιόνια γύρω μας. Ἡ πυροβολαρχίες μας ὅλες στὴ θέσι τους. Τὸ ὀρειβατικό, τὸ ποίημα αὐτὸ τῆς πολεμικῆς μηχανῆς, ἔκανε τὴν ἀρχή. Ἀλλὰ ἦταν πυροβολικὸ αὐτὸ μὲ τὶς κανονικὲς βολές, κατὰ σχετικὰ χρονικὰ διαστήματα, ἢ ὁπλοπολυβόλο;

»Λίγο ἀργότερα ἄρχισε τὸ βαρύ, τὸ τρομερὸ βαρύ. Οἱ βράχοι τῶν βουνῶν καὶ τὰ φαράγγια ἔτριζαν, τὰ λιγοστὰ ξερὰ δένδρα ἐκυμάτιζαν ἀπὸ μιὰ ἀόρατη πνοὴ ἀνέμου καὶ ἡ φύσις ὁλόκληρη γύρω μας ἀντηχοῦσε. Δεκαέξη μεγάλα κανόνια ἐξερνοῦσαν συνεχῶς φωτιά. Καὶ κάθε ὀβὶς των ἔπεφτε ἀκριβῶς στὸ στόχο της, ἔκανε τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνη. Οἱ λίγοι Ἀρβανίτες, ποὺ εἶχαν μείνει στὰ γύρω χωριὰ τῶν πανύψηλων βουνῶν, μαζεύτηκαν καὶ ἐκοίταζαν σὰν μωρά. Ὁ θαυμασμός, ὁ τρόμος, ἡ κατάπληξις ἐζωγραφίζοντο στὴν ἔκφρασί των.

»Δυὸ-τρεῖς ὧρες μόνο κράτησε τὸ πανηγύρι. Αὐτὸ ἔφθανε, δὲν χρειαζότανε παραπάνω. Τὸ πεζικὸ ἁπλώθηκε τώρα μπροστά μας, μὲ τὴν ἀθάνατη λόγχη στὸ χέρι. Ἕνα τεράστιο «Ἀέρα!» ὑψώθηκε πρὸς τὸν οὐρανό, ἕνα «Ἀέρα!», ποὺ ὑπερίσχυε καὶ τῶν κεραυνῶν τοῦ πυροβολικοῦ ἀκόμα, ποὺ ἐγέμιζε φαράγγια, λόγγους καὶ ψυχές, ἐγέμιζε πρὸ παντὸς κάθε ἑλληνικὴ ψυχή. Τὰ μάτια ἐβούρκωσαν καί, σὲ λίγο, ἐπάνω στὸ παρατηρητήριο ἐκλαίγαμε ὅλοι σὰν μωρὰ παιδιά. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχή, ψυχὴ τῶν αἰώνων, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς δόξας, ξαναζοῦσε πάλι ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀπὸ πάνω μας οἱ Ἰταλοί, μὲ δεκάδες ἀεροπλάνων, μᾶς ἐπολυβολοῦσαν συνεχῶς. Ἀλλὰ οὔτε τοὺς ἐπροσέχαμε.

»Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἔπεσαν τὰ ὑψώματα οἱ Ἰταλοὶ ἔφυγαν, πετῶντας ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν. Σὲ λίγο μᾶς ἔφθασαν 100 Ἰταλοί, οἱ πρῶτοι αἰχμάλωτοι. Μᾶς ἐκύτταζαν ὄχι τρομαγμένοι ἢ φοβισμένοι, ἀλλὰ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, σὰν νὰ ἔβλεπαν φαντάσματα ἢ ὄντα ἐξωτικά. Λίγο ἀργότερα, ἕνας αἰχμάλωτος ἀνθυπολοχαγὸς μοῦ ἔλεγε: «Μαζί σας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλη κανείς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁρμητικότητά σας, κάνετε καὶ πόλεμο ἐπιστημονικό». Ἐστράφηκε τότε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς πρὸς τὸν Ἰταλὸ ἰατρό, ποὺ ἦταν ἐπίσης αἰχμάλωτος καὶ τοῦ εἶπε Γερμανικά, χωρὶς νὰ φαντάζεται, βέβαια, ὅτι τὰ καταλαβαίνω: Δὲν πρέπει νὰ λυπούμαστε ὁποιοσδήποτε στρατὸς καὶ ἂν ἦταν, θὰ τὸν ἐνικοῦσαν αὐτοὶ ἐδῶ».

Στ. Ἀγγελομάτης

Τὰ κανόνια μας βροντοῦν κι' οἱ Φρατέλλοι παίρνουν δρόμο!...

Ναυτικὸν καὶ Ἀστρονομία

Θὰ φανῇ ἴσως εἰς μερικοὺς παράδοξον πῶς τὸ Ναυτικὸν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Ἀστρονομίαν καὶ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστῆμαι, ἡ Ἀστρονομία δηλαδὴ καὶ ἡ Ναυτική, σχετίζονται πολὺ μεταξύ των μέχρι τοιούτου μάλιστα σημείου ὥστε νὰ ἠμποροῦμε νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἂν δὲν εἴχαμε τὰς ἀστρονομικὰς μελέτας καὶ παρατηρήσεις, τὸ ναυτικὸν καὶ ἡ ναυσιπλοΐα θὰ εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς πολὺ πρωτόγονον κατάστασιν. Οἱ ναυτικοὶ μὲ τὰ πλοῖα των δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πλέουν τοὺς ὠκεανοὺς καὶ τὰς μεγάλας θαλάσσας, παρὰ μόνον εἰς τὰς μικρὰς θαλάσσας καὶ πλησίον εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν ὠκεανῶν.

* * *

Κάθε πλοῖον ποὺ θέλει νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰς ἀνοικτὰς θαλάσσας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐφόδια ποὺ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ πάρῃ μαζί του, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ καὶ μὲ μερικὰ ἀστρονομικὰ ὄργανα, μὲ ἀστρονομικὰ βιβλία καὶ μὲ πρόσωπα ἐξησκημένα διὰ τὴν ἐργασίαν ποὺ θὰ γίνῃ κατὰ τὸν πλοῦν του. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι συνήθως ὁ πλοίαρχος, ἢ ἕνας ἄλλος ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀντικαθιστοῦν τὸν πρῶτον πλοίαρχον. Τὰ ὄργανα δὲ εἶναι ἕνα ἢ δύο ἀκριβῆ χρονόμετρα καὶ ἕνας ἑξᾶς ποὺ χρησιμεύει διὰ νὰ γίνωνται τὴν νύκτα παρατηρήσεις τῆς Σελήνης ἢ ἄλλων λαμπρῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, πλανητῶν ἢ ἀπλανῶν.

Ἠμποροῦν ὅμως νὰ γίνουν καὶ παρατηρήσεις τῆς θέσεως τοῦ Ἡλίου καὶ ἔτσι, ἂν τὴν νύκτα εἶναι σκεπασμένος ὁ οὐρανὸς μὲ σύννεφα, νὰ ἠμποροῦν νὰ κάμνουν παρατηρήσεις τὴν ἡμέραν. Τὰ ἀστρονομικὰ βιβλία, ὅπως εἰδικῶς ὀνομάζονται, «ἀστρονομικαὶ ἐφημερίδες» ἢ «ναυτικαὶ ἐφημερίδες», περιέχουν μέσα τὰς διαφόρους θέσεις ποὺ θὰ ἔχουν διάφορα ἄστρα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Ὡρισμένα δηλαδὴ ἀστεροσκοπεῖα ἢ ἀστρονομικὰ κέντρα ὑπολογίζουν ἕνα ἢ δύο χρόνια προηγουμένως τὰς διαφόρους θέσεις τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Διός, τοῦ Κρόνου, καὶ μερικῶν λαμπρῶν ἀπλανῶν ἀστέρων διὰ τὰς διαφόρους ἡμερομηνίας τοῦ ἐρχομένου ἔτους. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τὰ δημοσιεύουν εἰς εἰδικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ ναυτικοί, ὅταν ταξιδεύουν εἰς τοὺς ὠκεανούς.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ναυτικὸς ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἔχει ἑπομένως πλησίον του ξηράν, θελήσῃ νὰ εὕρῃ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τὸ πλοῖόν του, νὰ προσδιορίσῃ δηλαδὴ τὸ στίγμα τοῦ πλοίου ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ ἀστρονομικὴν παρατήρησιν μὲ τὸν ἑξάντα. Σκοπεύει δηλαδὴ ἕνα ἀστέρα ἢ τὴν Σελήνην τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν τὸν Ἥλιον, καὶ εὑρίσκει τὴν ἀκριβῆ θέσιν των ἐπάνω εἰς τὴν οὐράνιον σφαῖραν διὰ τὴν ὡρισμένην ἀκριβῆ ὥραν ποὺ βλέπει συγχρόνως εἰς τὸ χρονόμετρόν του. Ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ἀστρονομικὴν ἐφημερίδα λαμβάνει τὰς συντεταγμένας τοῦ ἄστρου ποὺ παρετήρησε καὶ μὲ τὴν βοήθειαν ὡρισμένων μαθηματικῶν τύπων εὑρίσκει ἀμέσως τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ πλοίου του. Ὁ πλοίαρχος πρέπει νὰ γνωρίζῃ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὴν ὥραν τῆς παρατηρήσεως, διότι σφάλμα ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας τοῦ δίδει θέσιν ἐσφαλμένην κατὰ ἀρκετὰ χιλιόμετρα. Ἔτσι, ἂν ἕνα πλοῖον εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ, ὅταν δὲν δίδῃ τὴν ἀκριβῆ θέσιν του, δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ εὕρουν τὰ ἄλλα πλοῖα ποὺ θὰ τρέξουν νὰ τὸ βοηθήσουν.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ χρειάζεται νὰ γνωρίζῃ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, ἐμπορικοῦ ἢ πολεμικοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ πολεμικοῦ, μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὴν θέσιν ποὺ εὑρίσκεται εἰς κάθε στιγμὴν καὶ δι' ἄλλους λόγους. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυβερνήτου ὑπάρχουν διάφοροι χάρται ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι σημειωμένα διάφορα μικρὰ ξηρονήσια ποὺ εὑρίσκονται μέσα εἰς τοὺς ὠκεανούς, ἢ ἄλλοι τόποι εἰς τοὺς ὁποίους δημιουργοῦνται ἰσχυρὰ ρεύματα ἢ ὑπάρχουν ὕφαλοι, πράγματα δηλαδὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀποφύγῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὸν πλοῦν του. Ὁ πλοίαρχος λοιπὸν χαράσσει τὴν γραμμὴν ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην, τὴν γραμμὴν δὲ αὐτὴν θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὴν πορείαν του. Ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον θὰ παρουσιασθοῦν διάφορα ἐμπόδια, τρικυμίαι, ἄνεμοι ἰσχυροὶ κλπ., ποὺ θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν γραμμὴν πλεύσεως ποὺ ἔχει χαράξει. Καὶ τὴν γραμμὴν αὐτὴν θὰ τὴν εὑρίσκῃ εἰς κάθε στιγμὴν μὲ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας θὰ κάμῃ. Ἔτσι τὸ πλοῖον θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὰ ξηρονήσια, τὰς ὑφάλους καὶ τὰ ἄλλα ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον. Ἐπίσης, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν χαρτῶν, τῶν ἀστρονομικῶν ἐφημερίδων, τῶν χρονομέτρων, τοῦ ἑξάντος καὶ τοῦ ἀσυρμάτου ἠμπορεῖ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου νὰ τὸ κατευθύνῃ εἰς ὡρισμένον λιμένα, τὸν ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἐπισκέπτεται. Εἶναι βέβαιος τότε ὅτι εἰς τὸ ταξίδι του δὲν θὰ συναντήσῃ κανένα κίνδυνον καὶ θὰ ὁδηγήσῃ τὸ πλοῖόν του ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸν λιμένα ποὺ θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ.

Ὁ καθένας καταλαβαίνει ὅτι καὶ διὰ τὰς μετακινήσεις τοῦ πολεμικοῦ στόλου χρειάζεται νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡ Ἀστρονομία, παρέχουσα εἰς τὸ Ναυτικὸν ὡρισμένα ἀστρονομικὰ στοιχεῖα. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἐκπαιδεύονται εἰς τὴν Ναυτικὴν Ἀστρονομίαν ἢ Κοσμογραφίαν — ὅπως τὴν λέγουν ἄλλοι — καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μαθήματα τῶν Ναυτικῶν Σχολῶν. Ἐπὶ πλέον, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἔχει δημιουργήσει καὶ ἰδιαιτέραν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐργασιῶν ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ, εἶναι καὶ ἡ ἔκδοσις τῶν Ἀστρονομικῶν Ἐφημερίδων τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν τὰ πολεμικὰ καὶ ἐμπορικὰ σκάφη. Ἡ ὑπηρεσία αὐτή, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα Ὑδρογραφικὴ Ὑπηρεσία, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης, καὶ τώρα ἐν πολέμῳ, παρέχει εἰς τὸ Ναυτικόν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλεῖστα ἀστρονομικὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται δι' ὅλον τὸν στόλον, τὸν στόλον τῆς ἐπιφανείας, τὸν ὑποβρυχιακὸν καὶ τὸν ἐμπορικόν, ποὺ εὑρίσκονται ἐν συνεργασίᾳ διὰ νὰ δημιουργήσουν καὶ αὐτοί, μαζὶ μὲ τὸν στρατὸν τῆς Ξηρᾶς καὶ τὸν Ἀεροπορικὸν Στόλον, τὰς σελίδας τῆς δόξης τὰς ὁποίας ζητεῖ σήμερον ἡ Πατρὶς μας ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Σείριος

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ο ΥΠΕΔΑΦΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ἡ νικηφόρος προέλασις τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἐπὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους δὲν ἀποδίδει μόνον τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀκραιφνεῖς ἑλληνικοὺς πληθυσμούς, ὅπως εἶναι οἱ κάτοικοι ὁλοκλήρου τῆς Β. Ἠπείρου, ἀλλὰ μᾶς προσεκόμισεν ἐκτὸς τῶν ἐθνικῶν καὶ μεγίστας ἀξίας καὶ σπουδαιότητος οἰκονομικὰ ὀφέλη.

Τὸ ὀρεινὸν τῆς Ἀλβανίας ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ παρὰ ὀλίγα κτηνοτροφικὰ προϊόντα, κρύπτει εἰς τοὺς κόλπους του ἀνεκτιμήτους θησαυρούς.

Εἰς διάφορα σημεῖα τῆς χώρας ὑπάρχουν μεταλλεύματα χαλκοῦ, ὀρυκτοὶ ἄνθρακες, γύψος, ἀμίαντον, σίδηρος, θεῖον, χαλκὸς καὶ ὑδρογονάνθρακες.

Εἰς τὴν λεκάνην τῆς Κορυτσᾶς καὶ τῆς Μπιγλίτσας εὑρίσκονται εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἀρίστης ποιότητος λιγνῖται. Εἰς τὸ χωρίον Μεμαλιάγι ὑπάρχει ὁ μεγάλης θερμαντικῆς δυνάμεως λιθανθρακίτης καὶ εἰς τὴν Πέχωβαν καὶ τὴν Καμνίτσαν — νοτίως τῆς Κορυτσᾶς — σπουδαῖα μεταλλεῖα χαλκοῦ.

Ὑπάρχουν ἐπίσης εἰς τὴν περιφέρειαν Κορυτσᾶς χαλκοῦχοι σιδηροπυρῖται περιέχοντες 3 γραμμάρια χρυσοῦ κατὰ τόννον μεταλλεύματος.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν ὅμως πλούσιον ὀρυκτὸν τῆς Ἀλβανίας εἶναι τὸ πετρέλαιον, τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλὰς στερεῖται παντελῶς.

Αἱ πετρελαιοφόροι πηγαὶ εὑρίσκονται ὀλίγον βορειότερον τοῦ Βερατίου πρὸς τὸ ὁποῖον σήμερον προελαύνει νικηφόρως ὁ ἑλληνικὸς στρατός, καὶ ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Δεβόλη κατὰ μῆκος τῶν κλιτύων ἑνὸς ὄρους.

Τὸ ἀσφαλτῶδες ἀκάθαρτον πετρέλαιον τῶν πηγῶν αὐτῶν περιέχει 40 % βενζίνην, μεγάλην ποσότητα ἀσφάλτου καὶ ἄλλα ὑποπαράγωγα τοῦ πετρελαίου. Ἡ πετρελαιοφόρος ἔκτασις, ἡ ὁποία συντόμως θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχήν μας, κατέχει 700 ἐκτάρια καὶ ἀριθμεῖ 500 γεωτρυπικοὺς πύργους μὲ ἐτησίαν παραγωγὴν 180 χιλιάδων περίπου τόννων.

Τὸ πολύτιμον αὐτὸ προϊόν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ Αὐλῶνος μετεφέρετο εἰς τὴν Ἰταλίαν, συντόμως θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ καλύψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ἀνάγκας της εἰς ἄσφαλτον καὶ ἀκάθαρτον πετρέλαιον.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

26ΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιθ´ 1—10)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱεριχώ καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστί, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προσδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἔμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτὸν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

Ἀπόστολος (Α´ Πρὸς Τιμόθεον δ´ 9—15)

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν καὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι Σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν.

Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε. Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ. Ἕως ἔρχομαι, πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε τόση πεποίθησι ὅτι τὸ κήρυγμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἦταν γι' αὐτὸν ἡ μόνη σωτηρία, ὥστε οὔτε τοὺς κόπους, οὔτε τὰς στερήσεις, οὔτε τοὺς κινδύνους, οὔτε τοὺς διωγμούς, ποὺ ἀδιάκοπα ἀντιμετώπιζε, λογάριαζε. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν πιστό του μαθητὴ τὸν Τιμόθεο ἔγραφε: «εἰς τοῦτο καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα ὅτι ἠλπίζαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι».

Ἀπ' τὴν ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας δὲν ἐνεπνεύσθη μόνο ὁ Παῦλος, ἀλλὰ ὁλόκληροι μυριάδες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μὲ τὴ δύναμι τῆς πίστεώς τους στὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος ἔκαμαν πράξεις ποὺ προκάλεσαν τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἔκπληξι. Μεγάλοι ἐγκληματίαι καὶ κακοῦργοι μὲ τὴ δύναμι τοῦ Εὐαγγελίου κατώρθωσαν, ἀφοῦ ἀπαρνήθηκαν τὸν παλαιὸ ἑαυτό τους, νὰ ζήσουν τὴν ὑπόλοιπη ζωή τους σὰν ἅγιοι. Ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔκαμε ἀνθρώπους μὲ κολοσσιαίας περιουσίας νὰ τὰς διαθέσουν γιὰ τὴν ἀνακούφισι τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε ἐκτιμήσει πολὺ τὰς ἀρετὰς τοῦ Τιμόθεου καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο στὴν ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου. Μετὰ τὴ χειροτονία ὅμως ὁ Παῦλος δὲν ἐγκατέλειψε τὸν Τιμόθεο, ἀλλά, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συστάσεων, τοῦ ἔγραψε καὶ δύο ἐπιστολὰς μέσα στὶς ὁποῖες τοῦ δίνει ἄπειρες συμβουλές.

Στὴν παροῦσα περικοπὴ τῆς πρώτης μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει πρὸς αὐτόν: «μὴ ἀμέλει τὸν ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι». Δηλαδὴ τοῦ ἔκανε τὴ σύστασι ὅτι εἶχε ὑποχρέωσι αὐτὸς ὁ ἐκλεκτός του μαθητὴς νὰ μὴ ἀδιαφορῇ, καὶ νὰ φροντίζῃ διαρκῶς γιὰ τὸ χάρισμα ποὺ τοῦ δόθηκε. Διότι μονάχα ἔτσι θὰ μποροῦσε ὡς τὸ τέλος νὰ ἀνταποκριθῇ στὸ μεγάλο του ἔργο. Ἡ σύστασις ὅμως αὐτὴ τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεο, δὲν εἶναι καὶ σύστασις γιὰ ὅλους μας; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ προκόψῃ στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς δείχνοντας ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία; Εἶναι, σήμερα πρὸ πάντων, τόσο δελεαστικὲς καὶ ἀπατηλὲς οἱ παγίδες τοῦ διαβόλου, ὥστε διατρέχομε τὸν κίνδυνο κάθε στιγμή, ἂν δείξωμε ἀμέλεια στὸ χριστιανικό μας καθῆκον, νὰ παραστρατήσωμε καὶ νὰ καταστραφοῦμε γιὰ πάντα.

Λοιπὸν ἂν πραγματικῶς θέλωμε νὰ σώσωμε τὸν ἑαυτόν μας πρέπει τὰ παραπάνω λόγια τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεο νὰ τὰ ἔχωμε διαρκῶς στὸ νοῦ μας. Ἂς προσπαθοῦμε ἔχοντας στὸ νοῦ μας τὸ «μὴ ἀμέλει» τοῦ Παύλου νὰ κάμωμε τὸν ἑαυτόν μας ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ τέλειο.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους διδασκάλους τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους ἀγωνιστὰς τῆς Πίστεώς μας.

Ἔζησε στὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Χριστιανισμός, βγαίνοντας ἀπ' τοὺς διωγμοὺς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀντιμετώπιζε καινούργιους ἐχθρούς, τοὺς αἱρετικούς, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ νοθεύσουν, νὰ διαστρέψουν καὶ στὸ τέλος νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἀληθινή, τὴν Ὀρθόδοξη πίστι.

Καὶ ὅπως στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν βρέθηκαν ἑκατομμύρια μαρτύρων, ποὺ ὕψωσαν ἀτρόμητοι τὸ ἀνάστημά τους μπροστὰ στοὺς Ρωμαίους διῶκτας, καὶ πότισαν μὲ τὸ αἷμά τους τὸ δένδρο τῆς ἁγίας θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἔτσι καὶ τώρα. Βρέθηκαν οἱ μεγάλοι μαχηταί, οἱ φωτισμένοι διδάσκαλοι, οἱ φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ μὲ τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους των καὶ τὰ σοφά τους βιβλία, ἀντέκρουσαν τὶς βέβηλες διδασκαλίες τῶν ἀπίστων.

Ἀνάμεσα λοιπὸν σ' αὐτοὺς λάμπει κι' ἡ μορφὴ τοῦ Γρηγορίου.

Γεννήθηκε σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴ Ναζιανζὸ τῆς Καππαδοκίας. Προικισμένος μὲ σπάνια χαρίσματα, ἀφωσιώθηκε ἀπὸ μικρὸς στὰ γράμματα.

Διψοῦσε γιὰ μάθησι. Σπούδασε στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, ὕστερα στὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης κι' ὕστερα στὴν Ἀλεξάνδρεια, χρόνια πολλά. Μὰ δὲν τὸν ἱκανοποίησαν ὅσα εἶχε μάθει. Ἤθελε νὰ διδαχθῇ ἀκόμη περισσότερα. Κι' ἀποφάσισε νἄρθῃ στὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ στὰς Ἀθήνας τὰ χρόνια ἐκεῖνα ὑπῆρχαν πάλι μεγάλες Σχολές. Ἐσπούδασε φιλοσοφία καὶ ρητορικὴ κι' ἄλλες ἐπιστῆμες. Ἔμεινε στὰς Ἀθήνας κάπου ἔξη χρόνια, μαζὶ μὲ τὸ Μέγα Βασίλειο, ποὺ τὸν εἶχε σὰν ἀδελφό.

Ὅταν ἦρθε πίσω στὴν πατρίδα του, ἔμεινε λίγο ἐκεῖ, κι' ὕστερα πῆγε νὰ συναντήσῃ πάλι τὸν ἀγαπημένο φίλο του Βασίλειο. Ὁ Βασίλειος ἔμενε τότε σ' ἕνα ὡραῖο πατρικό του κτῆμα κοντὰ στὸν Εὔξεινο Πόντο. Ἐκεῖ ἔμειναν ἀρκετὰ οἱ δυὸ φίλοι, ἀφωσιωμένοι στὸ Θεὸ καὶ μελετῶντας τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὴ θεολογικὴ ἐπιστήμη. Ἀργότερα γύρισε στὴ Ναζιανζό, ὅπου χειροτονήθηκε πρεσβύτερος.

Πέρασαν λίγα χρόνια, κι' ὁ Βασίλειος, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τῆς Καισαρείας, ἐχειροτόνησε τὸ Γρηγόριο ἐπίσκοπο σὲ μιὰ πόλι, τὰ Σάσιμα. Ἀλλὰ ὁ Γρηγόριος, φύσις ἐρημική, δὲν ἤθελε ν' ἀναμιχθῇ στὴν τύρβη τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ σὲ λίγο ξεκίνησε γιὰ τὴ Σελεύκεια, κι' ἐκεῖ ἔζησε λίγα χρόνια σὲ μοναξιά. Προσευχόταν καὶ μελετοῦσε.

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν ἡ ταπεινή του ψυχὴ ἀπέφευγε τὶς ἐπιδείξεις, ἡ φήμη τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς του εἶχε φτάσει παντοῦ. Καὶ τότε οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔστειλαν καὶ τὸν παρακάλεσαν θερμὰ νἄρθῃ στὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ λαό. Ἦταν δύσκολα τότε τὰ χρόνια γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία στὴν Πόλι. Οἱ ἀρειανοί, φοβεροὶ αἱρετικοί, ποὺ δὲν ἐπίστευαν στὴ θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔκαναν θραῦσι.

Ὁ Γρηγόριος ποὺ ἤξερε τὴν κατάστασι, δὲν ἐδειλίασε καθόλου. Ἴσα - ἴσα αὐτὸ τὸν ἔκαμε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπημένη του μοναξιὰ καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐκαλοῦσε τὸ καθῆκον.

Θαύματα ἔκαμε ἡ διδασκαλία του στὴ Πόλι. Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἔγινε τώρα ὁ πύργος τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ πιστοὶ τρέχαν ν' ἀκούσουν τὸν εὔγλωττο κήρυκα. Οἱ αἱρετικοὶ ἀκοῦνε καὶ πιστεύουν. Οἱ εἰδωλολάτραι μετανοοῦν καὶ γίνονται χριστιανοί. Οἱ ἀρειανοὶ χάνουν τὸ ἔδαφος. Ἐκεῖ, στὴν Ἁγία Ἀναστασία, ἀκούστηκαν λόγοι λαμπροί, ἀθάνατα μνημεῖα ρητορικῆς τέχνης, ἀντάξια πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένη καὶ τοῦ Λυσία. Ἐκεῖ ὁ Γρηγόριος ἀπήγγειλε καὶ τοὺς πέντε περιφήμους λόγους του γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ὠνομάσθηκε ἀπ' τοὺς Χριστιανοὺς Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Λίγοι μῆνες ἔφτασαν γιὰ ν' ἀλλάξῃ ὅλως διόλου ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ στὴ μεγάλη Πρωτεύουσα. Σὲ λίγον καιρὸ ἀνέβηκε στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο ὁ εὐσεβὴς καὶ γενναῖος βασιληᾶς Θεοδόσιος ὁ Μέγας. Ὁ Θεοδόσιος ἐκτιμῶντας βαθιὰ τὶς ἀρετὲς τοῦ Γρηγορίου, τὸν ἀνεβάζει στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κι' ὅταν σὲ λίγο συγκροτήθηκε ἡ Β´ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὁ Γρηγόριος ἔγινε πρόεδρός της.

Σὲ λίγο ὅμως ἀρκετοὶ φιλόδοξοι ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται. Ἤθελαν αὐτοὶ τὸν Πατριαρχικὸ θρόνο! Κι' ἄρχισαν ἀντιδράσεις καὶ ὕπουλες ἐνέργειες ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου. Ὁ Γρηγόριος, ποὺ καθὼς εἴπαμε καὶ παραπάνω ἀγαποῦσε τὴν ἐρημικὴ ζωὴ καὶ ἀπέφευγε τὶς ἐπιδείξεις καὶ τὰ ἀξιώματα, μόλις εἶδε πὼς τὸ πρόσωπό του προκαλοῦσε τὶς ἀντιζηλίες καὶ τὸν φθόνο τῶν ἄλλων, ἔσπευσε πρόθυμα νὰ παραιτηθῇ. Ὁ πόθος του ἦταν νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Χριστόν. Ὁ τρόπος καὶ ἡ θέσις δὲν τὸν ἔνοιαζαν. Ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔρθει στὴν Κωνσταντινούπολι, εἶχε ἐκτελεσθῇ. Ἡ Ὀρθοδοθία στηρίχθηκε, νίκησε, ἐθριάμβευσε τώρα. Ὅταν ἦρθε στὴν Πόλι, οἱ ὀρθόδοξοι ἦσαν ἐλάχιστοι. Τώρα, φεύγοντας, ἄφινε μυριάδες πιστῶν, ποὺ εἶχαν ἑλκυσθῇ μὲ τὸ κήρυγμά του. Ἡ σκέψις αὐτὴ ἐγέμιζε ἀπὸ χαρὰ τὴ μεγάλη ψυχὴ τοῦ Γρηγορίου. Ἀληθινὸς Χριστιανός, ἀνώτερος ἀπὸ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ μικροφιλοδοξίες, ἀφωσιωμένος στὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφήνει εὐχαρίστως τὸν Πατριαρχικὸ θρόνο καὶ γυρίζει στὴν πατρίδα του τὴ Ναζιανζό.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του ἀφωσιώθηκε ἀκόμη περισσότερο στὴ συγγραφικὴ ἐργασία. Πολλὰ συγγράμματά του ἔχουν σωθῆ. Εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς εὐσεβείας, ἀκτινοβολοῦν σοφίαν καὶ δύναμι. Ἔγραψε καὶ ποιήματα πάρα πολλά.

Εἶναι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπέροχα λυρικὰ ποιήματα μὲ ἔμπνευσι χριστιανική, καὶ εἶναι κρίμα ποὺ μένουν ἄγνωστα στοὺς πολλούς.

Ὁ Γρηγόριος γεννήθηκε στὰ 329 καὶ πέθανε στὰ 390. Οἱ Χριστιανικὲς γενεὲς τιμοῦν καὶ θὰ τιμοῦν τὸ ὄνομά του. Ἡ μορφή του θἆναι σεβαστὴ καὶ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὴν Ὀρθοδοξία θὰ ἐγκωμιάζωνται στοὺς αἰῶνες, καὶ θὰ ἑλκύουν τὸ θαυμασμὸ ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη κάθε πιστοῦ.

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥΧΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΒΥΛΑΣ

Τὰ ἅρματα μάχης, ὅπως εἰς τὴν ἐπίσημον γλῶσσαν λέγονται τὰ τάνκς, εἶναι ἐξέλιξις τῶν παλαιοτάτων ἁρμάτων ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ καὶ τὴν ἄλλην μεγάλα δρέπανα καὶ ἐσύροντο ἀπὸ ἄλογα. Τέτοια ἅρματα ἐχρησιμοποίουν κυρίως οἱ Πέρσαι. Τὰ σημερινὰ ἅρματα εἶναι βενζινοκίνητα καὶ πετρελαιοκίνητα. Χρησιμοποιοῦνται καὶ πάλιν δι' ἐπελάσεις.

Ἐν τούτοις τὰ τάνκς εἰς τὸν σημερινὸν πόλεμον τῆς Ἀλβανίας ἠχρηστεύθησαν ἀπὸ τὸ τσαροῦχι καὶ τὴν ἀρβύλα τῶν Ἑλλήνων. Ἀνῆλθον εἰς ὑψηλοτάτας κορυφὰς καὶ εὔζωνοι καὶ πεζοί, καὶ τὰ ἰταλικὰ ἅρματα, ποὺ εἶναι πολεμικὲς μηχανὲς τῆς πεδιάδος, δὲν κατώρθωσαν νὰ δράσουν.

Γνωρίζομεν ἐν τούτοις τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἁρμάτων μάχης, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τσαρουχιοῦ καὶ τῆς ἀρβύλας ποὺ ἐξεμηδένισαν τὰ ἰταλικὰ ἅρματα.

Τὸ εὐζωνικὸ τσαροῦχι εἶναι ἀπὸ κόκκινο δέρμα καὶ ἔχει στὴν ἄκρη μαύρη φοῦντα. Ὑπάρχουν τσαρούχια καὶ μὲ κόκκινη φοῦντα καὶ μὲ φοῦντα ἄσπρη καὶ γαλάζια τὰ παιδικά. Ἐπίσης γίνονται καὶ τσαρούχια ἀπὸ μαῦρο δέρμα. Τέλος ὑπάρχουν καὶ τσαρούχια χωρὶς φοῦντες, μὲ μύτες μεγάλες μυτερὲς ποὺ στρέφονται πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅπως αἱ πρῶραι τῶν παληῶν καραβιῶν.

Τὰ τσαρούχια μὲ φοῦντες τὰ φοροῦν οἱ ὀρεινοὶ φουστανελλοφόροι πληθυσμοὶ τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ρούμελης, τῆς Ἠπείρου, τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς βορείου Εὐβοίας. Ἐπίσης τὰ φοροῦν εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν πολλοὶ ὀρεινοὶ καὶ εἰς τὴν ἄλλην Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην οἱ νομάδες ποιμένες. Τὰ φοροῦν καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν οἱ βρακοφόροι χωρικοί. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἔχουν πάρει ἀπὸ τὴν ἀπέναντι Ἤπειρον.

Τὸ τσαροῦχι χωρὶς φοῦντα τὸ φοροῦν οἱ πεδινοὶ Ἠπειρῶται καὶ οἱ πεδινοὶ Ἀλβανοί. Ὁ κάμπος ἔχει πολλὴ λάσπη καὶ ἡ φοῦντα ἀχρηστεύεται. Ἡ ψηλὴ τοὐναντίον μύτη, ποὺ φθάνει τρία καὶ τέσσερα δάχτυλα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, προφυλάσσει ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ ἀπὸ τὴν λάσπη, καὶ εἶναι πρακτικωτάτη.

Ἡ ἱστορία τῆς καταγωγῆς τοῦ τσαρουχιοῦ καὶ τῆς ἀρβύλας εἶναι ἐπίκαιρος καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ὑπάρχει καὶ τὸ γουρνοτσάρουχο, ποὺ τὸ φοροῦν γενικῶς οἱ χωρικοὶ τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Ρωσσίας. Μάλιστα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι τὸ γουρνοτσάρουχο ἀπετέλει τὴν συνήθη ὑπόδησιν τῶν χωρικῶν. Ἐν τούτοις τὸ τσαροῦχι μὲ τὴν φοῦντα δὲν εἶναι ἐξέλιξις τοῦ χωρικοῦ τσαρουχιοῦ. Ἡ καταγωγή του εἶναι ἀριστοκρατική. Εἰς τοὺς ἱπποτικοὺς χρόνους καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ εὐγενεῖς ἔφεραν παπούτσια ἀπὸ κόκκινο δέρμα. Τὸ κόκκινο χρῶμα ἦτο δεῖγμα ἀριστοκρατίας. Αἱ λαϊκαὶ τάξεις καὶ οἱ δοῦλοι ἀπηγορεύετο νὰ φέρουν ροῦχα ἢ παπούτσια ἐρυθροῦ χρώματος.

Ἀπὸ παλαιοτάτης ἐποχῆς, ποὺ τὸ κόκκινον χρῶμα τῶν θαλασσίων κοχυλίων ἐχρησιμοποιήθη ὡς βαφικὴ ὕλη, καὶ ἀπετέλεσε τὴν πορφύρα ἢ τὸ πορφυροῦν, ἡ λέξις πορφύρα ἦτο συνυφασμένη μὲ τὴν ἀριστοκρατικότητα. Καὶ εἰς τὴν ὑπόδησιν ὑπῆρχε διαφορά. Οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ εὐγενεῖς ἔφεραν ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐνῷ ὁ λαὸς ἔβαζεν εὐτελῆ ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα γουρουνιοῦ ἢ βοδιοῦ πέδιλα. Αὐτὴ ἡ τάσις τοῦ ὑψηλοῦ ἐρυθροχρώμου ὑποδήματος ποὺ ἦτο δεῖγμα ἀριστοκρατίας, ἐξεδηλοῦτο ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὕψος πρὸς τὴν κνήμην, ἀφοῦ ἔφθαναν τὰ παπούτσια πολὺ ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὑψώνετο ἡ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ εἰς σημεῖον εὐγενείας. Εἰκόνες ἱπποτῶν τοῦ μεσαίωνος μᾶς δείχνουν παπούτσια ποὺ ἔχουν μύτες ὕψους πενήντα πόντων... Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἡ μύτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρατηθῇ ὀρθή, γιατὶ ἡ ψηλὴ μύτη πέφτει, ὅπως καὶ ἡ ἐπαρθεῖσα μύτη τοῦ Μουσσολίνι, ἐδένετο μὲ ἕνα κορδόνι, ποὺ ἔφτανεν ὡς τὸν μηρό. Ἀλλὰ τὸ ὕψος δὲν ἦτο ἀρκετὸ μόνο γιὰ νὰ κάνῃ ἐντύπωσιν καὶ προσετέθη ἡ φοῦντα.

Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐφόρουν μακρὰν φουστανέλλα καὶ κόκκινα τσαρούχια, χωρὶς φοῦντα. Οἱ στρατιῶται ἔφεραν συνήθως κοντὴ φουστανέλλα καὶ γουρνοτσάρουχα. Τὸ τσαροῦχι μὲ τὴν φοῦντα ἐλάχιστα ἦτο τότε γνωστὸν εἰς τὴν νότιον Ἑλλάδα.

Ἀλλὰ εἰς τὰ Γιάννενα, ποὺ ἐπὶ αἰῶνας ὑπῆρξαν τὸ ἀριστοκρατικὸν καὶ τὸ βιοτεχνικὸν κέντρον μεγίστου μέρους τῆς Ἑλλάδος, οἱ νέοι ἐσυνήθιζαν νὰ φοροῦν κόκκινα τσαρούχια μὲ φοῦντα. Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐπεκράτει καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἠπείρου, γιατὶ τὰ τσαρούχια αὐτὰ ἠγοράζοντο ἀπὸ τὰ Γιάννενα, ποὺ καὶ σήμερα εἶναι μέγιστον κέντρον τσαρουχοποιΐας. Βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν Ἤπειρο τὸ τσαροῦχι μὲ τὴν φοῦντα, ὡς δεῖγμα λεβεντιᾶς, διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Καθιερώθη εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ μένει σύμβολον τῆς ἑλληνικῆς ἀνδρείας.

Τὸ ὅτι δὲ τὸ τσαροῦχι εἶναι δεῖγμα λεβεντιᾶς καὶ εὐγενείας καὶ προῆλθεν ἀπὸ τὰ κόκκινα ἀρχοντικὰ παπούτσια φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν λέξιν. Μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὅτι τσαροῦχι σημαίνει τὸ τεταριχευμένον ἢ κατειργασμένον δέρμα. Θὰ ἐλέγοντο τὰ κατειργασμένα δέρματα τάριχοι καὶ ἐπὶ τὸ δημοτικώτερον τσαρούχια. Τὰ παπούτσια τοὐναντίον, ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα, ἐλέγοντο τσαρβούλια. Καὶ σήμερον εἰς τὴν Θράκην τὰ γουρνοτσάρουχα λέγονται τσαρβούλια ἢ τσερβούλια. Οἱ Βυζαντινοὶ τὰ εἶχαν εἰπῆ ἐπὶ τὸ λογιώτερον σερβούλια καὶ ἐθεώρουν τὴν παραγωγήν των ἐκ τοῦ σέρβους, δηλαδὴ τοῦ ὑπηρέτου. Καὶ ἔδιδον τὴν ἐξήγησιν σερβούλια — δουλικὰ ὑποδήματα, ἢ ὑποδήματα τῶν Τριβαλῶν, δηλαδὴ τῶν Σέρβων. Εἶναι ὅμως φανερὸν ὅτι αἱ λέξεις σερβούλια, τσερβούλια καὶ τσαρβούλια εἶναι αἱ ἴδιαι. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγαν τὰ πέδιλα τὰ κατεσκευασμένα ἀπὸ χονδρὸ ἀκατέργαστον δέρμα ἀρβύλας. Ἡ λέξις ἔμεινε μέχρι σήμερον, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ στρατιωτικὰ παπούτσια ποὺ γίνονται ἀπὸ χονδρὸν δέρμα.

Εἶναι λοιπὸν τὰ σερβούλια τῶν Βυζαντινῶν, τὰ τσερβούλια ἢ τσαρβούλια τὰ σημερινὰ τῆς Θράκης, καὶ αἱ ἀρβύλαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγενεῖς λέξεις. Σημαίνουν τὸ παπούτσι ἀπὸ ἀκατέργαστον χονδρὸ δέρμα, ἐνῷ τὸ τσαροῦχι σημαίνει τὸ παπούτσι ἀπὸ κατειργασμένο δέρμα.

Κ. Φαλτάϊτς

Τὸ κατόρθωμα τοῦ λοχία...

Μύρια ἐπεισόδια τοῦ σημερινοῦ πολέμου μᾶς δείχνουν τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσία, μὰ καὶ τὴν ἔξυπνη πρωτοβουλία τοῦ Ἕλληνα στρατιώτη. Ἕνα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι καὶ τοῦτο ποὺ θὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ. Εἶναι τὸ κατόρθωμα ἑνὸς λοχία τοῦ στρατοῦ μας, ποὺ πιάσθηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ ὅμως κατάφερε νὰ δραπετεύσῃ καὶ γυρίζοντας στὸ λόχο του νὰ δώσῃ πλήρη εἰκόνα τῶν θέσεων καὶ τῆς προετοιμασίας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ ἥρως αὐτοῦ τοῦ ἀφαντάστου κατορθώματος εἶναι ὁ λοχίας Γεώργιος Ψύχας ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Γιὰ νὰ κατορθώσῃ ὅμως αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ἀνδραγαθία, ἔλαβεν ὀχτὼ τραύματα! Ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ θεραπευθῇ. Καὶ μόλις κάπως ἐκαλλιτέρευσεν ἔφυγε πάλιν γιὰ τὸ μέτωπο, ὅπου τώρα ἐξακολουθεῖ νὰ πολεμάῃ...

Στὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διαμονῆς του ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας μοῦ διηγήθηκε τὸ τολμηρό του κατόρθωμα μὲ τὶς λεπτομέρειές του. Καὶ σᾶς τὸ διηγοῦμαι μὲ συντομία:

Ἀφοῦ ὁ στρατός μας ἐπολέμησε μὲ τοὺς Ἰταλοὺς στὴ Βήσανη, στὴ Ζαραβίνα καὶ στὸν Ἀϊ-Λιὰ τοῦ Δελβενακίου, ὁ ἐχθρὸς ἐγκατέλειψε τὰς θέσεις του καὶ κατέφυγε μέσα στὸ πυκνὸ δάσος τῆς Μπούνας. Ὁ λόχος τοῦ λοχία μας ἀπὸ τὴ Βήσανη προχώρησε στὸ βουνὸ τῆς Βοστίνας μὲ διεύθυνσι στὸ Ἀργυρόκαστρο. Ἐπροχωροῦσε ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ Δολὸ κι' ἕνα τάγμα δεξιὰ τῆς Βοστίνας. Δὲν ἤξεραν ὅμως ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦταν ὠχυρωμένος στὸ δάσος τῆς Μπούνας.

Ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας ἐπῆρε τότε μία ἔγγραφη διαταγὴ γιὰ τὸ τάγμα ποὺ πήγαινε δεξιά, γιὰ νὰ κλίνῃ λίγο ἀριστερὰ καὶ νὰ προχωρήσῃ 5-6 χιλιόμετρα στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ κατεβῇ στὸ χωριὸ Πατικάτες, μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Μπούνας. Πῆρε τὴ διαταγὴ τὴ νύχτα καὶ ξεκίνησε, μὰ στὸ δρόμο, μεταξὺ Δολὸ καὶ Βοστίνας, κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι, ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς ἰταλικῆς περιπόλου. Τὴν ἔγγραφη διαταγὴ τὴν ἐμάσησε καὶ τὴν ἐξαφάνισε. Σὲ λίγο ἡ περίπολος τὸν παρουσίασε σ' ἕνα Ἰταλὸ λοχαγό, ποὺ ἤξερεν ἑλληνικά. Ἐκεῖ τὸν ἔδειραν ἄγρια γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ καὶ κατόπιν τὸν ἐπλησίασεν ὁ Ἰταλὸς λοχαγὸς καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Ἔχετε ἐδῶ πολὺ στρατό;

—Ἀμέτρητο! εἶπεν ὁ λοχίας. Ἐσεῖς δὲν εἴσθε τίποτε μπροστὰ στὸν ἑλληνικὸ στρατό, ποὺ εἶναι ἀντίκρυ. Δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ἀπὸ σας!

Ὁ λοχίας τὰ ἔλεγεν ἐπίτηδες γιὰ νὰ τρομάξῃ τὸν λοχαγό, ἐνῷ ὁ ἀντικρὺ δικός μας στρατὸς ἦταν σχετικὰ λίγος. Ὁ λοχαγός, ὅταν ἄκουσεν αὐτά, ἐχαστούκισε βάναυσα τὸ λοχία καὶ τὸν ἔβρισε χυδαῖα. Ἔπειτα ἐρώτησε:

—Εἴσθε ἐδῶ πολλὰ τμήματα;

—Πέντε μεραρχίες! εἶπεν ὁ λοχίας καὶ ἀράδιασε φανταστικοὺς ἀριθμοὺς μεραρχιῶν...

Ἔπειτ' ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνάκρισι, τὸν ἐκράτησαν ἐκεῖ, ὅπου τὸν φρουροῦσαν Ἰταλοὶ στρατιῶτες. Ὁ δικός μας στρατὸς ἦταν 700 μέτρα μακριά, στὸ ἀντικρὺ ὕψωμα, μὰ δὲν ἔρριχνε.

Τότε ὁ λοχίας ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν ἐφύλαγαν νὰ πάῃ γιὰ σωματική του ἀνάγκη. Πῆγε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ τόσκασε σερνόμενος. Ἔφτασε ἔτσι στὸ ποτάμι καὶ κατόπι πέρασε στὶς δικές μας προφυλακές. Πῆγε ἀμέσως στὸ λοχαγό του.

—Μὲ πιάσανε, τοῦ εἶπε, μὰ τοὺς ἔφυγα.

—Τὴν πῆγες τὴν διαταγή; ρώτησε ὁ λοχαγός.

—Ὄχι, τὴν κατέστρεψα.

—Καλά. Πές μας τώρα τί ἔχουνε καὶ πῶς εἶναι ὠχυρωμένοι.

Ὁ λοχίας τότε περιέγραψε στὸ λοχαγό του ποῦ εἶχαν οἱ ἐχθροὶ τηλεβόλα, ποῦ εἶχαν πολυβόλα, ποῦ εἶχαν ὅλμους, πόσοι ἦσαν κλπ. Ἀφοῦ ἔδωσεν ὅλες τὶς πληροφορίες, ὁ λοχαγὸς του τοῦ εἶπε:

—Τώρα νὰ φύγῃς πάλι καὶ νὰ μὴ τοὺς πῇς ὅτι ἔφυγες.

—Ναί. Θὰ φύγω, εἶπε ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας μὲ πεποίθησι, ἂν καὶ ἤξερε πόσον αὐτὸ ἦταν ἐπικίνδυνο.

Σερνόμενος πάλι μέσα στὸ σκοτάδι, γύρισεν ὁ λοχίας κοντὰ στὸ δένδρο. Οἱ Ἰταλοὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ βρισιές. Καὶ αὐτὸς μὲ νοήματα τοὺς ἔκαμε νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κεῖ. Ἐκεῖνοι τὸν ἐπῆραν πάλι κοντά τους. Δὲν εἶχαν καταλάβει ὅτι ἔφυγε. Εἶχε λείψει μονάχα μισὴ ὥρα.

Ἄρχισε σὲ μερικὲς ὧρες ἡ ἐπίθεσι τοῦ στρατοῦ μας μὲ πυροβόλα καὶ μὲ πεζικό. Τρεῖς μέρες γίνονταν προετοιμαστικὴ ἐπίθεσι καὶ τὴν τετάρτη γενική. Τὴν τρίτη μέρα τῆς ἐπιθέσεως, καθὼς οἱ Ἰταλοὶ ἐφύλαγαν τὸν λοχία, εἶχαν πλάϊ τους καὶ μερικὲς χειροβομβίδες. Ἦταν 4 στρατιῶτες. Αὐτὸς μὲ τρόπο ἐπῆρε μιὰ χειροβομβίδα καὶ τὴν ἔκρυψε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοὺς εἶπε πὼς θέλει τάχα νὰ πάῃ γιὰ φυσική του ἀνάγκη. Τὸν ἄφησαν. Καὶ κεῖνος, μόλις πῆγε σὲ μικρὴ ἀπόστασι, τοὺς ἀμόλησε τὴ χειροβομβίδα! Ἔπεσαν τότε κι' οἱ τέσσερες. Νεκροὶ τάχα ἢ τραυματισμένοι; Δὲν ξέρουμε.

Στὸ μεταξὺ ὁ λοχίας τόσκασε πάλι. Ἤξερε τὸ ἔδαφος καλά. Στὸ δρόμο του βρῆκε μιὰ καλύβα κι' ἐχώθηκε μέσα. Μὰ ἔπεσε πλάϊ στὴν καλύβα μιὰ ἰταλικὴ ὀβίδα καὶ τὸν ἐτραυμάτισεν. Ἔτσι ἔφυγεν ἀπὸ κεῖ. Ἦταν 5 ἡ ὥρα πρωΐ. Ἀκόμη ἦταν σκοτάδι... Καὶ τότε ἔρριξαν οἱ δικοί μας στρατιῶτες. Τὸν ἐτραυμάτισαν κι' αὐτοί. Ἔπεσε κάτω κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Σὲ λίγο τὸν εὑρῆκαν Ἕλληνες στρατιῶτες, κι' εἶπαν:

—Ἕνας δικός μας σκοτωμένος...

—Ὄχι, εἶπεν αὐτός. Ἕλληνας εἶμαι, μὰ εἶμαι μονάχα τραυματισμένος.

Τὸν πῆγαν τότε στὸ σύνταγμά του. Ὁ γιατρὸς τοῦ περιποιήθηκε τὰ τραύματα. Ἦταν κτυπημένος στὸ πόδι ἀπὸ τὶς σφαῖρες καὶ στὰ πλευρὰ ἀπὸ θραῦσμα τῆς ὀβίδας... Μὰ δὲν ἐπῆγε σὲ νοσοκομεῖο. Ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν τὰ τραύματα προχώρησε μαζὶ μὲ τὸ λόχο του καὶ κατεδίωξε τοὺς Ἰταλοὺς καὶ πολέμησε στοὺς Πατικάτες. Σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι ἐπῆρε δύο τραύματα πάλι στὸ ἀριστερὸ χέρι ἀπὸ πολυβόλο καὶ ἄλλο ἀπὸ ὅλμο... Μὰ πάλι ἐπροχωροῦσε. Πολέμησε πάλι στὴν Ντεμπράβιστα καὶ πῆρε κεῖ ἄλλα δύο διαμπερῆ τραύματα στὰ πόδια. Συνολικὰ εἶχε λάβει 8 τραύματα! Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ περπατήσῃ... Τὸν μετέφεραν σὲ ὀρεινὸ χειρουργεῖο καὶ τὸν περιποιήθηκαν. Κατόπιν πῆγε σὲ νοσοκομεῖα στὰ Γιάννενα, στὴν Ἄρτα καὶ τέλος στὴν Ἀθήνα.

Τώρα εἶναι καλλίτερα. Μὰ ξαναγύρισε στὸ μέτωπο τῆς Ἀλβανίας. Πολεμάει πάλι στὴν πρώτη γραμμή. Πιστεύει πὼς ἔχει καθῆκον νὰ πολεμήσῃ ὥς τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Φ. Γιοφύλλης

Μόλις πῆγε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀμόλησε τὴ χειροβομβίδα!

49. (Συνέχεια)

Ἄρχισαν οἱ ἑτοιμασίες. Μιὰ μέρα τοῦ Ἀπρίλη κίνησε νοτιοανατολικὰ ὁ στρατός, πέρασε τὴ Σογδιανή, τὴ Βακτριανή, ἔφτασε στὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν, ἀνάμεσα σὲ δυὸ πανύψηλα βουνά. Ἀπὸ κεῖ μπῆκε στὶς Ἰνδίες.

Εἴκοσι τέσσερις Ἰνδοὶ καὶ ἡγεμονικὴ οἰκογένεια περίμεναν νὰ ὁδηγήσουν τὸν Ἀλέξανδρο. Μαζί τους εἶχαν φέρει δῶρο στὸν Ἕλληνα βασιλιᾶ εἴκοσι τέσσερις πολεμικοὺς ἐλέφαντες.

Κατάπληξι ἔκαμαν στοὺς Ἕλληνες τὰ πανύψηλα αὐτὰ ζῶα, ποὺ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν. Κοίταζαν μὲ θαυμασμὸ τοὺς φοβεροὺς χαυλιόδοντες, τὴν προβοσκίδα, τὰ μικρὰ ἔξυπνα μάτια, τὸ σκληρὸ ζαρωμένο πετσί.

— Τί χώρα εἶναι τούτη! ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ στρατιῶτες μὲ ἐλαφρὸ φόβο. Κοίταξε τί θεριὰ γεννοβολάει!

Ὁ Ἀλέξανδρος πρὶν διαβῆ τὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν πρόσφερε μεγάλες θυσίες στὴν Ἀθηνᾶ.

— Ὦ θεὰ τῆς σοφίας, εἶπε, μπαίνουμε σὲ μιὰ χώρα ποὺ φημίζεται γιὰ τοὺς σοφούς της. Νίκησέ τους! Εἶσαι τὸ ἁγνὸ φῶς τῆς Ἑλλάδας, φώτισέ τους! Πάρε τὴν ἀσπίδα σου, σήκωσε τὸ κοντάρι σου κι᾽ ἔμπα μπροστά, ὦ Στρατηγίνα!

Πέρασαν τὶς πόρτες τῶν Ἰνδιῶν, μπῆκαν σὲ μιὰ πλούσια πεδιάδα, ὅπου ἔτρεχε ἥσυχα, μεγαλοπρεπής, ὁ Ἰνδὸς ποταμός. Ὁ βασιλιᾶς ποὺ εἶχε στείλει τοὺς δυὸ πρέσβεις ἔτρεξε νὰ ὑποδεχτῆ τὸν Ἀλέξανδρο. Φοροῦσε στὸ δάχτυλο τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ὁ Ἀλέξανδρος δῶρο. Πέρασαν τὸ βασίλειό του γρήγορα χωρὶς κανένας νὰ τοὺς ἀντισταθῆ. Στὰ σύνορα ὁ Ἰνδὸς βασιλιᾶς εἶπε στὸν Ἀλέξανδρο.

— Βασιλιᾶ μου, ἀπεδῶ ἀρχίζει ἡ χώρα τοῦ ἐχθροῦ. Ἔχε τὸ νοῦ σου! Ὑπάρχουν κάτι γυμνοὶ γέροι ἀσκητές, ἅγιοι. Αὐτοὺς νὰ φοβᾶσαι. Ἔχουν μεγάλη δύναμι κι᾽ ὁ λαὸς τοὺς ἀκούει. Μὴν τοὺς πειράξεις· πιάσε τους μὲ τὸ καλό.

— Πῶς λένε τὸ βασιλιᾶ τους; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Πῶρο.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Καλὸς καὶ γενναῖος, μὰ περήφανος. Ἔχει πολὺ στρατό, πολλὰ ἄλογα, πολλοὺς ἐλέφαντες. Ἔχε τὸ νοῦ σου, εἶπε, προσκύνησε τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τραβήχτηκε πίσω στὸ βασίλειό του.

Κεφ. 66.

Τὰ ξημερώματα ἔμπαιναν στὸ βασίλειο τοῦ μεγάλου ἀντίπαλου, στὴ χώρα τοῦ βασιλιᾶ Πώρου. Εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχει μὲ τόση δύναμι, ποὺ σὲ λίγες στιγμὲς τὸ χῶμα εἶχε γίνει λάσπη κι᾽ ὁ στρατὸς μὲ δυσκολία προχωροῦσε. Βροντές, ἀστραπές, τὰ δέντρα χτυπιοῦνταν μὲ βία, σὰ νάθελαν νὰ ξεριζωθοῦν. Κι᾽ ἀκούγουνταν ἀπὸ μακριὰ ἡ βουὴ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Ὑδάσπη ποὺ κατέβαινε ἀφρίζοντας ἀπὸ τὰ βουνά.

Εἶχαν ἀρχίσει οἱ μεγάλες βροχὲς ποὺ κρατοῦν στὶς Ἰνδίες τρεῖς μῆνες. Ὁ Ἰνδὸς βασιλιᾶς εἶχε στρατοπεδέψει στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ Ὑδάσπη μὲ πολλὲς χιλιάδες πεζοὺς καὶ καβαλλάρηδες, μὲ διακόσιους πολεμικοὺς ἐλέφαντες καὶ τριακόσια πολεμικὰ ἁμάξια. Ἦταν εὐχαριστημένος.

— Μὲ τέτοιες βροχές, ἔλεγε, πῶς θὰ μπορέση ὁ περίφημος αὐτὸς Ἀλέξανδρος νὰ περάση τὸ ποτάμι; Θὰ πνιγῆ!

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως ἔδινε κουράγιο στοὺς ἄντρες του καὶ τοὺς φώναζε:

— Εἶναι ντροπὴ νὰ μᾶς νικήσουν οἱ βροχές. Ἐμπρός!

Λασπωμένοι, μουσκίδι, ἔφτασαν τέλος στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ὑδάσπης εἶχε φουσκώσει, τὰ νερά του κατέβαιναν σὰν κύματα τρικυμισμένα.

— Ἀδύνατον νὰ περάσουμε! ψιθύρισε ὁ Πτολεμαῖος.

— Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατον! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα, Πτολεμαῖε;

Φώναξε τὸν Κρατερό.

Κοίταζαν μὲ θαυμασμὸ τοὺς φοβεροὺς χαυλιόδοντας...

— Ἐσὺ νὰ σταθῆς ἐδῶ μὲ τὸ στρατό, τοῦ εἶπε. Θὰ διατάξης νὰ σημαίνουν τὶς σάλπιγγες, θὰ προσποιῆσαι πὼς ἑτοιμάζεσαι νὰ ἐπιτεθῆς, πότε σ᾽ ἕνα μέρος πότε σ᾽ ἄλλο. Νὰ ξεγελάσης τὸν ἐχθρό. Ὡστόσο ἐγὼ μὲ πέντε χιλιάδες καβαλλάρηδες κ᾽ ἑφτὰ χιλιάδες πεζοὺς θὰ κοιτάξω νὰ βρῶ κάποιο ἀνάβαθο μέρος τοῦ ποταμοῦ νὰ περάσω χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν. Καὶ ξαφνικὰ θ᾽ ἀρχίσω τὴν ἐπίθεσι. Καὶ τότε ἐσὺ νὰ τρέξης νὰ κυκλώσουμε τὸ στρατό τους.

— Στὶς διαταγές σου, βασιλιᾶ Ἀλέξανδρε, εἶπε ὁ Κρατερός. Δύσκολο ἔργο...

— Δύσκολο, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν παρακαλᾶς; Ἔτσι ἡ δόξα θἆναι μεγαλύτερη.

Πῆρε ἅμα βράδυασε τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς συντρόφους καὶ κίνησε πρὸς τὸ νότο νὰ βρῆ ἀνάβαθο μέρος νὰ περάση τὸ ποτάμι.

Ἔβρεχε, κατακλυσμός. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Δὲν διέκριναν τίποτα. Μονάχα ἀπέναντι οἱ ἀναρίθμητες φωτιὲς στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο. Ἀπανωτοὶ κεραυνοὶ ἔπεφταν.Πολλοὶ στρατιῶτες χτυπήθηκαν ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς καὶ σωριάστηκαν κάτω νεκροί.

Ὁ Ἡφαιστίων πήγαινε δίπλα στὸν Ἀλέξανδρο. Μιὰ στιγμὴ ὁ Στέφανος ἄκουσε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ λέη γελώντας:

— Νὰ μ᾽ ἔβλεπαν τώρα οἱ Ἀθηναῖοι θὰ καταλάβαιναν τί ὑποφέρω γιὰ τὸ χατῆρι τους!

Εἶχε θυμηθῆ τὴν Ἀθήνα, γιατὶ τὴν πολιτεία αὐτὴ θεωροῦσε πάντα τὸ κέντρο τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.Καὶ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ αὐτὸν πολιτισμὸ εἶχε φτάσει ἕως ἐδῶ, στὴν ἄκρα τοῦ κόσμου.

Δὲν εἶχε ἀκόμα ξημερώσει ὅταν ἀνακάλυψαν ἕνα μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς γαλήνευε λίγο κι᾽ ἦταν ἀνάβαθος.

— Ἐδῶ! πρόσταξε ὁ Ἀλέξανδρος.

Μπῆκαν μέσα στὰ νερά, μὰ τὸ ρέμα ἦταν δυνατό, ἄνθρωποι κι᾽ ἄλογα κινδύνεψαν. Πολλοὶ παρασύρθηκαν ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ πνίγηκαν· μὰ οἱ ἄλλοι πέρασαν, βρεμένοι ὣς τὸ κόκκαλο.

Ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει λίγο. Κατάκοποι, ξαγρυπνισμένοι, μουσκεμένοι, οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἀλέξανδρου προχωροῦσαν μέσα στὶς λάσπες. Στὶς πρῶτες ἀχτῖδες τῆς αὐγῆς οἱ ἐχθροὶ διέκριναν τοὺς Ἕλληνες ποὺ εἶχαν ἔτσι διαβῆ τὸ ποτάμι καὶ προχωροῦσαν.

— Πόσοι εἶναι; ρώτησε ὁ Πῶρος.

— Λίγοι. Δέκα ὣς δώδεκα χιλιάδες.

— Κι᾽ ὁ ἄλλος στρατός;

— Εἶναι ἀκόμα ἀπέναντι.

— Τότε δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μετατοπιστῆ ὅλος ὁ στρατός μας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἐκαίετο τὸ μέτωπο καὶ ἔτρεμεν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν κανονιῶν τοὺς βρόντους.

Γάλλοι, Σέρβοι καὶ Ἕλληνες ἐμάχοντο γερά, μῆνες τώρα, ἐκεῖ ἀπάνω, μὲ τῶν Βουλγάρων τὴ φωτιὰ καὶ τοὺς πάγους τοῦ χειμῶνα.

Πίσω ἀπὸ αὐτούς, μακριὰ ἀπὸ «τὸ πεδίον τῶν ἐπιχειρήσεων», χωρὶς νὰ ἰδοῦνε πόλεμο διόλου, εἶχαν στρατοπεδεύσει καὶ οἱ Ἰταλοί, κοντὰ σ' ἕνα μεγαλοχώρι, ὅπου περνοῦσαν τὰς ἡμέρας των λουστράροντες τὶς μπότες των, γυαλίζοντες τῶν σπαθιῶν τους τὶς λαβές, σιδηρώνοντες τὰ παντελόνια τους ἢ ρουφῶντες ἡδονικῶς τά... μακαρόνια!

Ὁ Κολονέλλος πήγαινε ἐκεῖ, κάθε πρωῒ καὶ μεσημέρι...

Μονορρουφι!.. — Γλούπ!

Καὶ τὸ μακαρόνι γλυστροῦσε κι' ἐξετυλίσσετο, σὰν ταινία κινηματογράφου, ἀπὸ τὴ γαβάθα καὶ στὸ στομάχι τους...

* * *

Τί ἔκαναν τόσον καιρὸ ἐκεῖ;

Γιορτὲς καὶ προπαγάνδα!

Γιορτὲς γιὰ νῖκες στό... Ἰταλικὸ τὸ μέτωπο, νῖκες ἄγνωστες στὸν ἄλλο κόσμο, νῖκες ὑπὸ ἐχεμύθειαν γιὰ τοὺς συμμάχους των καὶ ἀνύπαρκτες γιὰ τοὺς ἐχθρούς των, ὡς ἡ «κατάληψις τῆς Ἐρσέκας» καὶ τοῦ «Ἀργυροκάστρου τῆς Βορείου Ἠπείρου», ποὺ κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τοὺς συμμάχους εἶχεν ἐκκενώσει ὁ ἑλληνικὸς στρατός.

Τότε, κατὰ τὰς ἑορτὰς αὐτάς, μαζεύόντουσαν καὶ φωνάζαν ὅλοι, σὰν γαλιά, ἐνῷ κάποιος μουστακαλῆς ἀνώτερος τοὺς προσφωνοῦσε καταλλήλως. Ὢ δόξες, τότε, ποὺ σωριάζονταν, ὢ ἀπειλὲς καὶ μεγαλεῖα! .

Δεξίωσις κατόπιν καὶ δόστου ἡ μουσικὴ τὴν «Καμπάνα τοῦ Σὰν — Τζιούστου»!

Καὶ ὅταν δὲν εἶχανε γιορτές, κάναν προπαγάνδα κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Μιλούσανε γιὰ αὐτόνομα κρατίδια, ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν τῆς Ἰταλίας προστασίαν, γιὰ δικαιώματα Βουλγάρων, Τούρκων, Ρουμανιζόντων Βλάχων, Ἀλβανῶν καὶ Γύφτων καὶ μόνον οἱ Ἕλληνες δὲν εἴχανε δικαίωμα νὰ σταθοῦνε πουθενὰ εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἵμου!...

Παντοῦ, ὅπου περνοῦσαν, καταργοῦσαν τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχὰς γιὰ νὰ τὰς ἀντικαταστήσουν ἀπὸ ἐντοπίους καὶ μοίραζαν κινίνο, φάρμακα, τροφάς, ἔδιναν ἰατρικὴ βοήθεια, σὲ ὅλους ὅσους δὲν μιλοῦσαν Ἑλληνικά!...

* * *

Ἔτσι περνοῦσαν ἀγλαὲς καὶ γεμᾶτες δόξες καί... ἀσφάλεια ἡ ἡμέρες, ὅταν ὁ Κολονέλλος ἀποφάσισε νὰ δράσῃ, ὄχι μοναχὰ μὲ λόγια καὶ μακαρουνάδες, ἀλλά, ὁπωσδήποτε, κάπως πολεμικώτερον...

Κι' ἔφκιασεν ἕνα προχωμα, ἀπάνω σ' ἕνα λοφίσκον τοῦ χωρίου, μὲ πέτρες καὶ μὲ κοφίνια καὶ σακκιὰ γεμᾶτα ἀπὸ χῶμα. Ἐκεῖ δὲ ἀπάνω ἀνέβαινε κάθε πρωῒ καὶ μεσημέρι καὶ ἐπισκοποῦσε.

Ἐπισκοποῦσε, τί;

— Τὶς «γκάλιες» (καρακάξες) ποὺ πετᾶνε, ἔλεγαν οἱ χωρικοί, γιατὶ τὸ μέτωπον καὶ ὁ ἐχθρὸς ἦταν τόσον μακριά, ποὺ μόλις ἀκουγότανε ὁ γδοῦπος καὶ ὁ τρανταγμὸς τῶν κανονιῶν μοναχά.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ ἔργα στρατιωτικὰ καὶ κυρίως «γιὰ τὴν ὀχύρωσιν τῆς χώρας» κανεὶς δὲν εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἀνέβῃ καὶ νὰ ἰδῇ, καὶ ἔτσι «τὸ φρούριον τῶν Ἰταλῶν», ὅπως τὸ λέγανε οἱ χωρικοί, καὶ τὰ ἀνεβοκατεβάσματα τοῦ Κολονέλλου, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, εἶχαν μείνει πολεμικὸ μυστήριο....

* * *

Οὕτως εἴχανε τὰ πράγματα, ὅταν ἀνηγγέλθη καὶ κάποια πραγματική, φαίνεται, νίκη ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τὸ μέτωπο καὶ γιὰ τοῦτο ἀπεφασίσθη νὰ ἑορτασθῇ πανηγυρικώτερον, ἀπὸ τὶς ἄλλες νῖκες, τίς.... ἀνύπαρκτες!

Ἐκλήθη, λοιπόν, νὰ μετάσχῃ ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ἔγιναν λατινικὲς δοξολογίες, ἐστρώθησαν ἀπέραντα τραπέζια γιὰ ὅλους, ἐδόθηκε «κινζάνο» γιὰ ὀρεκτικὸ καὶ ἔπειτα κρασὶ ἐν ἀφθονίᾳ. Λόγοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ μεγαλείου της ἐξεφωνήθησαν, μεταφράζοντος τοῦ κ. Κιορχανέ, ἑνὸς φραγκολεβαντίνου, ἀντεφώνησεν ὁ Πρόεδρος, ἐκφράσας τὰ συγχαρητήρια τῆς Κοινότητος πρὸς τοὺς «ἥρωας αὐτούς», τοὺς ὁποίους τόσον καιρό, τώρα ἐκεῖ, οἱ χωρικοὶ θαυμάζουν, εὐχηθεὶς εἰς τὸ τέλος —«ἴσως μὲ κάποια εἰρωνία»— ὅπως τὸ «φρούριον τῶν Ἰταλῶν», ποὺ στολίζει τὸ χωριό τους, γίνῃ τὸ κέντρον καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς Μεγάλης Ἰταλίας, καὶ πηγὴ καὶ ἀφετηρία δόξης καὶ κατορθωμάτων τοῦ γενναιοτάτου Ἰταλικοῦ στρατοῦ...

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, λοιπόν, τῶν θαυμασμῶν καὶ τῶν κατορθωμάτων, ἐμπρὸς εἰς τὴν λαμπρότητα αὐτὴν τοῦ Ἰταλικοῦ του μεγαλείου, ὁ Κολονέλλος εὑρῆκε τὴν στιγμὴν κατάλληλον νὰ κάμῃ τὴν ἀπὸ καιροῦ ἑτοίμην, ἀλλὰ ὑποκρυπτομένην πρότασιν:

«Νὰ ἀποκηρύξουν οἱ κάτοικοι τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος καὶ νὰ ζητήσουν γιὰ τὸν τόπον των τὴν Ἰταλικὴν προστασίαν».

— Μὰ πῶς, εἶπαν ἔκπληκτοι οἱ χωρικοί, ἀφοῦ εἴμεθα Ἕλληνες!

— Σήμερα δὲν κυττάζουνε αὐτὲς τὶς κουταμάρες!... Σήμερα ὁ κόσμος κυττάει τὸ συμφέρον του. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μικρή, φτωχὴ κι' ἀδύνατη, ἐνῷ ἡ Ἰταλία εἶναι μεγάλη δύναμις καὶ ἰσχυρά... Τί ἔχετε νὰ ἰδῆτε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;...

— Ἐπειδὴ τὰ γονικά μας εἶναι φτωχά, νὰ τὰ περιφρονήσουμε; Εἴπανε οἱ χωρικοί.

Καὶ διεκόπησαν αἱ σχέσεις!

Ἀπὸ τότε ἄρχισαν τὰ βάσανα τῶν κατοίκων. Ἀγγαρεῖες, ἐπιτάξεις, προσκλήσεις εἰς ἀνάκρισιν γιὰ κάθε ψύλλου πήδημα, ἀπαγόρευσις κυκλοφορίας τῶν κατοίκων, δυσκολίες γιὰ νὰ μεταβῇ κανένας πουθενά, κατάληψις σχολείων καὶ ναῶν, ὅπου οἱ Ἰταλοί, τὰ βράδυα, ἄναβαν τοὺς πολυελέους καὶ ξημερώνανε χορεύοντες!... Λαχανικά, γάλατα, αὐγά, πρόβατα, γίδια, κόττες, χοῖροι, ... ινοί, ἐπετάσσοντο γιὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ. Πεινούσανε οἱ χωρικοί, κοντεῦαν νὰ ψοφήσουν καὶ τὰ ζῶα. Καὶ τὸ χορτάρι καὶ τὸ ἄχυρο καὶ ὁ σανὸς ἐπετάσσοντο ἀκόμα γιὰ τὰ ὑποζύγια τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι ἤρθανε σὲ ἀπόγνωσι.

Τέλος, μετὰ πολλά, ἔγινε σύσκεψις τῶν γέρων τοῦ χωριοῦ «περὶ τοῦ πῶς θὲ νὰ γλυτώσουνε ἀπὸ τὸ κακὸ ὅπου τοὺς βρῆκε!». Ἔλεγαν γνῶμες καὶ ὑπεδείκνυαν τρόπους ἀρκετούς, ἀλλὰ κανένας δὲν φαινόταν τελεσφόρος. Τέλος σηκώθηκε καὶ ὁ Μῆτρος Ζάννος, ἀρχαῖος κεχαγιὰς καὶ γέρος, τώρα, ὀγδοηντάρης, μ' ἕνα κεφάλι μεγάλο καὶ τετράγωνο, κάτασπρο ἀπὸ λευκὰ μαλλιά, σὰν βράχος σκεπασμένος ἀπὸ χιόνια.

Ὁ Πρόεδρος ἐξέφρασε τὰ συγχαρητήριά του...

— Οὔτε μὲ τὴν πέννα, οὔτε μὲ τὴν ψευτοπολιτική, οὔτε μὲ ἀναφορὲς θὰ ξεκολλήσουμε τὰ τσιμπούρια ἀπὸ τὸ χωριό μας!... Μ' ἕνα μονάχα τρόπο θὰ τοὺς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 456)

1

6

7

1) Ἡ Α. Β. Υ. Πριγκίπισσα Φρειδερίκη
τῆς πτώσεως τῆς Κλεισούρας. 2) Ἡ
πιστημίου κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς πτώ
ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ χωριό της μετὰ την
4) Οἱ γενναῖοι μας στρατιῶται βαδίζο
χην. 5) Μία ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐξορμήσ
λογχης! 6) Μία ἄλλη ἐξόρμησις τῶν
στὸ στόμα περιμένουν νὰ φανῆ τὸ ἀρ
βολητὴς ρυθμίζει τὴν ὀξίδα ποὺ σε λ
Ἀπόσπασμα τηλεγραφητῶν ἐγκαθιστ

ἔμπροσθεν τοῦ Στρατηγείου μετὰ τὴν εἴδησιν μουσικὴ μπάντα Ε.Ο.Ν. ἔμπροσθεν τοῦ Πανε-εως τῆς Κλεισούρας. 3) Ἀλβανικὴ οἰκογένεια καταληψίν του ἀπὸ τὸν γενναῖον στρατόν μας. ντες ἐπάνω στὸ χιόνι πορεύονται πρὸς τὴν μά-εις τῶν φαντάρων μας διὰ τῆς βαρβάρου γενναίων μας. 7) Στρατιῶται μας μὲ τὸ γέλιο ακι πού ψήνουν στὴ σούβλα 8) Ἕνας πυρο-ίγο θὰ φέρη τὸν ὄλεθρο στοὺς Ἰταλούς. 9) τηλεγραφικὴν γραμμὴν εἰς τὸ μέτωπον

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

45. (Συνέχεια)

Ἐξὸν ἀπὸ κείνους ποὺ εἴχανε βγῆ μαζί του ἀπὸ τὸ καράβι καὶ ποὺ καταγίνονταν τώρα ν' ἀνάψουν φωτιὰ κοντὰ στὸ γιαλὸ γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν βέβαια τὸ δεῖπνο τους, νά...᾿ καὶ δέκα... εἴκοσι... τριάντα ἄλλοι, ξεπρόβαλαν στὸ κατάστρωμα τοῦ κουρσάρικου, πήδησαν στὸ νερὸ ποὺ τοὺς ἔφτανε ὥς τὴ μέση, κι' ἔτρεξαν κοντὰ στὸν ἀρχηγό τους. Ἐκεῖ στάθηκαν ὁλοτρίγυρα κι' αὐτὸς κάτι τοὺς ἔλεγε δυνατά, χειρονομῶντας καὶ δείχνοντας πρὸς τὰ ψηλώματα ποὺ βρίσκονταν οἱ τρεῖς μας φίλοι.

Ἦταν φανερὸ πὼς τοὺς ἔλεγε ὅτι πέρασαν ξένοι ἀπὸ τὸ νησί, ἀπὸ τὶς χειρονομίες καὶ τὰ ἐπιφωνήματα ποὺ ἄφηναν... ὕστερα βάλθηκαν νὰ κοιτάζουν κάτω στὸ χῶμα γιὰ νὰ βροῦν τίποτε χνάρια καὶ σκόρπισαν ὁλοῦθε γύρω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ στὶς πλαγιὲς τῆς χαράδρας.

«Τὸ χῶμα εἶναι ξερὸ ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ τὴν ἀναβροχιὰ κι' ἴσως νὰ μὴν βροῦνε τίποτα ποὺ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσία μας ἐδῶ πέρα», σκέφθηκε ὁ Γρηγόρης.

Πρὶν ἔρθουν στὰ χέρια, καθὼς ξέρουμε, ἤθελε νὰ περάσῃ κάμποση ὥρα, ὅση χρειαζόταν — μισὴ εἶχε λογαριάσει ὁ κὺρ Θόδωρος — γιὰ νὰ στρίψῃ τὸν κάβο τὸ καράβι καὶ νὰ παρουσιαστῇ στὸ δυτικὸ περιγιάλι στ' ἀνοιχτά... Οἱ κουρσάροι βλέποντάς το θὰ τρέχανε νὰ μποῦνε στὸ δικό τους, καὶ κεῖ τότε, μέσα στὴ σύγχυση, χυμῶντας ἀπὸ τρεῖς διάφορες μεριές, θὰ κατάφερναν νὰ κόψουν τὸ δρόμο σ' ἕνα - δυὸ καὶ νὰ τοὺς πιάσουν ζωντανούς... Γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπός.

Ὡς τόσο τὰ πράματα δὲν ἦρθαν ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἤθελαν... Κάποιος δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς κουρσάρους ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ φωνάζῃ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς δείχνῃ κάτι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι. Ἦταν ἕνα μικρὸ κομμάτι πανί' δίχως ἄλλο κάποιος ἀπὸ τοὺς ναῦτες περνῶντας μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους θὰ ξεσκίστηκε.

Οἱ κουρσάροι μαζεύτηκαν πάλι γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους ποὺ ἔστεκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ περίμενε... Εἴχανε πολλὰ νὰ ποῦν, φαίνεται, καὶ συζητοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή... Ἕνας πότε πότε ἔδειχνε κατὰ τὶς μεριὲς ποὺ ἦσαν κρυμμένοι οἱ τρεῖς φίλοι καὶ οἱ ἄλλοι γύριζαν καὶ κοιτοῦσαν.. Σὰν ἄγρια κυνηγάρικα ζῶα, μυρίστηκαν, θαρρεῖς, κι' εἶδαν πράματα ποὺ θὰ ξέφευγαν ἀπὸ τὰ μάτια ἑνὸς ἄπραγου ἀνθρώπου ποὺ τραβάει χωρὶς ὑποψία καὶ ἐπειδὴ δὲ σκέφτεται κακὸ γιὰ κανένα, δὲν λογαριάζει καὶ τὸ κακὸ ποὺ μπορεῖ νὰ τοὔρθῃ. Ἀπὸ μερικοὺς τσακισμένους θάμνους, ἀπὸ μερικὲς πετρίτσες ποὺ ξέσυραν ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν πρὶν καὶ χάραξαν μερικὲς γραμμὲς κάτω στὸ χῶμα, καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα ἀκόμα σημάδια κατάλαβαν πολλὰ καὶ φαντάστηκαν περισσότερα. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πανὶ ἦρθε σὲ μιὰ ἄσφαλτη βεβαίωση στὰ συμπεράσματά τους.

Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν ἔτσι κάμποση ὥρα καὶ πῆραν ἀπόφαση, ἀνοίχτηκαν ὕστερα κι' ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν πάλι τὴν ἀνηφοριὰ τῆς χαράδρας, ὄχι ὅμως ὅπως πρίν, μὰ σιγὰ καὶ μὲ πολλὴ προφύλαξη.

«Κοντεύει ἄραγε νὰ φανῇ ὁ κὺρ Θόδωρος; ἀναρωτήθηκε ὁ Γρηγόρης. Πόση ὥρα νὰ ἔχῃ περάσει; Τοῦ φαίνονταν πὼς ἀργεῖ... μὰ ἤξερε ἀπὸ ἄλλοτε πὼς σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς μὲ τὸ νὰ παρακολουθοῦμε τὸ κάθε τι καὶ τὸ κάθε τι νὰ μᾶς κάνῃ ἐντύπωση, ὁ καιρὸς μακραίνει, θαρρεῖς, καὶ δείχνει πὼς δὲν περνᾷ.

Καὶ οἱ κουρσάροι ἀνέβαιναν καὶ πλησίαζαν ὁλοένα...

«Ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ν' ἀνεβοῦν ὥς τὴν κορφή, ἢ νὰ σηκωθῇ ἀπάνω καὶ νὰ τοὺς χτυπήσῃ ἀπὸ ψηλά;... Βέβαια τὸ δεύτερο ἦταν προτιμότερο. Κι' ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὸν καθένα νὰ κάνῃ κατὰ πῶς ἔκρινε, ἢ νὰ δώσῃ αὐτὸς τὸ πρόσταγμα ποὺ μπορεῖ ὥς τόσο καὶ νὰ τὸ περίμεναν οἱ ἄλλοι— νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν;»

Πρὶν ἀκόμα ἀποφασίσῃ ἔπεσαν οἱ πρῶτες σαΐτες ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ Μιχαήλ. Σύγκαιρα τὸ ἀψηλό του ἀνάστημα ὀρθώθηκε στὴν κορφὴ κι' ἡ φωνή του ἀντιλάλησε σ' ὁλόκληρη τὴ χαράδρα.

— Ἐμπρὸς παιδιά. Ὁ Χριστὸς νικᾷ.

Ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Δημήτρης δὲν ἔχασαν καιρό. Μὲ τὴν ἴδια κραυγὴ χύθηκαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴ δικιά τους μεριὰ ἀπάνω στοὺς κουρσάρους....

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς χτυπήθηκε' οἱ ἄλλοι τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεση κατρακύλισαν τὸν κατήφορο καὶ μαζεύτηκαν ἄλλοι πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ ἦταν στὴ μπασιὰ τῆς σπηλιᾶς, ἄλλοι ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους ποὺ τοὺς ἔκρυβαν ὁλόκληρους κι' ἄλλοι πιὸ κάτω στὴν ἀμμουδιά, κοντὰ στὸ καράβι τους.

Τώρα πιὰ ὁ ἀγώνας ἦταν φανερὸς κι' ἀντίπαλοι μποροῦσαν νὰ λογαριάσουν τὴ δύναμή τους καὶ ν' ἀποφασίσουν ἀνάλογα...

Τριάντα πρὸς δέκα... Γιὰ μιὰ στιγμὴ κράτησε σιωπή. Ὁ Γρηγόρης τοὺς μάζεψε ὅλους γύρω του...

— Δὲ συμφέρει νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε πρὶν φανῇ ὁ κὺρ Θόδωρος, εἶπε. Μιὰ σαΐτα σφύριξε καὶ πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸν ἀριστερό του ὦμο...

Σύγκαιρα κάποιος ἀπὸ κεῖ κάτω τοῦ φώναξε σὲ ἀψεγάδιαστη ἑλληνική... «Κένταρχε, Γρηγόρη Κομιτᾶ' χαίρω πολὺ ποὺ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σὲ περιποιηθῶ στ' ἀρχοντικό μου...»

— Κρυφτῆτε γρήγορα πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, πρόσταξε ὁ Γρηγόρης. Κι' ἂν κανένας κάνῃ κατὰ δῶ, χτυπᾶτε τον...

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σὲ φωνάζει; ρώτησαν ξαφνιασμένοι ὁ Δημήτρης καὶ ὁ Μιχαήλ.

—Ἕνας παλιός μας φίλος... ποὺ ἂν μπορέσουμε νὰ τὸν βάλουμε στὸ χέρι θὰ μάθουμε κι' αὐτὰ ποὺ ζητᾶμε κι' ἄλλα πολὺ περισσότερα καὶ σπουδαιότερα...

Τὸν κοίταξαν μὲ ἀπορία...

—Ἐσὺ ποὺ σκοπεύεις καλά, Δημήτρη, φρόντισέ μου αὐτὸν ἐκεῖ κάτω ποὺ θέλει κατὰ τὰ φαινόμενα ν' ἀλλάξῃ θέση... εἶπε ὁ Γρηγόρης... Χαμηλὰ στὰ πόδια...Πληγωμένοι μᾶς χρειάζονται κι' ὄχι βαριά... γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀποκριθοῦν μὲ ὄρεξη στὰ ρωτήματά μας...

Ὁ Δημήτρης τέντωσε τὸ τόξο του μὲ δύναμι' ἡ σαΐτα ἔφυγε κελαϊδῶντας σὰ χελιδόνι...

«Ὢχ» ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

— Τὸν πέτυχες... Γειά σου, φώναξε ὁ Γρηγόρης.

(Ἀκολουθεῖ)

...πήδηξαν στὸ νερό...

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τίς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμές

Ὁ Πόλεμος

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

8ον

Τὸ πρόσωπό τους φωτιζόταν ἔτσι, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ὁ ἀξιωματικὸς ἔκανε μιὰ χειρονομία στερεότυπη, ἔδινε δυὸ στερεότυπες ὁδηγίες, κι᾿ ὁ στρατιώτης χανότανε πρὸς τὴ σκοτεινὴ ἔξοδο τοῦ θαλάμου ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ σφύραγαν τὰ τραῖνα. Καὶ πίσω ἀπ᾿ αὐτὸν ἐρχόταν ἄλλος, ἄλλος κι᾿ ἄλλος...

Περίμενα ἐκεῖ ἀπὸ τίς ὀκτὼ ὡς τίς ἕντεκα παρὰ δέκα.

Μαγνητισμένος ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτὸ τὸ μονότονο, ποὺ ἔκανε ὡς τόσο τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ δυνατά, νόμιζα πὼς ἔζουσα κάποιο παράξενο ὄνειρο, γιομᾶτο λαχτάρα καὶ συγκίνησι.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀτέλειωτη σειρὰ τῶν παλληκαριῶν ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστὰ μου, ἐγιγάντωνε μέσα μου τὴν ὑπερηφάνειά μου γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν πίστι μου γιὰ τὸν τίμιο καὶ τὸν μεγάλο ἀγῶνα της.

Ὅσο σκεφτόμουνα πὼς ὅλ᾿ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀκόμα χτὲς βράδυ κυκλοφοροῦσαν ἀμέριμνα καὶ χαιρόντουσαν τὴ ζωὴ μαζὶ μὲ τ᾿ ἀγαπημένα τους πρόσωπα, χωρὶς νὰ φαντάζουνται πὼς σήμερα, αὐτὴ τὴν ὥρα, θὰ βρισκόντουσαν στὴν ἀνάγκη νὰ ταξιδεύουν φορτωμένα σφαῖρες γιὰ νὰ συναντήσουν τὸ Χάρο καὶ νὰ μετρηθοῦν μαζί του, ἕνα βαθὺ καὶ ἄγριο μῖσος ἐκυρίευε τὴν καρδιά μου γιὰ τὸν ἄτιμο ἐχτρὸ τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς εἰρήνης μας. Μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας μου ἔβλεπα ὅλα αὐτὰ τὰ παλληκάρια νὰ βγαίνουν αὔριο μεθαύριο ἀπὸ τὰ τραῖνα, νὰ σκαρφαλώνουν ἀπάνω στ᾿ ἄγρια βουνὰ τῆς Ἠπείρου, καὶ νὰ στηλώνουν τὰ κορμιὰ καὶ τὰ στήθια τους σὰν ἕνα σιδερένιο φρούριο τῆς τιμῆς καὶ τῆς λευτεριᾶς, ὄχι μονάχα τῆς Ἑλλάδας μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, ὅπως ἔλεγε τὸ μεσημέρι ὁ πατέρας...

Ἐπιτέλους, νά κι᾿ ἕνας φαντάρος ποὺ μοῦ κάνει νόημα, σηκώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος μου:

— Ἔ, Μιχαλάκη!...

Κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ κράνους ποὺ σχηματίζεται καθὼς πέφτει ἀπάνω του τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ξεκαθαρίζω τὸ γελαστὸ πρόσωπο τ᾿ ἀδελφοῦ μου, ποὺ περνάει κείνη τὴν στιγμὴ μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ ἐλέγχου.

Ἡ ἴδια στερεότυπη χειρονομία, τὰ ἴδια στερεότυπα λόγια καί, σὲ λίγο, ὁ Γιῶργος βρίσκεται κοντά μου.

Εἶναι φορτωμένος μ᾿ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῆς ἐκστρατείας: γυλιό, κουβέρτες, σιτιοδόχη, μπαλάσκες, ξιφολόγχη, μάνλιχερ. Ἀπὸ τὴ ζώνη του κρέμεται κι᾿ ἕνα ζευγάρι μάλλινα γάντια:

— Μὲ ὑγεῖες τὰ γάντια!, τοῦ λέω, ἔτσι, γιὰ νὰ πῶ κάτι καὶ νὰ δώσω διέξοδο στὴ συγκίνησί μου.

— Εἶναι τοῦ συνταξιούχου καθηγητῆ, μ᾿ ἀπαντάει. Μοῦ τὰ δώρισε τ᾿ ἀπόγευμα, ὅταν πῆγα νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω.

Δίχως νὰ θέλω, πέρασαν εὐθὺς ἀπὸ τὸ νοῦ μου τὰ λόγια τῆς Μίκας πρὸς τὴν μητέρα γιὰ τὸ φυλαχτὸ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Ἄννα τὸ μεσημέρι:

— Καθὼς φαίνεται, σ᾿ ἀγαποῦνε πολὺ στὸ σπίτι τοῦ καθηγητῆ, εἶπα.

Ὁ Γιῶργος μὲ κοίταξε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἐπίμονα κι᾿ ἐξεταστικὰ μέσα στὸ μισοσκόταδο, κι᾿ ὕστερα:

— Καὶ γὼ τοὺς ἀγαπῶ, μ᾿ ἀποκρίθηκε, μὲ κάποια συγκίνησι ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν κρύψῃ.

Προχωρήσαμε ἀμίλητοι, συνωστιζόμενοι καὶ σκουντουφλώντας ἀπάνω σ᾿ ἄλλους στρατιῶτες ποὺ πηγαινοερχόντουσαν βιαστικοί. Περάσαμε ἔτσι τὴν ἄλλη ἔξοδο τοῦ θαλάμου, ποὺ μᾶς ἔβγαλε στὴν πιὸ σκοτεινὴ ἀκόμα πλατφόρμα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Ἐκεῖ μπροστά μας ἁπλωνότανε τώρα τὸ μαῦρο φειδωτὸ ἀχνάρι μιᾶς μακρυᾶς σειρᾶς βαγονιῶν ποὺ φόρτωναν φαντάρους.

Οἱ φαρδειὲς ὁλάνοιχτες θύρες των, ποὺ ξεχωρίζουν μέσα στὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ χλωμοπράσινο φῶς ποὺ φέγγει στὸ ἐσωτερικό τους, λὲς καὶ καταβροχθίζουνε τοὺς στρατιῶτες ποὺ χυμοῦν καὶ σκαρφαλώνουν ἀπάνω τους σὲ πυκνὲς μᾶζες, βιαστικὰ κι᾿ ἀνυπόμονα, σὰν γιὰ νὰ βρεθοῦν μιὰν ὥρ᾿ ἀρχήτερα κοντὰ στὸ μεγάλο σκοπό τους...

* * *

Στεκόμαστε μπροστὰ στὸ τραῖνο, στὸ πλάϊ μιᾶς ἀπ᾿ αὐτὲς τὶς ὁλάνοιχτες θύρες.

Ἐκεῖ ὁ Γιῶργος μοῦ πῆρε τὸ δεξὶ χέρι καὶ δὲν ἔπαψε νὰ μοῦ τὸ σφίγγῃ ἀνάμεσα στὰ δυὸ τὰ δικά του, ὡσότου χωρίσαμε:

— Λοιπόν, Μιχαλάκη, μοῦ λέει, τελειώσανε τὰ ψέματα, φεύγω.

— Νὰ πᾶς στὸ καλό, τ᾿ ἀποκρίνομαι. Μὰ κεῖνος μοιάζει σὰ νὰ μὴ μ᾿ ἀκούῃ

— Κοίτα νᾶσαι πάντα καλὸς μὲ τοὺς γονιούς μας. Σήμερα κατάλαβα πόσο καλοὺς γονιοὺς ἔχουμε...

— Καὶ γὼ τὸ ἴδιο, τοῦ ἀπαντῶ ζωηρὰ κι᾿ αὐθόρμητα.

— Τὸ σπίτι μας μπορεῖ νὰ περάσῃ τραχειὲς μέρες, ἐξακολουθεῖ ὁ Γιῶργος. Πρέπει νὰ σταθῇς στὸ ποδάρι μου. Πρέπει νὰ βρίσκῃ παρηγοριὰ σὲ σένα ἡ μανούλα μας καὶ γιὰ δικό μου λογαριασμό. Πρέπει, μὲ κάθε τρόπο, ν᾿ ἀναπληρώσῃς στὴν καρδιά της τὴν δικιά μου τὴν ἀπουσία. Δὲν ξέρεις τί γίνεται. Εἶσαι μεγάλος, ἄντρας πιά, καὶ μπορῶ νὰ σοῦ μιλῶ λεύτερα. Ἐκεῖ ποὺ πάω, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σκιαχτῶ οὔτε μιὰ στιγμὴ γιὰ τὴ ζωή μου. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ ἐκμεταλλευτῶ καμμιὰν εὐκαιρία, γιὰ ν᾿ ἀποφύγω ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ ποὺ θὰ τύχαινε νὰ μοῦ ἀναθέσουν. Θὰ πολεμήσω μ᾿ ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσω ποτὲ στὸ σπίτι μας νικημένος.

Κόμπιασε, γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔκαμα τότε νὰ τραβήξω τὸ χέρι μου, ἀπὸ ἀμηχανία, μὰ δὲ μοῦ τ᾿ ἄφησε:

— Ὁ πατέρας ἔχει σχεδὸν γεράσει, ξανάρχισε νὰ λέῃ. Ἔχει παλαίψει πολὺ στὴ ζωὴ κι᾿ εἶναι κουρασμένος. Ἡ δουλειά του τώρα πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἔχει μέλλον.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀρχηγὸς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐκστρατείας. Τὴν αὐγὴ τῆς πρώτης τοῦ Μάρτη συγκεντρωθήκανε ὅλοι στὸ Μοναστήρι τοῦ Γαλατᾶ, ποὺ ἀνῆκε τότε στὸ θρόνο τῆς Ἱερουσαλήμ, κι᾿ ἀπ᾿ ἐκεῖ ξεκίνησαν γιὰ τὸ Βουκουρέστι. Σὲ χιλιάδες τότε ἀντίτυπα ἐκυκλοφόρησε ἡ παρακατιανὴ προκήρυξί του, ποὺ ἀπευθύνονταν στοὺς κατοίκους τῆς Δακίας.

Πρὸς τοὺς Δάκας

«Ἄνδρες Δάκες! Σήμερον ἀφίνω τὴν εὐλογημένη γῆ τῆς Μολδαυΐας καὶ πατῶ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἀγαπημένης σας πατρίδος. Μὲ ἀγκάλας ἀνοικτὰς καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς μᾶς ὑπεδέχθη ὁ φιλελεύθερος λαὸς τῆς Μολδαυΐας" μὲ αἰσθήματα τοιαῦτα περιμένω νὰ ἰδῶ καὶ τὰ εὐγενῆ τέκνα τῆς Δακίας.

»Ἄνδρες Δάκες! Πορευόμενος ὅπου ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος μου μὲ προσκαλεῖ, ἔρχομαι καὶ πρὸς ὑμᾶς ὡς ἄγγελος καὶ τῆς ὑμετέρας πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ εὐδαιμονίας. Αἰῶνας ἀρκετοὺς ἡ δυστυχὴς πατρὶς σας κλίνουσα τὸν αὐχένα εἰς τὸν ἀπάνθρωπον ζυγὸν τοῦ τερατώδους Δεσποτισμοῦ, εἶχε χάσει καὶ αὐτὰ τὰ λείψανα τῶν δικαιωμάτων της, ἐνῷ ἡ τυραννία τῶν ἡγεμόνων σας εἶχεν ἐξαμβλώσει τὰς πνευματικὰς δυνάμεις σας καὶ ἐξαχρειώσει τὸν ἐθνικὸν ἐκεῖνον χαρακτῆρα, δι᾿ οὗ ἠδυνήθητε εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους νὰ φυλάξητε τὴν πολιτικήν σας ἀνεξαρτησίαν, καὶ ν᾿ ἀντιπαραταχθῆτε χρόνους ἱκανοὺς εἰς τὰς ἐφόδους τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ὥρα τέλος πάντων καὶ τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας ἐχτύπησεν. Ἕνα μέγα Ἔθνος, μέγα διὰ τὴν ἀπαραδειγμάτιστον γενναιότητα, τρέχει τὸ λαμπρὸν στάδιον τῆς ἐλευθερίας του, καὶ μακρὰν δὲν εἶναι νὰ θερίσῃ τοὺς καρποὺς τῶν γενναίων καὶ ἐνδόξων ἀγώνων του. Ὑμεῖς δὲ τί ἔτι περιμένετε; Πότε θέλετε εὕρει προσφορωτέραν εὐκαιρίαν εἰς ἀνάκτησιν τῶν πρὸ τόσων αἰώνων καταπατουμένων ἱερῶν δικαιωμάτων σας; Καιρός, λοιπόν, φίλοι Δάκες, νὰ ἐξυπνήσετε, καιρὸς νὰ αἰσθανθῆτε καὶ νὰ ζητήσετε τὰ φυσικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ ἐκεῖνα δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ πολιτικὴ κοινωνία χρεωστεῖ νὰ ὑπερασπίζεται καὶ νὰ ἀσφαλίζῃ. Ἔστε βέβαιοι ὅτι παρῆλθεν ὁ καιρὸς καθ᾿ ὃν ἡ φωνὴ τοῦ ὄχλου ὀλίγον εἰσηκούετο εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν κρατούντων. Τὴν σήμερον βλέπομεν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἀρχηγοὺς τῶν ἐθνῶν ἑκουσίως νὰ ἀποδίδωσι τὰ εἰς τοὺς λαοὺς ἀνήκοντα ἐθνικὰ δικαιώματα καὶ νὰ σπεύδωσι νὰ εὐχαριστήσωσι τὰς εὐλόγους ἐπιθυμίας των.

»Ἄνδρες Δάκες! Ἐνῷ εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἔδαφος τῆς φίλης πατρίδος σας, ἡ πρωτίστη μου φροντὶς θέλει εἶναι νὰ φυλάξω τὴν στρατιωτικὴν ἐκείνην εὐταξίαν, τὴν ὁποίαν χρεωστεῖ νὰ διατηρῇ ἔθνος ἐμψυχούμενον ἀπὸ τὰ γενναῖα τῆς ἐλευθερίας φρονήματα. Εἶμι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ ὑμεῖς θέλετε ἀπαντήσει ἐκφέροντες τὴν φιλοφρονεστάτην ὑποδοχήν, καὶ τοιαύτην, οἵαν χρεωστεῖτε εἰς ἄνδρας ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας.

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης»

ΤΑ ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Ἀπὸ τίς πρῶτες μέρες τοῦ Μάρτη, μαῦρα σύννεφα, προμηνύματα τῆς βορειᾶς καταιγίδας ποὺ θὰ ξέσπαγε σὲ λίγο, ἄρχισαν νὰ ξαγναντᾶνε στὸν πολεμικὸν ὁρίζοντα. Ἀπὸ τὴν Πόλι δὲν εἶχε ἀκόμα πάρει καινούργια νέα κι᾿ ὁ στόλος, μ᾿ ὅλο ποὔγραφε γι᾿ αὐτὸ τὸ ζήτημα διαρκῶς, φαίνονταν νἆναι ἀκόμα ἀπυρπόλητος. Στὶς δύο τοῦ Μάρτη πῆρε ἀπὸ τὸ Λεβέντη ἕνα γράμμα γιομᾶτο δυσάρεστα νέα. Ὁ Λεβέντης τοὔγραφε πὼς οἱ δυὸ του ἀπεσταλμένοι Ὕπατρος καὶ Πώπ, εἴχανε ἀποτύχει στὴν ἀποστολή τους.

Ὁ πρῶτος, ὁ Ὕπατρος, ποὺ εἶχε σταλῆ στὸν Ἀλῆ πασᾶ γιὰ νὰ τὸν τονώσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀντίστασι ὡς ὅτου φτάσουν γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν οἱ Ἕλληνες, εἶχε δολοφονηθῆ. Κι᾿ ὁ δεύτερος, ὁ Ἀριστείδης ὁ Παπα-Πώπ, ὁ ἀκούραστος φιλικὸς ποὺ εἶχε σταλῆ στὸ Βελιγράδι μὲ τὸ ἔγγραφο τῆς «μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας συνθήκης συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας», γιὰ νὰ μὴ πέσουν τὰ χαρτιὰ στὰ χέρια τῶν Τούρκων, τὰ πέταξε μέσα σὲ ἕνα ἕλος, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο γκρεμίστηκε κι᾿ ὁ ἴδιος ἀπὸ ἕνα μεγάλο γκρεμό. Τὰ θλιβερὰ αὐτὰ νέα τοῦ γέννησαν πολλὲς κακὲς σκέψεις. Δὲν μπόρεσαν ὅμως καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν ὁλοκληρωτικὰ τὸ μυαλό του. Ἔτσι τὴν ἴδια αὐτὴ μέρα πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ στείλῃ στὸ Μωριᾶ τὸν ἀδερφό του τὸ Δημήτρη.

Σὲ ἑφτὰ μέρες ἔφτασε στὴ Φωξάνη. Ἐκεῖ τὸν καρτέραγαν ὁ Καραβίας κι᾿ ὁ Ἀργυροκαστρίτης μὲ τριακόσιους ἑξῆντα στρατιῶτες. Ἀναθάρρεψε κάπως. Νά ποὺ ἐπὶ τέλους ὑπῆρχαν ἀκόμα πιστοὶ στὴν ἰδέα. Τὴν ἄλλη μέρα φτάσανε κι᾿ ἄλλοι Ἕλληνες. Κι᾿ ἦταν αὐτοὶ παιδιὰ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ ποὺ γύρευαν νὰ καταταγοῦν στὸν ταχτικὸ στρατὸ καὶ νὰ χύσουν γιὰ τὴν πατρίδα τὸ αἷμα τους.

Ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς ἐθελοντὲς ὠργανώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ σῶμα τῶν ἱερολοχιτῶν. Κι᾿ ἦτανε αὐτὸς ὁ πρῶτος ταχτικὸς στρατὸς τῆς Ἑλλάδας. Ἡ κατάταξί τους γίνηκε μὲ ὅλους τοὺς τύπους τῶν στρατολογιῶν τῶν συγχρόνων κρατῶν. Φόρεσαν ὁμοιόμορφη στολὴ ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα καὶ καλορραμμένη στὸ σῶμα τους. Κάτου ἀπὸ τὸ λοφίο τοῦ ψηλοῦ τους κράνους ἦσαν γραμμένα τὰ λόγια «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» καὶ πάνου ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ νεκροκεφαλὴ μὲ δυὸ ὀστᾶ ποὺ μοιάζανε σὰν κεφαλαῖο Χ. Τὸ ἐθνόσημό τους εἶχε τρία χρώματα. Τὸ κόκκινο, τὸ γαλάζιο καὶ τὸ ἄσπρο. Διοικητὴς τοῦ σώματος αὐτοῦ διωρίστηκε ὁ Γιῶργος Καντακουζηνός. Κι᾿ ἀξιωματικοὶ ὁ Σπῦρος Δρακούλης ἀπὸ τὴν Ἰθάκη, ὁ Δημήτρης Σοῦτσος, ὁ Λουκᾶς Βαλσαμάκης, ὁ Ἀνδρόνικος Ρίζος καὶ ὁ Χιώτης Γιάννης Κρόκιας. Οἱ νέοι στρατιῶτες ἦτανε γιομᾶτοι χαρά. Ἡ μαύρη τους στολὴ μὲ τὸ κράνος καὶ τὰ ἐθνόσημα τους γιόμιζε περηφάνεια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

 ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὑπάρχουν ἀγῶνες καὶ ἀγῶνες στὴ ζωὴ τῶν Ἐθνῶν καὶ στὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων. Ἀγῶνες ποταποὶ καὶ πρόστυχοι, ποὺ γίνονται ἀπὸ χαμηλὰ ἔνστικτα καὶ πάθη. Ἀγῶνες ποὺ κλείνουν μέσα τους τὸ μικρόβιο τῆς φθορᾶς, ποὺ εἶναι καταδικασμένοι νὰ ἀποτύχουν ἔστω κι' ἂν στὴν ἀρχὴ φαίνωνται ὅτι κερδίζουν ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν.

Ὑπάρχουν ἀντίθετα καὶ ἀγῶνες ποὺ γίνονται γιὰ τὴν ὑπεράσπισι ἰδανικῶν καὶ ἀξιῶν αἰωνίων, ἀγῶνες γεμᾶτοι αὐτοθυσία καὶ αὐταπάρνησι, βασισμένοι πάνω σὲ στερεὰ ψυχικὰ βάθρα ποὺ καμμιὰ περίστασι δὲν μπορεῖ νὰ ἐλαττώση τὸ ὕψος των. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἔχουν ἀμέσως στὴ γένεσί τους ὡς σύντροφο τὴν ἀπόλυτο ὡραιότητα καὶ ὅ,τι καὶ νὰ συμβῆ μένουν παραδειγματικοὶ σὲ γενεὲς γενεῶν.

Ἕνας τέτοιος ἀγῶνας εἶναι καὶ ὁ δικός μας σήμερα. Γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ ὡραία πανεθνικὴ ὁρμὴ γιὰ τῆς φυλῆς μας τὴ διατήρησι. Γιατὶ τί θὰ ἦτανε πιὰ ἡ Ἑλλὰς χωρὶς τὸ φυλετικό της ποιὸν καὶ χωρὶς τὸ φυλετικό της ἔνστικτο; Δὲν πολεμοῦμε ἐμεῖς, ὅπως ἄλλα ἔθνη σήμερα, γιὰ ὑλικὰ ἀγαθά, γιὰ ἐδαφικὲς κατακτήσεις, γιὰ πλούτη, γιὰ πετρέλαια, γιὰ πρῶτες ὗλες. Ὄχι! Ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὸ χῶμα μας ἐλεύθερο καὶ τὸ αἷμα μας ἀμόλυντο. Τὰ δυὸ αὐτὰ χῶμα καὶ αἷμα εἶναι τὰ ἱερὰ δεδομένα μιᾶς φυλῆς. Καὶ μεῖς ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια φυλάξαμε τὸ φυλετικό μας ἔνστικτο ὅσο κανεὶς ἄλλος λαός. Ἔχουμε πολλὲς πικρίες δοκιμάσει μέσα στὸ ρεῦμα τῶν αἰώνων τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς ὅσες φορὲς τὸ ἔνστικτο αὐτὸ παραχώθηκε καὶ δὲν λειτουργοῦσε κανονικά. Σήμερα ὅμως βρίσκεται σ' ὅλη του τὴν αἴγλη, λειτουργεῖ τόσο φωτεινὰ ποὺ θαμπώνει κάποτε κι' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀκριβῶς βρίσκεται τώρα στὸ ζενὶθ τῆς λάμψης του αὐτῆς, γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι καὶ ὅλες μας μὲ ἐπιστράτευσι ὅλων τῶν δυνάμεων καὶ ἀρετῶν μας νὰ τὸ τροφοδοτοῦμε διατηρώντας τὴ λάμψι του αὐτή. Ὁ ἕνας στρατιώτης μὲ τὸ ὅπλο, ὁ ἄλλος ἀγρότης μὲ τὸ ἀλέτρι, ὁ δουλευτὴς τῆς ἐπιστήμης μὲ τὸ πνεῦμα του, ὁ ἐργάτης μὲ τὰ χέρια του, τὸ κορίτσι, ἡ γυναῖκα μὲ τὴ δουλειά της, ὁ φτωχὸς μὲ τὴ δραχμή του, ὁ πλούσιος μὲ τὰ ἑκατομμύριά του.

Τὶς προάλλες ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας κ. Ἠλίας Κριμπᾶς μίλησε στὸ ραδιόφωνο γιὰ τὸ χρέος ποὺ ἔχουμε ὅλοι μας ἀπέναντι τῆς Φυλῆς μας. Ἦτανε μιὰ ὁμιλία γεμάτη ἀλήθειες καὶ γνήσια συγκίνησι, γι' αὐτὸ κι' ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ὁμιλητῆ ἔφθανε κατ' εὐθεῖαν στὴν ψυχὴ τοῦ ἀκροατῆ. Εἶδε μὲ τὰ μάτια του, ἄκουσε μὲ τ' αὐτιά του κι' ἔζησε μ' ὅλη του τὴν ὕπαρξι τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τὸν ὡραῖον ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ μᾶς τὰ μετέδωσε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ θερμὴ ἔκκλησι νὰ πάρουμε ὅλοι μας μέρος σ' αὐτὸν μὲ τὶς δυνάμεις μας τὶς ψυχικές, πνευματικὲς καὶ ὑλικές. Ὅποιος σήμερα δὲν συγκινεῖται καὶ δὲν κινεῖται γιὰ ὁποιαδήποτε προσφορὰ δὲν ἐκτελεῖ τὸ χρέος του πρὸς τὴ Φυλή του καὶ χωρὶς ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ καυχιέται πὼς εἶναι Ἕλλην. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες μέσα στὰ σπίτια μας μποροῦμε ἀφάνταστα νὰ ἐπιδράσουμε πάνω στὸν πατέρα μας, στὸν ἀδελφό μας, στὸ σύζυγό μας. Ἂν τυχὸν αὐτὸς δὲν κατάλαβε ἀκόμα τὸ μέγεθος τῆς ὑποχρεώσεώς του ἀπέναντι στὴ Φυλή, ἂς προσπαθήσουμε κατάλληλα νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχή.

Δὲν εἶναι κρίμα νὰ μείνη κι' αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ θαύματος, νὰ μὴν νοιώση τὴν ἀγαλλίασι ὅτι κι' αὐτὸς συνέτεινε γιὰ τὴ Νίκη τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς; Ἕνα δισεκατομμύριο χρειάζεται, εἶπε ὁ Ὑπουργός, γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Πρόνοια, γιὰ τὴ βοήθεια γενικὰ ὅσων ἔχουν ἀνάγκη. 450 ἔχουμε προσφέρει. Γιατὶ νὰ μὴν συμπληρωθῆ ἀπὸ μᾶς τὸ ὑπόλοιπον; Ὑπάρχουν πλούσιοι, ποὺ χωρὶς νὰ στερηθοῦν τίποτα θὰ μποροῦσαν ἄψε - σβύσε νὰ δώσουν γι' αὐτὸ τὸ ποσό. Τί νὰ τὰ κάνουν τὰ λεπτά τους ὅταν ὑποδουλωθῆ τὸ Ἔθνος καὶ νοθευτῆ ἡ Φυλή; Κι' αὐτοὶ καὶ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν τους θὰ ὑποφέρουν. Ἂς ἀνοίξουνε τὴν ψυχή τους νὰ τοὺς φυσήξη ὁ ζωογόνος ἄνεμος τοῦ σημερινοῦ ὡραίου ἀγῶνος. Ἂς ἀνοίξουν τὸ χέρι τους κι' ἂς δώσουν... ἂς δώσουν γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ ἔχουν δικαίωμα πάνω στὴν αὐριανὴ Ἑλλάδα. Ἀλλιῶς δὲν θὰ ἔχουν κάνει τὸ χρέος τους αὐτὸ τὸ ἱερὸ στὶς ὧρες τῆς ἀνάγκης καὶ δὲν θἄχουν καὶ κανένα δικαίωμα στὶς εὐτυχισμένες τῆς Ἑλλάδος μέρες. Ἂς γίνουν «συναγωνισταὶ στὸν ὡραιότερο ἀγῶνα τοῦ κόσμου!»

Σ. Καρ.

Ἡ κάλτσα τοῦ Στρατιώτη

Πολλὲς φορὲς γράψαμε γιὰ τὴν κάλτσα τοῦ στρατιώτη καὶ πολλὰ σχέδια δώσαμε ἁπλᾶ ἢ περίπλοκα. Σήμερα δίνουμε ἄλλο ἕνα ποὺ εἶναι πολὺ πρακτικὸ καὶ γι' αὐτὸ ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν. Μελετήσατε μὲ προσοχὴ τὴν ἐπεξήγησι καὶ στρωθῆτε ὅλες σας στὸ πλέξιμο.

Γίνονται δύο τεμάχια. Γκέττα καὶ καλτσάκι.

1) Ἡ γκέττα.

Ἡ γκέττα γίνεται ὡς ἑξῆς: Μῆκος 40 ἑκ. τοῦ μέτρου τὸ λιγώτερον. Ἀρχίζουμε τὸ πλέξιμο ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος μὲ 70 πόντους (θηλειὲς τῆς βελόνας) καὶ τελειώνουμε στὸ κάτω μέρος μὲ 54 πόντους. Τὰ στενώματα θ' ἀρχίζουν κάτω ἀπὸ τὴν γάμπα ὥστε νὰ στενεύη κανονικῶς καὶ νὰ μὴ σφίγγη τὸ πόδι. Μποροῦμε νὰ τὴν ἀρχίσουμε καὶ μὲ 75 πόντους ἢ 73 διότι τὰ πόδια δὲν εἶναι ὅλα τοῦ ἰδίου πάχους, ὄχι ὅμως ὀλιγώτερον τῶν 70 πόντων. Ἡ γκέττα πλέκεται στὸ ἐπάνω μέρος τρία δάκτυλα λάστιχο μὲ δύο ἴσιους καὶ δύο ἀνάποδους πόντους, ἡ δὲ ὑπόλοιπη γκέττα μὲ 5 ἴσιους καὶ ἕνα ἀνάποδο πόντο.

2) Τὸ καλτσάκι.

Τὸ καλτσάκι θὰ ἔχη ὕψος ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς φτέρνας ἕως τὸ ἐπάνω μέρος 19 ἑκ. τοῦ μέτρου ὥστε νὰ περνάη ἀπὸ τὸ πτερύγιο τῆς ἀρβύλας. Ἀρχίζουμε τὸ καλτσάκι ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος μὲ 52 πόντους (θηλειὲς τῆς βελόνας). Ἀναλόγως τοῦ μαλλιοῦ, ψιλὸ ἢ χονδρό, μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρχίζετε καὶ μὲ περισσότερες θηλειές. Θὰ κάμωμεν τρία δάκτυλα λάστιχο στὸ ἐπάνω μέρος γιὰ νὰ ἐφαρμόζη στὸ πόδι καὶ τελειώνουμε στὸ σχῆμα μιᾶς συνηθισμένης κάλτσας μικρῆς ἢ μεγάλης πατούσας ἀναλόγως μὲ τὰ διάφορα πόδια.

Πλέκετε ἕνα ζεῦγος γκέττες καὶ 4 ζεύγη καλτσάκια.

Περισσότερες πληροφορίες παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Καν Π. Ζητρίδου, Διευθύντριαν τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας, Γ' Σεπτεμβρίου 9 Γ' ὄροφος.

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες,

Τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ περάσουν καὶ πάλι ἀπὸ τὰ σπίτια σας στὶς 25, 26 καὶ 27 Ἰανουαρίου, γιὰ νὰ τοὺς δώσετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς στρατιώτας μας ποὺ μάχονται εἰς τὰ χιονισμένα ἀλβανικὰ βουνὰ καὶ γιὰ τὰς οἰκογενείας των.

Εἶναι καθῆκον μας ἀπέναντι τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγωνιζομένης Πατρίδος μας νὰ δώσουμε ὅ,τι μποροῦμε.

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΕΔΑΦΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ

Ἡ Ἤπειρος εἶναι πετρόσπαρτη, ὅλο κακοτοπιὲς καὶ χαμόκλαδα. Κάμπο δὲν θὰ βρῆς παρὰ μονάχα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἄρτα καὶ τὴ Φιλιππιάδα. Ἐκεῖ ἔχει ἐλιές, ἀπὸ κεῖ βγαίνουν καὶ τὰ ὀνομαστὰ πορτοκάλια. Πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Πρέβεζας καλλιεργοῦν ἀκόμα ρύζι καὶ βαμπάκι. Μὰ στ'ἄλλα μέρη, ὅπου τὸ χῶμα εἶναι φτενὸ καὶ λιγοστό, δὲ φυτρώνει παρὰ καλαμπόκι. Μ' αὐτὸ τρέφονται ἄλλωστε οἱ περισσότεροι Ἠπειρῶτες, μὲ μπομπότα. Τὴν ἔχουν παράπονο οἱ βουνίσιοι αὐτὴν τὴν πενιχρότητα τοῦ ἐδάφους. Αὐτὴ τοὺς φέρνει τὴ φτώχεια, αὐτὴ τοὺς ἀναγκάζει νὰ γυρεύουν μακριὰ ἀπ' τὰ σπίτια τους δουλειά. Ὅσο χῶμα εἶχε ὁ Θεός,, λέγαν οἱ παλαιότεροι, τὄρριξε κάτου στὸ Μωριᾶ' γιὰ μᾶς δὲν ἀπόμειναν ἄλλο ἀπὸ τὶς πέτρες.

Τὸ κυριώτερο μεταφορικὸ μέσο ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴν Ἤπειρο εἶναι τὰ πόδια! Ξεκινᾶς, ἂς ποῦμε, ἀπ' τὸ χωριὸ κι' ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς μέρας πορεία βρίσκεσαι στὴν πόλι. Πόσο ἀπέχει, ρωτᾶς, τὸ τάδε χωριὸ ἀπ' τὰ Γιάννενα; Μισὴ μέρα, σοῦ λέν, κι' ἐννοοῦν πεζοπορία. Σιδηρόδρομος δὲν ἔφτασε ἀκόμα ὡς ἐκεῖ. Μὲ τ' αὐτοκίνητα ἐπικοινωνοῦν μονάχα οἱ πόλεις. Ἀλλὰ ὁ πολὺς κόσμος περπατᾶ. Κρεμοῦν τὸ σακκούλι τους στὸν ὦμο, παίρνουν τὸ ραβδί τους (ποὺ θὰ τοὺς χρειαστῆ γιὰ τὰ σκυλιά) καὶ τραβοῦν ἀχάραγα γιὰ τὸ παζάρι, μὲ μουλάρι, μόνοι τους ἢ μὲ συντροφιά. Τὸ βράδι θὰ τὸ περάσουν σὲ κανένα χάνι. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ βρίσκωνται πίσω στὸ σπίτι.

Καὶ μὴ νομίσετε πὼς μπορεῖ νὰ περπατήση κανεὶς εὔκολα στὸν τόπο τους. Ὄχι, πρέπει νἆναι μαθημένος ἀπ' τὰ χώματά τους, ἀλλιῶς θὰ τοῦ πιαστοῦνε τὰ ποδάρια. Τὸ ἔδαφος παρουσιάζει κάθε τόσο ἀνωμαλίες καὶ δὲν εἶναι γι' ἀνθρώπους συνηθισμένους ἀπὸ ἴσιο μέρος. Ἐδῶ χρειάζεται σβελτάδα κι' ἀντοχή, γυμνασμένες ἀντζες καὶ γερὰ πνεμόνια. Τόσοι ἀνήφοροι, τόσες ρεματιές, τόσα μονοπάτια, μέσ' στὶς πέτρες καὶ στὰ νερά, δὲν περνιοῦνται μὲ σεργιάνι, μὲ βῆμα κανονικό, ἀπαιτοῦν εὐκινησία. Οἱ διαβάτες περπατοῦν ὧρες συχνὰ τὸ καλοκαῖρι χωρὶς νὰ βροῦν στὸ δρόμο τους ἴσκιο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ βροχή, τοὺς μῆνες τῆς κακοκαιρίας, ὅπου ἄδικα πολλὲς φορὲς ζητᾶς νὰ τρυπώσῃς σὲ καμμιὰ σπηλιά.

Τέτοιος εἶναι ὁ τόπος στὴν Ἤπειρο, μὰ τοὺς Ἠπειρῶτες δὲν τοὺς νοιάζει γι' αὐτό. Τὰ ἔχουν συνηθίσει τὰ κατσάβραχά τους, δὲν τοὺς κάνουν ἐντύπωσι. Μαθημένοι ἀπὸ μικροὶ νὰ φυλᾶνε τὰ γίδια, ἀναγκασμένοι συχνὰ νὰ νυχτοπερπατοῦν, ξέρουν τὴν περιοχή τους σπιθαμὴ μὲ σπιθαμὴ καὶ μποροῦν νὰ τὴ γυρίζουν μὲ κλεισμένα μάτια. Βλέπουν σὰν κουκουβάγιες μέσα στὸ σκοτάδι. Σπάνια μεταχειρίζονται στὶς πορεῖες τους φανάρια. Ἕνας ξένος θὰ τἄχανε ἐκεῖ πέρα, μόλις νύχτωνε θὰ κλεινότανε μέσα. Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς ἔτσι; Δὲν προφταίνονται ὅλες οἱ δουλειὲς τὴν ἡμέρα. Ὅταν λοιπὸν ἔχουν νὰ πᾶνε στὰ χωράφια τους ἢ νὰ κατεβοῦν στὸ παζάρι, ξεκινοῦν ἀπὸ πολὺ νωρίς, μὲ δυό, μὲ τρεῖς ὧρες νύχτα. Καὶ κυκλοφοροῦν στὶς ἔρημες στράτες σὰ φαντάσματα.

Στὰ χρόνια τὰ παλιά, ποὺ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἦσαν ἀκόμα δυσκολώτερα, οἱ Ἠπειρῶτες περπατοῦσαν ὁλόκληρες μέρες

...τραβοῦν μόνοι τους στὸ παζάρι μὲ μουλάρι...

χωρὶς διακοπή. Αὐτὸ γινόταν μ' ὅσους ταξιδεύαν στὴ Βλαχιά, ἔχοντας τοὺς περήφημους καραβανάρηδες ἐπὶ κεφαλῆς,ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τους βρισκόταν κοντινώτερα. Φέρνω γιὰ παράδειγμα τοὺς ἐργατικοὺς — σκαφτιάδες, μαστόρους ἢ παρόμοιους — ποὺ ζητοῦσαν κάθε χρόνο δουλειὰ στὸ Ξηρόμερο. Περίμεναν νὰ σπαρθοῦν πρῶτα τὰ χωράφια τους κι' ὕστερα φεύγαν. Παίρναν τὰ σύνεργά τους, βάζαν μιὰ δεύτερη ἀλλαξιὰ στὸν τρουβᾶ, ἔρριχναν ἀποπάνω τους ἕνα κοντοκάπι καὶ τραβοῦσαν μὲ τὰ πόδια. Περπατοῦσαν μέρες καὶ μέρες ὥσπου νὰ φτάσουν στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ τους, ἐκεῖ ποὺ θὰ βρίσκαν ἐργασία. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀποστολικά, γυρνοῦσαν ἀργότερα στὸ χωριό τους, φορτωμένοι αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ καλούδια.

Ἔτσι λοιπὸν μὲ τοὺς Ἠπειρῶτες δὲ φοβοῦνται μήτε τὸ περπάτημα μήτε τὶς κακοτοπιές. Ἀνεβαίνουν τοὺς γκρεμνοὺς σὰν κατσίκια. Βγάζουν ἀνήφορο μιᾶς ὥρας χωρὶς νὰ πάρουν ἀνάσα. Ἡ ἐλαστικότητά τους εἶναι κάτι τὸ ἀπίστευτο. Στὸ τρέξιμο δὲν τοὺς φτάνει κανένας, τόσο πολὺ ἀντέχουν. Καὶ μήπως ἔχουν γυμναστῆ ἀπὸ μικροί, μήπως ἔκαμαν σουηδικὲς ἀσκήσεις; Δὲν τὶς ἔχουν οὔτε ἀκουστά, τί λογῆς εἶναι. Μὰ ἡ τραχειὰ ζωή τους, οἱ ἀνάγκες οἱ καθημερινές, τοὺς ἐξασκοῦν μὲ τὸ πιὸ σίγουρο σύστημα. Δὲν κάθονται ποτέ τους. Δὲν ἔχουν νὰ ξεκοκκαλίσουν ἕτοιμα. Γι' αὐτὸ βρίσκονται ὅλο στοὺς δρόμους, στὸ ὕπαιθρο, μέσα στὴ φύσι. Ὅταν ἔρθῃ καιρὸς νὰ πᾶνε στρατιῶτες, βαστοῦν πιὸ καλὰ ἀπ' ὅλους στὶς πορεῖες.

Τὸ Ἠπειρωτικὸ ἔδαφος μὲ τὶς ἄπειρες ἀνωμαλίες καὶ τὸ βαρύ του κλίμα σκληραγωγεῖ τοὺς κατοίκους ἀπὸ μικρούς. Συνηθίζουν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἀπὸ παιδιά. Οἱ χρεῖες τοῦ σπιτιοῦ τοὺς θέλουν πάντα ὀρθούς, στὸ ποδάρι. Παιδεύονται γιὰ νὰ ζήσουν, ὁλοένα σφουγγίζουν τὸ ἱδρωμένο μέτωπό τους. Ἀλλὰ κανένα ψωμὶ στὸν κόσμο δὲν ἔχει τὴ νοστιμάδα τῆς μπομπότας τους. Τὴν τρῶν μὲ ὄρεξι, τοὺς φαίνεται στὴν πεῖνα τους σὰ σμυγδάλι.

Μπομπότα καὶ κρεμμύδι, μπομπότα καὶ τυρί, αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο φαΐ τους, αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνώτερο φαΐ τους. Στὰ φτωχόσπιτα τὸ χειμῶνα, ὅταν λείπῃ τὸ προσφάγι, περνοῦνε μ' ἄγρια λάχανα, βγαλμένα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ μὲ τὸ σουγιά, καμμιὰ φορὰ χωρὶς λάδι, μονάχα μὲ ξεῖδι. Κι' ὅμως βλέπεις τὰ μάγουλα τῶν παιδιῶν τους νἆναι κόκκινα σὰ μῆλο. Ἄλλα ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ ζηλεύουν τὴν ὑγεία τους. Τὰ θρέφει ὁ ἀέρας, ἡ κίνησι κι' ἡ ἐργασία. Ὅταν μεγαλώσουν αὐτά, θὰ γίνουν οἱ πιὸ ἀκούραστοι δουλευτάδες, οἱ καλύτεροι στρατιῶτες. Θὰ φανοῦν χρήσιμοι στὴν πατρίδα τους μὲ κάθε τρόπο. Αὐτὸ ἀποτελεῖ πιὰ παράδοσι γι' αὐτούς.

Γ. ΑΝΕΜΗΣ

ΣΥΜΠΑΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Πολλάκις μέχρι τοῦδε ἐπολέμησεν ἡ Ἑλλάς. Φαίνεται πὼς ὁ Θεὸς ποὺ τὴν ἐτοποθέτησεν ὡς βραχίονα εἰς τὸ μεταίχμιον τοῦ Ἀνατολικοῦ καὶ Δυτικοῦ Κόσμου, τὴν προώρισεν ὡς πρόμαχον τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν πολυτιμοτέρων ἀγαθῶν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς προχριστιανικοὺς χρόνους ἐπολέμησε κατὰ τῆς ἀγρίας βαρβαρότητος τῶν Ἀνατολικῶν Λαῶν. Εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἠγωνίσθη, ὅπως καὶ σήμερον ἀγωνίζεται, κατὰ τῆς ἐκφύλου βαρβαρότητος τῆς Δύσεως.

Καθ' ὅσον ὅμως ἐνθυμοῦμαι δὲν γνωρίζω ἄλλην περίπτωσιν πολέμου, καθ' ὃν ἡ Ἑλλὰς ἐπολέμησε τόσον συνολικῶς καὶ τόσον ὁλοκληρωτικῶς. Καὶ αὐτὸς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ ὁδηγήσας τὰς Μακεδονικὰς Φάλαγγας μέχρι περίπου τερμάτων Ἀσίας καὶ καυχώμενος ὅτι ἐπέτυχε τὴν ἕνωσιν τῶν καθ' Ἑλλάδα Συμπολιτειῶν, μετὰ θλίψεως κατόπιν ἀναγράφει εἰς ἐπιγραφὴν ἐπὶ ἀφιερωθέντων εἰς τοὺς Θεοὺς λαφύρων τὸ «πλὴν Λακεδαιμονίων».

Σήμερον ὅμως εἰς τὸν παρόντα πόλεμον τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν κατὰ τῆς κτηνώδους βίας ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ὀρθωθῇ γιγαντιαίως σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ νὰ πάλλῃ οὐ μόνον πᾶσα Ἑλληνικὴ ψυχή, ἀλλὰ καὶ πᾶσα εὐγενὴς καρδία, ὅπου γῆς, ἀέρος καὶ θαλάσσης καὶ ἂν εὑρίσκεται, συγκινουμένη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος κατὰ τῆς ἰταλικῆς ἀτιμίας.

Εἶναι δὲ μέγα πρᾶγμα καὶ μεγάλη ἐνίσχυσις δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῶν χιονισμένων κορυφογραμμῶν τῶν ἀγρίων Ἀλβανικῶν ὀρέων νὰ αἰσθανώμεθα παρὰ τὴν λόγχην μας τὴν πνοὴν ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν συμπάθειαν τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ νὰ μᾶς συνοδεύουν εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, χαλκεύουσαι διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας εἰς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν Παρθένον Μαρίαν καὶ δι' ὅσων ὑπὲρ ἡμῶν πράττουν, τὰ πνευματικὰ ὅπλα, τὰ ἐμψυχώνοντα τὰ χαλύβδινα τοιαῦτα.

Εἶναι ἀνέκφραστος ἡ συγκίνησις, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, τὴν ὁποίαν ἐδοκιμάσαμεν ὅταν ἐδεχόμεθα τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τὰ δέματα τῆς ἀγαπητῆς μας Ε.Ο.Ν. Δὲν ἦσαν ἁπλῶς δέματα ἐκεῖνα μὲ ὀλίγα δῶρα. Ἦσαν ψυχαὶ καὶ καρδίαι προσφιλῶν ὑπάρξεων, ποὺ ἤρχοντο νὰ μᾶς θωπεύσουν, νὰ μᾶς θερμάνουν καὶ νὰ μᾶς ἐνισχύσουν εἰς τὸν Ἀγῶνα. Καὶ ἔβλεπε κανεὶς — τί συγκίνησις! — τοὺς στρατιώτας νὰ τὰ ἐναγκαλίζωνται, νὰ τὰ φιλοῦν καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ δέματος νὰ τὰ κάμνουν «φυλαχτὰ» τῆς ζωῆς των. Σᾶς διαβεβαιῶ δὲ ὅτι ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ πίστις μας διὰ τὴν τελικὴν Νίκην ἐδεκαπλασιάσθησαν. Αὐτὸ διεπίστωσα ὡς πνευματικὸς πατὴρ τῶν τέκνων μου — στρατιωτῶν τοῦ Συντάγματός μου. Καὶ αὐτὸ μοῦ εἶπαν νὰ σᾶς γράψω μὲ χαρὰν καὶ συγκίνησιν μαζί.

Χίλια χρόνια λοιπὸν ἂς μᾶς ζήσῃ ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξᾶς, ποὺ εἶχε τὴν θείαν ἔμπνευσιν νὰ δημιουργήσῃ τὴν ὑπέροχον αὐτὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας. Καὶ εἴθε ὁ Μεγάλος Θεὸς νὰ χαρίζῃ εἰς τὸ «παιδί του» αὐτό, ὅπως τὴν ὀνομάζει, χρόνια πολλὰ καὶ ἔνδοξα διὰ τὸ καλὸν τῆς λατρευτῆς μας Πατρίδος.

Ζήτω ἡ Πατρίς, Ζήτω ὁ Ἀρχηγός, Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Ἀρχιμ. **Ἰωακεὶμ Λιούλιας**
Λοχαγὸς Ἱερεὺς 53ου Συντάγματος Πεζικοῦ
Ἐν Τ. Τ. 520 τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου 1940

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Μεταγραμματισμοὶ

Μὲ βῆτα ἀπὸ μιὰ πόλι ξεκινάω
μὲ μὶ στὴν παραλία κατεβαίνω
μὲ πὶ στῆς γῆς τὴν ἄκρη πάω
μὲ ρὸ στὶς λέξεις τοῦ θεάτρου μπαίνω
μὲ δέλτα εἶμαι ὅλο πονηρία
μὲ θῆτα βρίσκομαι στὴν ἐκκλησία.

Ι. ΔΗΜΑΚΗΣ

Λογοπαίγνιον

Ἕνας πῆγε στὸ Νοσοκομεῖο νὰ ἰδῆ κάποιον ἀσθενῆ. Ὁ φύλακας στὴν πόρτα τὸν ρώτησε:

— Τί συγγένεια ἔχετε;

— Ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὲς δὲν ἔχω, ἀπήντησε ὁ ἐπισκέπτης, ἀλλὰ ὁ πατέρας τοῦ ἀρρώστου εἶναι γυιὸς τοῦ πατέρα μου.

Σ. Γ. ΧΑΛΑΣ

Παροιμία

ΟΑΧΤ
ΓΙΧΕ
ΝΙΓΟ
ΟΡΝΑ
ΡΕΚΙ

Τοποθετήσατε καταλλήλως.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 15ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 παρᾶς, 2 τέλος, 3 νόσος, 4 Πόρος, 5 ὕαινα, 6 Σῶ, 7 σά, 8 ΗΙ, 9 ἴς, 10 σπάνη, 11 ἀκάτω, 12 ἴριδα, 13 βάρκα, 14 ὄντας. Καθέτως: 15 πάγος, 8 ἧττας, 16 Ρωσίας, 17 σανό, 18 νίκη, 19 σός, 20 Ἥρα, 2 τοῦ, 11 ἄδω, 21 μέσα, 22 Κανά, 23 Ιστία, 24 γούνα 25 στοᾶς. Λαβυρινθοσταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Σ, 2 μία, 3 Σίνας, 4 ΣΤ'—τε, 5 Σιάμ—Μονή, 6 ΑΛ—μά, 7 ἄραφα, 8 ἄτι, 9 Ω. Καθέτως: 1 Σ, 2 σία, 3 στάλα, 4 μὶ—Ρᾶ, 5 Σινᾶ—κάτω, 6 ΑΑ—φὶ 7 στόμα, 8 ἕνα, 9 Η. Τρίγωνον: Τροία, Ρόκα, όκᾶ, ἴα, Α. Τετράγωνον: Θεός, ἔτσι, όσία, Σιάμ. Κρυπτογραφικόν: Ἀνδροκλῆς, Ἡρακλῆς, Κόδρος, Κρόνος, Ἄνδρος, Ρόδος, Δῆλος, Κάσος, Ὄσσα Ἄρης. Ἀκροστιχίς: Περίανδρος (Παρνασσός, Ἑλλάς, Ρουμανία, Ἰνδικός, Ἀξιός, Ναύπλιον, Δῆλος, Ρόδος, Ὅμηρος, Συρία). Μεταγραμματισμός: Πολωνία, Κολωνία. Τονόγριφος: Πάτμος, ἀτμός. Αἴνιγμα: Ἡ πέννα καὶ τὰ γράμματα.

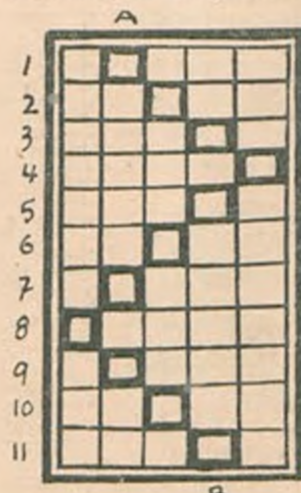
Ἕνα τετράγωνον:

Δικτυωτὸν

Ὁριζοντίως:

1) Τὸ ἀντίθετον τοῦ μέσου. 2) Κατοικία τῶν ἀρνιῶν. 3) Μὲ αὐτὰ πετοῦν τὰ πουλιά. 4) Σ' αὐτὴν κάνουμε τὰ ψώνια μας. 5) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος. 6) Μικρὸ δάσος. 7) Υἱὸς τοῦ Πριάμου. 8) Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 9) Ὑπάρχει στὸ σπίτι καὶ μ' αὐτὴν ἀνεβαίνουμε στὰ ἀπάνω πατώματα. 10) Βρύση. 11) Οἶνος (δημ.).

Διαγωνίως, Α — Β: Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Τρίγωνον

* * * * * = Ἑλλ. πόλις
* * * * = Ἀρχ. θεός
* * * = Χρονικὴ μοιάς
* * = Κλωστὴ
* = Φωνῆεν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΕΥΤ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ

Κρυπτογραφικὸ

12345678 = Νῆσος
45678 = Αἶνος
12878 = Νῆσος
7882 = Ὄρος
7678 = Ζῶον
23878 = Δάσος
2352 = Ἀγώνισμα
25678 = Ζῶον

Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

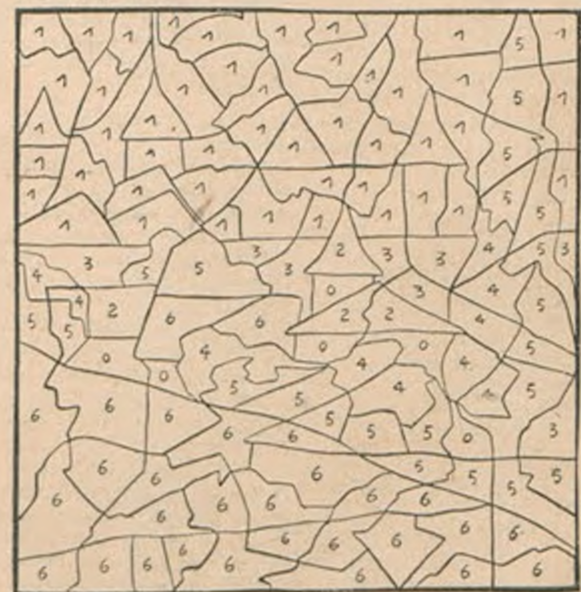
Αἴνιγμα

Τρέχει, τρέχει, πάει, πάει
καὶ στὰ πίσω δὲν γυρνάει

Σ. Γ. ΧΑΛΑΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καί, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ μπλέ, 2 μὲ κόκκινο, 3 μὲ κίτρινο ἀνοικτό, 4 μὲ πράσινο ἀνοικτό, 5 μὲ πράσινο σκοῦρο, 6 μὲ καφέ.

Ὅπου ὑπάρχει 0, θὰ μείνῃ λευκό.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΝΕΙΑΔΑ!

Ὅταν κρυώνουν τ' αὐτιὰ τοῦ παπποῦ!...

Κύριε ἐλέησον!

Δάσκαλος: Γιῶργο, ποιὸς ἐφεῦρε τὸν ἠλεκτρισμό;

Γιῶργος: Ἡ Ἠλέκτρα τοῦ Σοφοκλέους, κύριε!!!

Σώθηκε!...

Δάσκαλος: Τί διαβάζεις Τάκη;

Τάκης: Συμβουλὲς γιὰ τὸ κολύμβημα.

Δάσκαλος: Δηλαδή;

Τάκης: Νά, ἂν κινδυνεύῃς νὰ πνιγῇς, θ' ἀνοίξῃς τὸ βιβλίο στὴ σελίδα 294, ὅπου καὶ θὰ βρῇς τὶς σχετικὲς συμβουλές.

ΘΕΟΛΟΓΟΣ Β. ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ

Ἡ ψεύτικη πάγωσε;

Δυὸ μασκαράδες βγαίνουν ἀπὸ ἕνα χορό.

— Τί κρύο!! λέει ὁ ἕνας, ἐπάγωσε ἡ μύτη μου.

Καὶ ὁ ἄλλος:

— Καλὰ ποὺ εἶναι ψεύτικη.

ΓΕΩΡΓ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΚΗΣ

Ναργιλέδες...

Δάσκαλος: Τί κατασκευάζουν Τοτὸ μὲ τὸν ἄργιλλο;

Τοτός: Ἀργιλέδες, κύριε.

Ἀναμφισβητήτως...

Μίμης: Ποῦ κάθεται ἡ γιαγιά σου Τάκη;

Τάκης: Στὴν πολυθρόνα της.

Σὺ εἶπας...

Στὴν ἔκθεσι ζωγραφικῆς:

— Ὁ μύωψ ἐπισκέπτης: Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἄσχημο πορτραῖτο;

— Ὁ φύλαξ τοῦ μουσείου: Εἶναι... ἕνας καθρέπτης κύριε!

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἀνώνυμο.

— Σήμερα ἔλαβα ἕνα ἀνώνυμο γράμμα.

— Καὶ ποιὸς σοῦ τὸ ἔστειλε;

Μιὰ σωστὴ ἀπάντησις

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος μαθαίνει στὰ παιδιὰ φυσικὴ ἱστορία καὶ τοὺς μιλάει γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχουν ἐξαφανιστῆ πιὰ ἀπὸ τὴ γῆ. Ὕστερα γυρίζει στὸν Τάκη καὶ τὸν ρωτάει:

— Γιὰ πές μου ἐσύ, Τάκη, ἕνα ζῶο ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχη πιά.

— Τὸ καναρίνι μας.

— Πῶς τὸ καναρίνι σας; Σοῦ εἶπα ἕνα ζῶο ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχη πιά.

— Μάλιστα, κύριε, τὸ καναρίνι μας δὲν ὑπάρχει πιά, γιατὶ τὸ ἔφαγε χτὲς ἡ γάτα!

Δικαιολογημένη ἀπορία

— Ἀλήθεια, μαμά, τὰ μεγάλα ψάρια τρῶνε τὰ μικρά;

— Ναί, παιδί μου.

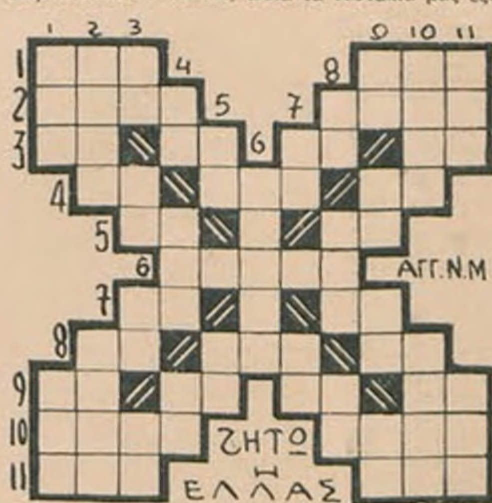
— Τρῶνε καὶ σαρδέλλες;

— Τρῶνε.

— Καὶ πῶς ἀνοίγουν τὸ κουτί τους;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως: 1) Συμπερασματικόν — Ἀρχιστράτηγος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν πόλεμον 1914 - 18. 2) Κλωστὴ — Τὴν ἐτορπίλλισαν οἱ Ἰταλοί, ἀλλὰ τὰ ναυτάκια μας ἐξεδικήθησαν μὲ τὸ παραπάνω τοὺς δολοφόνους. 3) Μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως — Ἔκτος — Προτρεπτικὸν — Ὅστις. 4) Ὑποθετικὸν — Λοιπὸν (ἀρχ.) — Κλωστη (ἀρχαϊκόν). 5) Ἄρθρον (πληθυντικός) — Ἄρθρον (πληθυντικός). 6) Βάρβαροι ἐπιδρομεῖς. 7) Ὑποθετικὸν — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. 8) Νότα — Ὀργανισμὸς ποὺ φροντίζει γιὰ τὴν σταφίδα — Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς. 9) Προτάσσεται τοῦ ὅρκου (δημ.) — Ἐὰν (ἀρχ.) — Ζῶον (καθαρ.) — ΛΟ. 10) Βουνὸ τῆς Ἀλβανίας, τὸ ὁποῖον κατέλαβεν ὁ ἔνδοξος στρατός μας κατόπιν ἡρωϊκῶν ἀγώνων — Κράτος τῆς Ἀσίας. 11) Πάντοτε (Ἀρχ.) — Ἄφησε (δημ.).

Καθέτως:

1) Ἐπάνω — Ἀριθμητικόν. 2) Μέρος τοῦ λόγου — Τὸ ἀντίθετον τοῦ «ξήλωνε». 3) ΑΜ — Δεικτικὸν (δημ.) — Ἀνώνυμος ἑταιρεία — Ἄρθρον (πληθ.). 4) Προτρεπτικὸν (δημ.) — Ἄνθος — Πρόθεσις καὶ ἀριθμητικόν. 5) Ἄρθρον — Ἄρθρον (πληθ.). — 6) Ὁ ἐθνικός... ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Σολωμοῦ. 7) Ὑποθετικὸν — Τοῦ ὁποίου (ἀρχ.). 8) Εἷς (ἀρχ.). — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία — Νότα. 9) ΦΛ — Ἄνθη — ΕΠ — Αἰγυπτιακὴ Θεότης τοῦ ἡλίου. 10) Ὄχι ὁ μισὸς — Νοστιμίζει τὰ φαγητά. 11) Σκόρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλητική).

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Γνωρίζετε γεωγραφίαν;

Ἀπαντῆστε εἰς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

1) Τὸ Βατικανὸν εἶναι κράτος εἰς τὴν Εὐρώπην;

2) Ἡ Βενεζουέλα εἶναι εἰς τὴν Ἀφρικήν;

3) Ἡ Νέα Καληδονία (Ὠκεανία) εἶναι γαλλικὴ ἀποικία;

4) Τὸ Λευκὸν Ὄρος (Ἄλπεις) εἶναι τὸ ὑψηλότερον τῆς Εὐρώπης;

5) Ὁ Βόλγας εἶναι ὁ μεγαλύτερος, εἰς μῆκος, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης;

6) Ἡ Βραζιλία ἢ ἡ Ἀργεντινὴ εἶναι τὸ μεγαλύτερον κράτος τῆς νοτίου Ἀμερικῆς;

Καὶ τώρα στὴν Ἑλλάδα μας...

7) Ποῖος ποταμὸς χωρίζει τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τὴν δυτικὴν (ἑλληνικὴν) Θράκην;

8) Τὸ Λουτράκι καὶ ἡ περιοχή του (πλευρὰ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, πρὸς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα) ὑπάγεται εἰς τὸν νομὸν Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἢ εἰς τὸν νομὸν Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας;

9) Ἡ Κρήτη διαιρεῖται εἰς πέντε νομούς;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Παιδί μου, τοῦ λέει ἡ χανούμισσα, ὅσοι πῆγαν ἐκεῖ δὲν ματαγύρισαν. Ἂν ἐσὺ θέλης νὰ γυρίσης νὰ πᾷς κατὰ ντὶπ τὸ μεσημέρι, ὅταν κυλιοῦνται οἱ γουροῦνες μέσα στὰ νερά, νὰ πάρης τὸ γουρουνάκι καὶ νὰ βαρέσης μιὰ στ' ἄλογό σου καὶ νὰ φύγης. Ὕστερα νἄρθῃς ἀπ' ἐδῶ, καθὼς θὰ γυρίζης.

Πάει λοιπὸν κι' αὐτὸς τὸ μεσημέρι καὶ παίρνει τὸ γουρουνάκι. Τὸ βάζουν οἱ γουροῦνες στὰ ποδάρια γιὰ νὰ πιάσουν τὸ παιδί, πὰ ποῦ νὰ τὸ πιάσουν! Καὶ πάει τὸ παιδὶ ἀπ' τὴ χανούμισσα, ὅπως τοὖπε.

Μόλις ἔφτασε, τοῦ ἔβαλε ἡ χανούμισσα κι' ἔφαγε καὶ κοιμήθηκε, καὶ τοῦ παίρνει τὸ γουρουνάκι καὶ τοῦ βάζει ἕνα ἄλλο δικό της.

— Ὅταν θὰ σὲ ξαναστείλουν πουθενά, νἄρθης πάλι ἀπ' ἐδῶ, τοῦ λέει:

Φτάνει καμμιὰ φορὰ τὸ παιδὶ στὴ μάνα του, καὶ τὸ ρωτάει:

— Ἔφερες τὸ γουρουνάκι;

— Τὸ ἔφερα, τῆς λέει.

Καὶ τὄψησαν κι' ἔφαγαν.

Πᾶνε πίσω οἱ δράκοι.

— Ἔ, τὄφερε; τῆς λένε.

— Ναί, τὄφερε.

— Τώρα, τῆς λένε, νὰ πάη νὰ πάρη τ' ἀθάνατο νερό.

Καὶ τοῦ λέει ἡ μάνα του· νὰ πᾷς, παιδί μου, νὰ πάρης τ' ἀθάνατο νερό! Ἂν πιῶ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ νερό, δὲν ματαπαθαίνω τίποτα. Καὶ τὸ παιδὶ πηγαίνει στὴ χανούμισσα.

— Πῶς νὰ κάνω νὰ πάω νὰ πάρω τ' ἀθάνατο νερό; τῆς λέει:

— Παιδί μου, τοῦ λέει ἡ χανούμισσα, ὅσοι πῆγαν ἐκεῖ δὲν ματαγύρισαν, παρὰ θὰ σοῦ δώσω μιὰ λαΐνα, καὶ μόλις φτάσης ἐκεῖ κι' ἀνοίξουν τὰ βουνά, νὰ τὴ βάλης ἔτσι ἀπάνω, καὶ πρὶν ἀκόμη κλείσουν, νὰ πᾷς νὰ τήνε πάρης καὶ νὰ γυρίσης.

Πῆρε τὸ παιδὶ τὴ λαΐνα καὶ τράβηξε νὰ πάρη τ' ἀθάνατο νερό. Ἐκεῖ π' ἄνοιξαν τὰ βουνά, ἔβαλε ὅπως τοῦ εἶπε τὴ λαΐνα, καὶ πῆρε τὸ νερό, καὶ γύρισε πίσω στὴ χανούμισσα. Τὸ παίρνει αὐτὴ τὸ νερὸ καὶ τοῦ βάζει ἄλλο καὶ τοῦ λέει:

— Ὅταν θὰ σὲ ξαναστείλουν πουθενά, νἄρθης ἀπ' ἐδῶ πρῶτα.

Καὶ τὸ παιδὶ πηγαίνει στὴ μάνα του. Σὰν ἄκουσαν τὸ βρόντο οἱ δράκοι, τρύπωσαν.

— Τὸ ἔφερες; τοῦ λέει ἡ μάνα.

— Τὸ ἔφερα, τῆς λέει τὸ παιδί.

— Γιὰ δός μου νὰ πιῶ ψίχα!

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ παιδὶ νὰ πιῆ.

— Γέρεψα τώρα, δὲ ματαπεθαίνω τίποτε, τοῦ λέει αὐτή. Καὶ βγῆκε τὸ παιδὶ νὰ πάη στὸ κυνῆγι. Καὶ πάει στὴ χανούμισσα. Μόλις τὸ εἶδε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα, ἄκου τοῦ λέει τώρα τί θὰ κάνης: Θὰ πάρης σαράντα πρόβατα κι' ἕνα ἀρνί, σαράντα ἕνα κι' ἀφοῦ τὰ μάσης σὰν τσοπάνης, νὰ περάσης ἀπ' τὴ μάνα σου· ἐκεῖ θὰ χυθοῦν οἱ δράκοι νὰ σοῦ τ' ἁρπάξουν καὶ θὰ σοῦ μείνη μονάχα τ' ἀρνί· θἄχουν κι' ἕνα σπαθὶ μεγάλο, ποὺ εἴκοσι θὰ τὸ τραβᾶν ἀπὸ τὴ μιά, κι' εἴκοσι ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ σὲ σφάξουν· μὰ δὲ θὰ μποροῦν νὰ τὸ τραβήξουν· καὶ σὺ θὰ τοὺς πῆς: Δῶστέ μου το ἐδῶ! καὶ θὰ τὸ πάρης καὶ θὰ τοὺς σφάξης.

Κι' ἔτσι ὅπως τ' ὁρμήνεψε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα, ἔκανε τὸ παιδί. Χύμηξαν οἱ δράκοι καὶ τοῦ πῆραν ὅλα τὰ πρόβατα καὶ τοῦ ἔμεινε μονάχα τ' ἀρνί, καὶ κοίταζαν νὰ βγάλουν τὸ σπαθὶ καὶ δὲν μποροῦσαν.

— Δῶστέ μου το ἐδῶ, τοὺς φωνάζει.

Τοῦ δίνουν λοιπὸν τὸ σπαθί, τὸ τραβάει καὶ τοὺς σφάζει.

ὁ κῆπος τῶν

Ὁ Ἀρχηγὸς δὲν μᾶς λησμονεῖ

«... Οὔτε οἱ Σκαπανεῖς οὔτε αἱ Σκαπάνισσαι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν πρόσκλησιν αὐτήν. Καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς προσέφεραν καὶ αὐτοὶ τὴν βοήθειάν τους παντοῦ...».

Εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ ποὺ εἶπε γιὰ μᾶς στὴν τελετὴ τῆς Πρωτοχρονιάτικης πήττας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ καλὸς πατέρας, ποὺ δὲν περνᾶ εὐκαιρία νὰ μὴ μᾶς δώση ὅλη Του τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή!!...

Πόση ὑπερηφάνεια νοιώθουμε γι' αὐτό!

Ξέρει βέβαια ὁ Ἀρχηγὸς πῶς οἱ δυνάμεις μας εἶναι μικρὲς καὶ πῶς στὸν σημερινὸ μεγάλο ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος δὲν μποροῦμε νὰ προσφέρωμε ἀξιόλογα πράγματα. Μὰ καὶ τὴν ὀλίγη βοήθειά μας τὴν ἐκτιμᾶ ὅσο καὶ τὴν βοήθεια τῶν μεγαλυτέρων μας, ποὺ ἄλλοι τὴν δίδουν μὲ τὸ αἷμα τους, ἄλλοι μὲ τὸν ἱδρῶτα τους, καὶ ὅλοι δίδουν ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν γιὰ τὸν ἀγῶνα, γιὰ τὴ Νίκη τὴ μεγάλη, ποὺ γι' αὐτὴν ὅλοι προσευχόμεθα στὸν καλὸ Θεὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅλοι τὴν περιμένουμε βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ. Οἱ μικρές μας ὑπηρεσίες εἴτε στοὺς Τομεῖς τῆς Ὀργανώσεως εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ τὶς δίδουμε ἐκτιμῶνται ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν Ὀργάνωσι τῆς Ε.Ο.Ν., γιατὶ θεωροῦνται πῶς εἶναι μιὰ ἄσκησις ποὺ θὰ τονώση τὴν ψυχή μας καὶ τὸ νοῦ καὶ τὸ σῶμα μας γιὰ νὰ συνεχίσουμε κι' ἐμεῖς ὅταν μεγαλώσουμε τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα τῶν πατέρων μας καὶ τῶν ἀδελφῶν μας ποὺ φτιάνουν σήμερα τὴν νέα δοξασμένη Ἑλλάδα.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Γύρω γύρω στὴ γωνιὰ
ὁ παππούλης μας στ' ἀλήθεια
ὅλη νύχτα μιὰ φορὰ
μᾶς διηγόταν παραμύθια.

* * *

Γιὰ πολέμους γιὰ σπαθιά,
ὁ παππούλης, κι' ἱστορίες
ὡς τὴ νύχτα τὴ βαθειὰ
μᾶς ἐγέμιζ' ἀπορίες.

* * *

«Μιὰ πατρίδα Ἑλληνικὴ
— ὦ παιδιά μου ἀγαπημένα —
ἁπλωνόταν ὡς ἐκεῖ
στὰ νησιὰ τὰ σκλαβωμένα.

* * *

Μιὰ πατρίδα ζηλευτὴ
μέσ' στὸν κόσμο καὶ μεγάλη,
ναί, παιδιά, καμαρωτὴ
ποὺ δὲν ἦταν καμμιὰν ἄλλη.

* * *

Πᾶρτε τὴν εὐχὴ παιδιά:
νὰ γενῆτε ἀντρειωμένα
καὶ μὲ πέτρινη καρδιὰ
νὰ χαλάστε αὐτὴ τὴ γέννα!»

Π. Οἰκονομάκος

ΜΙΚΡΑ – ΜΙΚΡΑ

ΤΙ ΒΑΡΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ

Μιὰ μέλισσα μπορεῖ νὰ σηκώση βάρος 75 φορὲς μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ δικό της. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμί της. Ἂν ἕνας ἄνθρωπος 50 ὀκάδων μποροῦσε νὰ σηκώση βάρος 75 φορὲς μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ δικό του, θὰ σήκωνε 3.750 ὀκάδες!

ΤΑ ΠΙΟ ΜΙΚΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πολὺ μικρὰ βιβλία τυπώνανε κυρίως τὰ παληὰ τὰ χρόνια. Ἔτσι ὁ Πέρσης ποιητὴς Ὀμὰρ Καγιὰμ ἔγραψε ἕνα βιβλιαράκι ἀπὸ 64 μικρὲς σελίδες εἰκονογραφημένες ποὺ δὲν ἦσαν μεγαλύτερες ἀπὸ πέντε πόντους.

Στὸν 17ο αἰῶνα εἴχανε τυπώσει βιβλιαράκια σὰν ἕνα εἰσιτήριο τοῦ σιδηροδρόμου.

Στὰ 1883 τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης στὴν Ἀγγλία τύπωσε μιὰ πολὺ μικρὴ Βίβλο, μικρὴ σὰν ἕνα... γραμματόσημο.

Στὰ 1896 βγῆκε μιὰ ὅμοια στὸ Λονδῖνο. Εἶχε πλάτος τριάντα χιλιοστόμετρα καὶ μῆκος σαρανταπέντε. Εἶχε 876 σελίδες καὶ 27 εἰκόνες.

... ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο ὑπάρχει ἕνας Ἄτλας ποὺ δωρήσανε στὸν Κάρολο 2ο κι' ἔχει ὕψος ἕνα μέτρο κι' ἑξηνταπέντε πόντους καὶ πλάτος ἕνα καὶ δεκαπέντε! Ὑπάρχει μιὰ Βίβλος ἀπὸ ἑκατὸν ὀκτὼ τόμους τῶν 10 χιλιάδων σελίδων. Κάθε τόμος ζυγίζει 4 χιλιόγραμμα καὶ 400 γραμμάρια!

Στὴ Διεθνῆ Ἔκθεσι τοῦ Σικάγου ἐξετέθη στὰ 1893 ἡ χρυσῆ βίβλος τοῦ κράτους τῆς Δακότας ποὺ ζύγιζε περισσότερο ἀπὸ 79 κιλά.

7. (Συνέχεια)

— Καὶ κατὰ ποῦ εἶναι ὁ δρόμος μας ἀρχηγέ; Τὸ ἀερόστατο δὲν φαίνεται πουθενά!

Ὁ κὺρ Μπούλης δὲν τὰ χάνει ὅμως ἔτσι εὔκολα... Κάθισε καὶ λογάριασε σὲ τί ὕψος ἀπάνω κάτω βρισκόταν τὸ αὐτοκίνητο, κοίταξε ὕστερα κατὰ ποῦ τραβοῦσαν τὰ σύννεφα καὶ μὲ τί ταχύτητα πηγαῖναν κι' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πῶς ἔπρεπε νὰ τραβήξουν δυτικὰ κατὰ τὴ θάλασσα...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν κατὰ τὴ θάλασσα.

Ἔτρεχαν, ἔτρεχαν σωστὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας κι' ὅμως τὸ δυνατὸ μάτι τοῦ κὺρ Μπούλη δὲν ἔβλεπε τίποτα ἄλλο στὸν οὐρανὸ ἐξὸν ἀπὸ τὴ φωτερὴ σφαῖρα τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ Βοϊδούπολι πίσω εἶχε γίνει ἄφαντη. Καὶ νὰ ξαφνικὰ ὁ γάϊδαρος στηρίζει δυνατὰ τὰ μπροστινά του πόδια καὶ σταματάει μπροστὰ σ' ἕνα γκρεμνό... Κάτω σπούσανε μὲ πάταγο τὰ κύματα...

— Νά τος! φώναξε ὁ κὺρ Μπούλης.

Πραγματικὰ στὴ θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὸ γκρεμνὸ φαινότανε μιὰ παράξενη σχεδία ἀπὸ ὕφασμα, καὶ πάνω στὴ σχεδία ἕνα πρᾶμα μ' ἀόριστο σχῆμα... Θάλεγε κανεὶς πῶς ἦταν ἕνα ζῶο ποὺ ἔκανε προσπάθειες... ὑπεράνθρωπες γιὰ νὰ ξεμπλέξη ἀπὸ τὴν παράξενη ἐκείνη σχεδία ποὺ τὸν κρατοῦσε, θαρρεῖς, καὶ δὲν τὸν ἄφηνε...

Τὸ φτωχὸ αὐτὸ ζῶο ἦταν ὁ Χάρυ Κόντακ, ὁ πρώην Νομάρχης, ὁ ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος ποὺ ἀπάνω στὴν ἀπελπισία του εἶχε ξεσκίσει τὴ σφαῖρα τοῦ ἀεροστάτου κι' εἶχε πέσει στὴ θάλασσα, μὰ γιὰ καλή του τύχη πολὺ κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά...

Ἀκόμα γιὰ καλή του τύχη, ἐκεῖ, στὸ ἴδιο μέρος βρέθηκε κάποια ἄγκυρα καὶ μ' αὐτὴν κατάφεραν ὁ κὺρ Μπούλης μὲ τὸ βοηθό του, τὸ γεροτράγο, νὰ τὸν τραβήξουν στὴ στεριὰ σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι.

Σώθηκε λοιπὸν ὁ Χάρυ Κόντακ μὰ γιὰ νὰ πέση στὰ νύχια τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ του... Τὸ μόνο καλὸ γι' αὐτὸν ἦταν ποὺ ὁ ἀστυνομικός, ὅσο ξακουστὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν εἶχε καταφέρει ἀκόμα νὰ ἔχη καμμιὰ χεροπιαστὴ ἀπόδειξη εἰς βάρος του. Ἔτσι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κλείση στὴ φυλακὴ καὶ μάλιστα οὔτε νὰ τὸν κατηγορήση φανερά...

Ὡς τόσο ὁ Σερλὸκ Χόλμς τῶν ζώων δὲν σκοτιζότανε γι' αὐτό... Εἶχε τόση πεποίθησι στὸ μυαλό του ποὺ ἔλεγε... «Ἅμα μελετήσω καλὰ τὰ περιστατικά, δὲν μπορεῖ, θὰ τὸν ξεσκεπάσω... Φτάνει νὰ μὴ φύγη...» Στὸ μεταξὺ ἔκανε τήν... πάπια, τάχα πῶς ἀπὸ φιλικὸ ἐνδιαφέρον τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὸν ἔσωσε... Ἔκανε καὶ ὁ Χάρυ Κόντακ τήν... πάπια καὶ τὸν εὐχαρίστησε σφίγγοντάς του τὸ χέρι... Ὅσο γιὰ τὸ γεροτράγο ἔκανε κι' αὐτὸς ὅ,τι ἔκανε ἁπλούστατα ὁ κύριός του!

Σωσμένος καὶ σωτῆρες

Σκαπανέων μας

Σὰν παραμύθι

★ Η ΠΗΓΗ ★

Μιὰ ζεστὴ μέρα τρεῖς ταξιδιῶτες συναντήθηκαν κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ μὲ νερὸ κρύο καὶ καθαρό. Τὸ νερὸ ἔβγαινε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἐχύνετο στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου δρόμου. Ἡ πηγὴ ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ δέντρα καὶ χορτάρια. Τὸ νερό της, καθαρὸ σὰ δάκρυ, ἔπεφτε πρῶτα σὲ μιὰ γούρνα σκαμμένη στὴν πέτρα. Τὸ περισσευούμενο ἐξεχείλιζε γιὰ νὰ σχηματίσῃ ἕνα ποταμάκι ποὺ γρήγορα ἐχάνετο στὰ λειβάδια.

Οἱ ταξιδιῶτες ἐξεκουράσθηκαν στὴ σκιὰ κοντὰ στὴν πηγή. Ἤπιαν νερὸ καὶ ἐξεδίψασαν. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἀκριβῶς ἦταν μιὰ πέτρα καὶ πάνω σ' αὐτὴ ἦταν γραμμένο: «Ἔχε τὴν πηγὴ αὐτὴ γιὰ παράδειγμα». Ἀφοῦ οἱ ταξιδιῶτες ἐδιάβασαν τὴν ἐπιγραφὴ ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται τί ἄραγε σημαίνει.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς — θὰ ἦταν ἔμπορος χωρὶς ἄλλο — εἶπε:

— Αὐτὴ εἶναι μιὰ καλὴ συμβουλή. Ἡ πηγὴ τρέχει χωρὶς νὰ σταματᾶ. Πηγαίνει μακριά. Μαζεύει τὸ νερὸ ἀπὸ τὶς ἄλλες πηγὲς καὶ γίνεται ἕνα μεγάλο ποτάμι. Ὁ ἄνθρωπος σὰν κι' αὐτὴ πρέπει ν' ἀσχολῆται ἀδιάκοπα μὲ τὶς ὑποθέσεις του. Ἂν κάνῃ αὐτό, πάντα θὰ πετυχαίνῃ καὶ θὰ μαζεύῃ πολλὰ χρήματα...

Ὁ δεύτερος ταξιδιώτης ἦταν νέος.

— Ὄχι, εἶπε. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ σημαίνει πὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ φυλάξῃ τὴν καρδιά του καθαρὴ ἀπὸ κακὲς σκέψεις καὶ κακὲς ἐπιθυμίες, τόσο καθαρὴ σὰν τὸ νερὸ αὐτό. Καθαρὸ νερὸ ξεδιψᾶ ὅσους ἀναπαύονται καθὼς ἐμεῖς κοντὰ στὴν πηγή. Δίνει χαρὰ καὶ καινούργια δύναμι. Ἂν τὸ νερὸ ἦταν θολωμένο σὲ τί θὰ χρησίμευε;

Ὁ τρίτος ταξιδιώτης, ἕνας γέρος, ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶπε τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ εἶναι τὸ μάθημα ποὺ μᾶς δίνει ἡ πηγή. Σ' ὅποιον διψᾶ, ἡ πηγὴ εἶναι πάντα ἕτοιμη νὰ δώσῃ τὸ καθαρὸ νερό της δωρεάν. Εἶναι σὰ νὰ λέῃ στὸν ἄνθρωπο: «Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό, μὴν περιμένεις ἀνταπόδοσι».

ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Λογικὴ παιδιοῦ

— Νῖκο, δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν κάνῃς θόρυβο ὅταν κοιμᾶται ὁ μπαμπᾶς;

— Ἀμ' πότε νὰ κάμω λοιπόν; Ὅταν εἶναι ξύπνιος, γιὰ νὰ μὲ δέρνῃ;

Στοῦ ζωγράφου

— Ἤθελα νὰ μοῦ κάμετε τὸ πορτραῖτο μου ἐλαιογραφία. Πόσο θὰ μοῦ στοιχίσῃ;

— Χίλιες δραχμές.

— Κι' ἂν σᾶς φέρω ἐγὼ τὸ λάδι;

Στὸ μάθημα τῆς φυσικῆς

Ὁ καθηγητής.— Σήκω ἀπάνω, Μίμη, καὶ πές μου πόσα πλευρὰ ἔχεις.

Ὁ Μίμης.— Δὲν μπορῶ νὰ τὰ μετρήσω, κύριε, γιατὶ γαργαλιέμαι!

Θὰ γίνῃ ζωγράφος

— Τί θὰ γίνῃς, Τοτό, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς;

— Ζωγράφος!

— Ὥστε σ' ἀρέσει ἡ ζωγραφική;

— Ὄχι, ἀλλὰ μ' ἀρέσει νἄχω μακριὰ μαλλιὰ ὅπως οἱ ζωγράφοι!

ΔΥΟ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΑ

Ἡ παραπάνω εἰκὼν δείχνει δυὸ παιδιὰ Ἀλβανῶν. Μᾶς τὴν ἔστειλεν ἕνας ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ποὺ μάχεται στὴν Ἀλβανία μαζὶ μὲ τὸν ἔνδοξο στρατό μας, γιὰ νὰ γνωρίσουν οἱ Σκαπανεῖς τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου ποὺ ἐλευθερώνεται σήμερα ἀπὸ τὴν ἰταλικὴν τυραννίαν.

λοιπὸν περπατοῦνε τώρα στὸ περιγιάλι καὶ γλυκοκουβεντιάζουν. Μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ Χάρυ Κόντακ σκύβει κάτω καὶ παίρνει μιὰ χοῦφτα ἄμμο τάχα γιὰ νὰ τρίψῃ τὰ χέρια του ποὺ ἦσαν παγωμένα ἀπὸ τὸ κρύο λουτρὸ ποὺ εἶχε κάνει. Μὰ ἀντὶ νὰ τρίψῃ τὰ χέρια του... πάφ... πάφ τὸν ρίχνει στὰ μάτια τῶν δυὸ ἀστυνομικῶν... Ὕστερα τρέχει, πηδάει πάνω στὸ γάϊδαρο καὶ... δρόμο μὲ τὰ τέσσερα...

Ὅταν ὁ κὺρ Μπούλης ξαναβρῆκε τὸ φῶς του ὁ κ. πρώην Νομάρχης εἶχε γίνει ἄφαντος. Πάει πάλι, τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει.

— Ἔ, ἔ, ψιθύρισε... Μοῦ γλιστράει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θαρρῶ πὼς τὸν κρατῶ... Μὰ αὐτός, μάτια μου, εἶναι περισσότερο χέλι παρὰ πίθηκος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

Πουθενὰ ὁ ἐξοχώτατος πρώην... Ὡς τόσο ἕνα πρᾶμα ἦταν βέβαιο: πὼς δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα γιὰ τὸ ἐξωτερικό, γιατὶ σὲ μιὰ τέτοια περίστασι ὁ κὺρ Μπούλης θὰ εἶχε εἰδοποιηθῆ μὲ τὴν ὥρα — τί λέω μὲ τὴν ὥρα; — μὲ τὸ λεπτὸ καὶ μὲ τὸ δευτερόλεπτο ἀπὸ τοὺς ἄλλους πράκτορές του, ποὺ ἦσαν βαλμένοι νὰ προσέχουν, ὄχι μονάχα στὰ μεγάλα λιμάνια καὶ στοὺς σταθμούς, μὰ καὶ στὰ πιὸ ἀπόμερα καὶ ἀσύχναστα... Κανένα τέτοιο ραδιοτηλεγράφημα δὲν τοῦ εἶχε σταλῆ... Τὸ ἐναντίο μάλιστα... Κάποιος τοῦ ἀνέφερε πὼς ἕνα κουμπὶ πανταλονιοῦ, ὅμοιο κι' ἀπαράλλαχτο μὲ τὰ κουμπιὰ τοῦ Χάρυ Κόντακ, βρέθηκε σ' ἕνα μύλο.

Νάτος! φώναξε ὁ κὺρ Μπούλης.

Ὁ πιὸ σίγουρος τρόπος γιὰ νὰ ξεφύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία εἶναι νὰ ζῇ μπροστὰ στὰ μάτια της, κι' ὄχι νὰ γυρεύῃ νὰ κρυφτῇ στὴ μοναξιὰ καὶ τὸ σκοτάδι καμμιανῆς σπηλιᾶς. Σίγουρα αὐτὸ θὰ εἶχε κάνει καὶ ὁ Χάρυ Κόντακ. Μέρα καὶ νύχτα λοιπὸν ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ ξεκουραστῇ, χωρὶς νὰ χορτάσῃ τὸν ὕπνο ὁ κὺρ Μπούλης γύριζε στοὺς μεγάλους δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ πάρκα, ἔμπαινε στὰ καταστήματα, ἐξέταζε καὶ πρόσεχε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τὴν Δ.Α.Σ. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ἁπάσας τὰς Περιφ. Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τὴν Διοίκησιν Ταγμάτων Ἐργασίας κλπ. ἐκοινοποιήθη ἡ κάτωθι Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ:

«Ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν εἰς τοὺς κάτωθι Συναγωνιστὰς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Λαρίσης διότι κατὰ τὸν βομβαρδισμὸν τῆς πόλεως ὑπὸ βαρβάρου ἐχθροῦ, ἐπέδειξαν θάρρος καὶ ἀλληλεγγύην, ἀνωτέραν τοῦ ἁπλοῦ καθήκοντος καὶ παρὰ τοὺς πιθανοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς των ἔσπευσαν εἰς τὸν τόπον τοῦ βομβαρδισμοῦ καὶ περισυνέλεξαν καὶ μετέφερον εἰς νοσοκομεῖα τραυματίας καὶ νεκροὺς διαρκοῦντος τοῦ συναγερμοῦ:

1) Πατέραν Ἰωάννην, Τετράρχην.
2) Κακουλίδην Ἰωάννην »
3) Κουτσικογιάννην Δημ., Λοχίτην.
4) Χρονίδην Κωνσταντῖνον »
5) Ἀρμενόπουλον Κωνσταντ. »
6) Μαρτζανίδην Γεώργ. Φαλαγγίτην.
7) Φούτσην Χαρ., Ἀξιωματικόν.
8) Κοσμόπουλον Θ. Ἐνωμοτάρχην.
9) Παντελόγλου Ἀπ. Ἐνωμοτάρχην.
10) Μύτικαν Δημήτριον »
11) Γραμματίδην Σ. Ὁμαδάρχην.
12) Νίκαν Δημήτριον »
13) Χριστοφορίδην Εὐαγ. »
14) Παπαλάζαρον Δημ. Φαλαγγίτην.
15) Ἀναστασίου Γεώργιον »
16) Ἀλιόπουλον Σωτ. Φαλαγγίτην.
17) Σαρδάρην Γεώργιον Τετράρχην.
18) Μπελτὲν Ἀναστάσιον Φαλαγγίτην.
19) Πουρίκαν Σωτήριον Ἐπιτελῆ.

Τὸ παράδειγμά των θὰ μείνη ἱστορικὸν εἰς τὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει νικηφόρα ἡ Ἑλλάδα μας. Ἐξαίρων δὲ τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν Συναγωνιστῶν τῆς Π. Δ. Ἀρρένων Λαρίσης, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίας ὅλης τῆς χώρας, ὡς μεγαλειῶδες παράδειγμα πρὸς μίμησιν».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Ἡ ὑπηρεσία παρακολουθήσεως ὑποθέσεων στρατευθέντων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Οἱ εἰς τὸ ἐνταῦθα 7ον Στρατ. Νοσοκομεῖον (τέως Λαϊκὸν) θάλαμος Μακκᾶ νοσηλευόμενοι τραυματίαι λοχίαι, Μουράτογλου Μιχ., Παπαϊωάννου Διονύσ., Παρασκευαΐδης Χαρ. καὶ οἱ στρατιῶται Πετρίτσης Χρησ., Μαουλάρης Θεόδ. καὶ Ζήσης Στέφανος παρακαλοῦσιν ὅπως ἐκφρασθῶσι θερμαὶ εὐχαριστίαι πρὸς τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν παρ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὰ προσενεχθέντα εἰς αὐτοὺς δῶρα κατὰ τὴν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ νοσηλείαν των.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΚΡΥΖΟΥΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥΣ

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Ἐξοχώτατον

Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν.
Ἰωάννην Μεταξᾶν

Ἀθήνας

Πληροφορηθεὶς παρὰ τοῦ Διοικητοῦ Λόχου τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου Παναγιώτου βαθμοφόρου τῆς Ε.Ο.Ν. Τρυπιῶν, πολεμοῦντος ὑπὲρ τῆς Πατρίδος μας κατὰ ἀνάνδρου καὶ βαρβάρου ἐχθροῦ, μὲ δάκρυα ὑπερηφανείας ἐπειδὴ ὑπῆρξα πατὴρ ἑνὸς τοιούτου υἱοῦ, ἀναφωνῶ: Ζήτω ἡ αἰωνία Ἑλλάς. Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ὁ Σωτὴρ Ἀρχηγὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Ἐν Τρυπιᾷ Αἰγίου τῇ 30-12-40
Μιχαὴλ Ἀλεξόπουλος

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπήντησε τηλεγραφικῶς ὡς ἑξῆς:

Μιχαὴλ Ἀλεξόπουλον
Τρυπιὰν Αἰγίου

Ἀγαπητέ μου Κύριε Ἀλεξόπουλε,

Ἐπληροφορήθηκα μὲ τὸ γράμμα σου τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ σου ἀλλὰ καὶ τοῦ δικοῦ μου παιδιοῦ ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν. Ὑπερήφανε Πατέρα, εἶσαι ἄξιος θαυμασμοῦ, ὄχι μόνον διότι ἀνέθρεψες τέτοιο ἡρωϊκὸ παιδὶ ποὺ ἔπεσε μαχόμενο ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ διότι μὲ τὸ θάρρος ποὺ δείχνεις ἀποδεικνύεις ὅτι καὶ ἐσὺ εἶσαι ἄξιος Ἐκείνου. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀκόμη εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὸ παιδὶ σου διότι προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀγαπητά μου παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ μὲ τὸν ἡρωϊκόν του θάνατο μένει ὑπέροχο παράδειγμα στοὺς Συναγωνιστάς του.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Βασιλίσσης Σοφίας ἀριθ. 23) παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συμβάλωσι διὰ τὴν ἀρτίαν λειτουργίαν τῶν νεοϊδρυθέντων «Σπιτιῶν τοῦ Στρατιώτου» ὅπως εὐαρεστούμενοι μᾶς χορηγήσωσι τὰ κάτωθι τυχὸν εἰς τὴν διάθεσίν των εἴδη: Πλυντρίδας, θερμοσίφωνας διὰ ξύλου, λουτῆρας καταιωνίσεως καὶ λοιπὰ ἐξαρτήματα λουτρῶν καὶ ἐν γένει εἴδη εἰγιεινῆς καθὼς καὶ ξυλείαν οἱασδήποτε οἰκονομικῆς μορφῆς, καύσιμον τοιαύτην, κουφώματα, κεράμους, πλακάκια κλπ.

Ἐπίσης μπαστούνια γιὰ τοὺς τραυματίας μας, μαῦρα γυαλιὰ καὶ παντοῦφλες ἐξ ὑφάσματος.

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Σεβαστέ μου πατέρα ὅλης τῆς Ἑλλάδος,

Εἶμαι δέκα χρονῶν κορίτσι' ὁ μπαμπᾶς μου ἤθελε νὰ μοῦ ἀγοράση μὲ 300 δραχ. ἕνα παιχνίδι, ἀλλὰ ἐγὼ σκέφτηκα νὰ μὴ μοῦ πάρη τὸ παιχνίδι ἀλλὰ νὰ τὰ διαθέσω γιὰ τὰ ἀδέρφια μου, τὰ παιδιὰ τῶν στρατιωτῶν ποὺ μάχονται γιὰ τὴ νίκη τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδας. Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχτῆτε αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο.

Μετὰ σεβασμοῦ
Λέλα Κουρκουλάκη
(Μαθήτρια Α΄ Γυμνασίου)
Λήμνου 17

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ὁ κ. Πρόεδρος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

Συναγωνίστριαν Λέκαν Κουρκουλάκη
Λήμνου 17

Ἐνταῦθα

Ἀγαπητό μου παιδί,

Πῆρα τὸ γράμμα σου, γράμμα ἀληθινῆς Ἑλληνοπούλας, καὶ εἶδα ὅτι προτίμησες νὰ χαρίσης τὰ χρήματα ποὺ προωρίζοντο γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο σου στὰ παιδιὰ ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀγαπημένη μας Πατρίδα.

Σὲ συγχαίρω παιδί μου γιὰ τὴν εὐγενική σου αὐτὴ χειρονομία καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι φέτος πῆρες τὸ καλλίτερο δῶρο ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
Ι. Μεταξᾶς

ΝΕΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος συνοδευομένης καὶ ὑπὸ δωρεᾶς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ, ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Διοικητὴν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Ἀξιότιμε Κύριε Διοικητά,

Εἰς τὸν Συναγωνιστὴν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Νεολαίας, ἀπουσιάζοντα εἰς τὴν βάσιν του, ἀνηγγείλαμεν τηλεφωνικῶς τὴν ὡραίαν δωρεάν σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, ἀνεκοινώσαμεν δὲ καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ὑμῶν.

Ἐκ μέρους του παρεκλήθην ὅπως ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως
Σπῦρος Ρούβαλης
Ἀναπληρωτὴς Κυβερν. Ἐπιτρ. Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Τὸ Τμῆμα Ἐπικοινωνίας τῆς Περιφ. Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) θὰ καθιερώσῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν εἰδικὴν Ραδιοφωνικὴν ἐκπομπὴν ἀπὸ τοὺς Ραδιοφωνικοὺς Σταθμοὺς Ἀθηνῶν καὶ Νεολαίας.

Ἡ ἐκπομπὴ θὰ περιλαμβάνῃ:

1) Εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ μετώπῳ στρατιώτας καὶ τὰς οἰκογενείας των μέσῳ τῶν ἐν πολέμῳ συναγωνιστῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

2) Εἰδήσεις νοσηλευομένων τραυματιῶν πρὸς τοὺς ἐν ἐπαρχίᾳ συγγενεῖς των μέσῳ τῶν Φαλαγγιτισσῶν Ἐπικοινωνίας εἰς τὰ Νοσοκομεῖα.

3) Εἰδήσεις τῶν οἰκογενειῶν πρὸς τοὺς στρατιώτας μέσῳ τῶν ἐπισκεπτριῶν τῆς Ἐπικοινωνίας (Ρεπορτάζ γεννήσεων, γάμων καὶ ἄλλων εὐχαρίστων γεγονότων).

4) Ἐπικοινωνία μὲ τὰς Π.Υ.Α.Μ. τῶν ἐπαρχιῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τραυματιῶν εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ παροχὴν πληροφοριῶν περὶ τῆς ὑγείας των.

5) Διάφοροι ἀνακοινώσεις, δημοσιεύσεις στρατιωτῶν καὶ ἀναζητήσεις συγγενῶν παρὰ τραυματιῶν καὶ τἀνάπαλιν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Οἱ νοσηλευόμενοι εἰς τὸν 9ον καὶ 10ον θάλαμον τῆς Μονῆς Πετράκη τραυματίαι μας, ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) τὴν κάτωθι εὐχαριστήριον ἐπιστολήν:

Οἱ νοσηλευόμενοι εἰς τὸν 9ον καὶ 10ον θάλαμον τῆς Μονῆς Πετράκη (Παράρτημα τοῦ Α' Γεν. Νοσοκομείου), κατασυγκεκινημένοι γιὰ τὶς ἄπειρες φροντίδες καὶ περιποιήσεις τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκφράζομεν τὶς πιὸ βαθειὲς καὶ εἰλικρινεῖς μας εὐχαριστίας. Γιατὶ παντοῦ, ὅπου περάσαμε γυρίζοντες ἀπὸ τὸ μέτωπο γιὰ τὸ νοσοκομεῖον, σὲ χωριὰ καὶ σὲ πόλεις αὐτὰ μᾶς περιποιήθησαν φιλόστοργα.

Καὶ δῶ ποὺ εἴμαστε δεχόμαστε καθημερινῶς πολλαπλὲς περιποιήσεις ἀπὸ τὰ ἐνθουσιώδη αὐτὰ παιδιά. Παραστέκουν στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου μας ἀπὸ τὰ χαράματα ὡς τὸ βράδυ, παρηγορήτριες ψυχὲς ποὺ παραμυθοῦν καὶ μᾶς ἀνακουφίζουν, μᾶς καταπραΰνουν τοὺς πόνους μὲ τὴν ὀρφικὴ τους μουσικότητα ὁσάκις ψάλλουν θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ τραγούδια, μᾶς προσφέρουν ἄφθονα δῶρα καὶ φροντίζουν γιὰ νὰ μὴ μᾶς λείπῃ τίποτε.

Εὖγε στὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν.

Λοχίαι: Καντῆς Κων., Σκουλικόπουλος Ἡρακλ. Στρατιῶται: Καριαζῆς Παν., Τασιόπουλος Φώτιος, Νέδος Ἀπόστολος, Γαλογαῦρος Ἀθαν., Λιάσκος Βασίλ., Κουτσουλιάκος Γρηγ., Καψιδᾶς Δημ., Μανωλόπουλος Βασ., Τσιμπούκης Ἰωάν., Ντελέκος Ἠλίας, Καραγκούτης Εὐάγγελος.

Ἀπὸ τὸ Α' Γεν. Στρατ. Νοσοκομεῖον στὶς 12-1-1941.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Ρὲξ» ἡ Πολεμικὴ Ἐπιθεώρησις τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ κ. Α. Ἄβδη μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Γλυκοφρίδη.

Τὴν παράστασιν παρηκολούθησαν ἡ Πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, οἱ Περιφ. Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων μετὰ τῶν Ἐπιτελείων των, Φαλαγγίτες καὶ Φαλαγγίτισσες τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὰ νούμερα τῆς Πολεμικῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐξετελέσθησαν ἐπιτυχέστατα ἀπὸ Φαλαγγίτες τοῦ Θεατρικοῦ Τμήματος τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ ἀπὸ Φαλαγγίτισσες τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων καὶ ἐχειροκροτήθησαν ζωηρῶς ὑπὸ τῶν θεατῶν.

Ἐπίσης ἡ μικτὴ χορῳδία τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης ἐτραγούδησεν ὡραιότατα τραγούδια.

Ἡ Πολεμικὴ Ἐπιθεώρησις τῆς Ε.Ο.Ν., αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς Π.Υ.Α.Μ., θὰ δοθῇ εἰς σειρὰν παραστάσεων.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης ἀπεστάλη πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν ἡ κάτωθι ἐπιστολή, συνοδευομένη μὲ 200 ζεύγη μάλλινες κάλτσες γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς μας.

«Ἀπὸ τὴν Διοικήτρια ἕως τὴν πιὸ μικρὰ Σκαπάνισσα ἡ δύναμις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης Σοῦ εὔχεται σύντομα νὰ φτάσῃ ἡ τελικὴ Νίκη.

Μὲ ἀγάπη καὶ πίστι σὲ Σένα θὰ θέλαμε νὰ Σοῦ προσφέρουμε μικρὸ δῶρο, δεῖγμα τῆς μεγάλης μας ἀφοσιώσεως.

Μὰ πιστεύουμε πῶς θἆναι καλλίτερα ἀκόμα ἂν μάθῃς ὅτι μέσα σὲ μάλλινα, τὰ παιδιά Σου, γράφουν τὴν νέαν μας ἱστορίαν πάνω στὰ χιονισμένα βουνά.

Τὰ δῶρα μας λοιπὸν θὰ τὰ δεχθοῦν αὐτοὶ καὶ ἡ χαρὰ ποὺ θὰ νοιώσουν τὸ ξέρουμε πῶς θὰ εἶναι δική Σου χαρά».

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, ἐπεσκέφθησαν τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰ διάφορα Νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας καὶ τοὺς ἐκράτησαν συντροφιά, ἐνῷ Χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ ἐτραγούδησε διάφορα τραγούδια.

Ἐπίσης αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐβοήθησαν τοὺς τραυματίας μας εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλληλογραφίας των.

Οἱ ἡρωϊκοὶ τραυματίαι μας ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὰ κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν.

Φαλαγγίτισσαι τοῦ 5ου Ὑποτομέως Ν. Ἐρυθραίας ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Θεοξένια» Κηφισιᾶς καὶ τοὺς προσέφεραν γλυκά, τσιγάρα καὶ πορτοκάλλια. Οἱ τραυματίαι μας ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὰς Φαλαγγίτισσας τοῦ Ὑποτομέως.

ΤΙ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Η Κ.Υ.Α.Μ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥΣ

Εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Στρατοῦ παρεδόθησαν ὑπὸ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. ἀπὸ τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1940 μέχρι 10ης Ἰανουαρίου 1941 τὰ κάτωθι εἴδη πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ μέτωπον:

Κάλτσες 34.813 ζεύγη, πουλόβερ 2.421, κουκοῦλες 2.330, κασκὸλ 968, φανέλλες 3.508, μαντήλια 29.400, πετσέτες 1.050, ζωνάρια 2'156, καὶ 300 κουβέρτες.

Ἐπίσης παρεδόθησαν ἀρκεταὶ ποσότητες κονιάκ, σιγαρέττων, βιβλίων, ἐσωβράκων, γαντιῶν, μαξιλαροθηκῶν κλπ.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἀπεστάλη ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν ὅτι ἡ Ἀκαδημία ἐξαιρέτως τιμῶσα τὸ ὑφ' ὑμῶν ἀναληφθὲν Ἐθνικὸν ἔργον ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν ἐκ τοῦ Δωριδείου κληροδοτήματος δρχ. δέκα χιλιάδας (10.000), εὔχεται δέ, ὅπως αἱ κοιναὶ ὑπὲρ τοῦ μεγίστου Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος προσπάθειαι ἀποβῶσιν ὁριστικῶς τελεσφόροι κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος καὶ ἡ ἑλληνικὴ νίκη σημάνῃ τὴν νέαν μεγάλην περίοδον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος	Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Γεώργιος Σωτηρίου	Γεώργ. Οἰκονόμου».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Κ.Υ.ΑΜ.

Ἡ διανομὴ τῶν πρωτοχρονιάτικων μπουναμάδων τῆς Κ.Υ.Α.Μ. ἔγινε κανονικῶς εἰς ὅλον τὸ μέτωπον, ὑπῆρξε δὲ ἀφάνταστος ἡ χαρὰ τῶν στρατιωτῶν γιὰ τὸ δῶρον ποὺ ἐπαιρναν. Σχετικῶς ἐλήφθησαν πολλαὶ ἐπιστολαὶ ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν δύο χαρακτηριστικάς.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Κ.Υ.Α.Μ.

Μοῦ ἔγραψαν χθὲς τὰ παιδιά μου ἀπὸ τὸ μέτωπον (Δημητριάδης Π. 1ον Πεζικὸν Σύνταγμα 6ος Λόχος Τ. Τ. 490, καὶ Δημητριάδης Κ., Μονὰς 9)Α Τ. Τ. 826) διὰ τὴν μεγάλην χαρὰν τὴν ὁποίαν τοὺς προξένησε τὸ δῶρον σας, τὸ ὁποῖον ἔλαβον τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων. Ἡ σκέψις ὅτι ἐνδιαφερθήκατε γι' αὐτούς, ἄγνωστοι τους μὲν ἀλλὰ Ἕλληνες ἀδελφοί τους ἔχει ἐνθουσιάσει.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δικές τους εὐχαριστίες, σᾶς στέλνω καὶ τὰς ἰδικάς μου καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ ἀληθεύσῃ ἡ εὐχὴ ποὺ τοὺς ἐστείλατε «νὰ τοὺς γνωρίσετε καὶ προσωπικῶς, κατὰ τὴν Νικηφόρον ἐπιστροφήν τους».

Μὲ εὐχαριστίας

Ἡ μητέρα τους Ἑλένη Κ. Δημητριάδου
Χατζησάββα 9 (Θησεῖον)

Μία ἄλλη χαρακτηριστικὴ ἐπιστολὴ εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ἀγαπητή μου Ε.Ο.Ν.,

Δὲν φαντάζεσαι τὴ χαρὰ ποὺ προσέφερες στοὺς στρατιώτας μας μὲ τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα ἔστειλες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους.

Οἱ φαντάροι μας πολὺ συνεκινήθησαν ἀπὸ τὴν προσφορὰν σου αὐτὴν καὶ ποτὲ δὲν ἀμφιβάλλουν καὶ ὅτι θὰ τοὺς ἐνθυμῆσαι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ποὺ ἀποχωρισμένοι ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ τὸν ἱερὸν μας ἀγῶνα τοὺς ἦρθε σὰν μιὰ ἀνακούφισι.

Τὰ λόγια σου εἶναι ἐνθαρρυντικὰ καὶ ὅλοι μας ἐδῶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται δὲν σκεπτόμαστε παρὰ πῶς νὰ δοξάσωμεν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν κάνωμεν μεγάλη καὶ τρανή. Οἱ ἄνδρες μου σοῦ εὔχονται χίλια χρόνια νὰ ζήσῃς καὶ νὰ εὐτυχήσῃς καὶ μετ' ὀλίγον με τὸν καινούργιο χρόνο ὅλοι μαζὶ νὰ γιορτάσουμε σὲ μιὰ μεγάλη γιορτὴ καὶ παρέλασι στὴν Ἀθήνα τὴν τελικὴ μας Νίκη.

Ὁ Διοικητὴς τῆς 640 μονάδος, Τ. Τ. 972
Λουκᾶς Α. Καραμπαρμπούνης
Ἐφ. Ἀνθυπίατρος

Ἀπεστάλησαν ἐπίσης πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. ἐκ μέρους τῶν πολεμιστῶν μας αἱ κάτωθι ἐπιστολαί:

Ἀγαπητή μου «Νεολαία»,

Σὲ χαιρετῶ θερμά,

Χθὲς βράδυ πῆρα τὸ δέμα, ποὺ εἴχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη, μέσα στὶς τόσες χιλιάδες ποὺ στέλνετε, νὰ στείλετε καὶ σὲ μένα, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ στιγμή, ποὺ νὰ ξεχάσω τὶς ἰδέες σου, τὰ ἰδανικά σου, τὴν ἄφθαστη δύναμί σου. Ἐμπνευσμένη ἀπὸ ἕνα μεγάλο Ἀρχηγό, τὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ, πίστευσα, πιστεύω, καὶ θὰ πιστεύω ὅτι εἶσαι ἱκανὴ γιὰ ὅλα.

Μαζί μου μυριάδες στόματα φωνάζουν ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Δικός σας
Ὑπογρ. Λοχαγὸς Π.

Ἀγαπητέ μου ἄγνωστε Συναγωνιστά,

Σήμερα τὸ πρωΐ μοῦ ἔδωσε ὁ ταχυδρόμος τοῦ λόχου μου ἕνα δέμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τὸ ἄνοιξα καὶ βρῆκα μέσα τσιγάρα καὶ ἕνα σωρὸ μάλλινα πραγματάκια. Ἂν καὶ δὲν ἀμφέβαλλα ποτὲ ὅτι ἡ μεγάλη μας μανοῦλα ἔχει πάντοτε τὴν σκέψι μας, σὰν ἀληθινὴ μάνα ποὺ εἶναι, ἐδάκρυσα.

Ντύθηκα, ζεστάθηκα καὶ σᾶς εὐλόγησα.

Συνεχίσατε, Συναγωνιστή, τὴν ἱερή σας ἀποστολὴ καὶ ἐμεῖς ἐδῶ ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος θὰ σᾶς ἀποδείξωμε ὅτι οἱ κόποι σας δὲν πᾶνε στὰ χαμένα.

Σὲ φιλῶ ἀδελφικά, ὁ Συναγωνιστής σου
Ἐπαμ. Τσαούσης
Λοχίτης Ὑποδιοικήσεως Κρεσταίνων

Συνάδελφοι τοῦ ἀγῶνος τῆς Νίκης,

Μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ πῆρα τὸ δέμα σας μὲ τὰ μάλλινα ποὺ χατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ στείλετε. Ἡ χαρὰ αὐτὴ ἑνωμένη μὲ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθια τῆς ψυχῆς μου γιὰ τοὺς ἥρωες τῶν μετόπισθεν, τοὺς ἀγωνιστὰς τῶν πόλεων, ποὺ μὲ τὸν ἴδιο θαυμασμόν, τὴν ἴδια δύναμιν, τὴν αὐτὴν πνοὴν κατῆλθαν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν διατήρησι τῶν πολυτιμοτέρων καὶ πιὸ ἱερωτέρων στοιχείων ποὺ ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο κατέχει, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τιμήν, ποὺ θέλησε ν' ἁρπάξῃ καὶ νὰ ποδοπατήσῃ ἡ ἰμπεριαλιστικὴ μανία τοῦ παράφρονος τῆς Ρώμης.

Γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο στέλνω τὶς πιὸ θερμές μου εὐχὲς σ' ὅλους τοὺς Συναγωνιστὰς τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος καὶ μιὰ εὐχὴ ποὺ τώρα ξεπηδᾶ ἀπ' τὴν ψυχή μου εἶναι νὰ δρέψουμε τὶς δάφνες τῆς Νίκης γιὰ τὴ δόξα τῆς Μεγάλης μας Ἑλλάδος στὶς ἀρχὲς τοῦ καινούργιου χρόνου ποὺ μᾶς ἔρχεται.

Μὲ πατριωτικὴ ἀγάπη
Γ. Παπαδάκης

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Οἱ ἑλιγμοὶ τοῦ στρατοῦ μας συνεχίζονται ἐπιτυχῶς ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 69 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Τὸ ναυτικό μας ἔγραψε νέας σελίδας γενναιότητος καὶ ἡρωϊσμοῦ εἰς τὴν Ἀδριατικὴν διὰ τῆς καταστροφῆς ἐχθρικοῦ σκάφους παρὰ τὸν Ἅγ. Ἰωάννην τῆς Μεδούης ὑπὸ τοῦ ὑποβρυχίου «Λάμπρος Κατσώνης» μὲ κυβερνήτην τὸν πλωτάρχην κ. Σπανίδην.

Ἐξ ἄλλου ὁ στρατός μας συνέλαβε καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους καὶ ἐκυρίευσε πολεμικὸν ὑλικόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 70 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιτυχῆ τοπικὰ ἐγχειρήματα. Συνελήφθησαν 204 αἰχμάλωτοι ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ πολυάριθμον ὑλικόν».

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας, συνεχίζων τὴν ὁρμητικήν του προέλασιν, συνέλαβε καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 71 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει:

«Περιωρισμένοι τοπικοὶ ἀγῶνες. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 200 αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικόν».

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΤΡΙΤΗ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Ὁ στρατός μας διὰ τοπικῶν ἐπιτυχῶν ἐνεργειῶν παρασκευάζει τὸ ἔδαφος δι' ἄλλας εὐρυτέρας ἐπιχειρήσεις.

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 72 πολεμικὸν ἀνακοινωθέν:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξ ἄλλου ἀνακοινοῖ ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν, τὴν νύκτα τῆς 5—6 τρέχοντος μοῖρα ἀντιτορπιλλικῶν ὑπὸ τὸν ὑποναύαρχον κ. Καββαδίαν ἐνήργησεν ἐκ νέου ἐπιχείρησιν ἐντὸς τῆς Ἀδριατικῆς. Διαβᾶσα, τὸ τρίτον ἤδη, τὸ στενὸν τοῦ Ὀτράντο, ἐπροχώρησεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Αὐλῶνος, ὃν καὶ ἐβομβάρδισε, ρίψασα περὶ τὰς 60 βολάς. Ἐχθρικὸν σκάφος οὐδὲν ἐνεφανίσθη, οὔτε πρὸ οὔτε μετὰ τὸν βομβαρδισμόν, καὶ ἡ μοῖρα ἔπλευσε πρὸς τὴν βάσιν της μὲ ἠλαττωμένην ταχύτητα, ἀνενόχλητος.

Τὸ Γεν. Στρατηγεῖον ἐξέδωκε τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 73 πολεμικὸν ἀνακοινωθέν:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοί τινες».

Ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Σμῆνος ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἐβομβάρδισε τὴν πόλιν τῆς Κορυτσᾶς μὲ ὑπερεκατὸν θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Κατέρρευσαν 40 οἰκίαι καὶ ἐβλήθη σοβαρῶς ὁ Μητροπολιτικὸς Ναός.

»Ἐχθρικὸν ὑδροπλάνον ἐπετέθη χθὲς κατὰ μικροῦ ἁλιευτικοῦ παρὰ νησίδα τοῦ Αἰγαίου, καθ' οὗ ἔβαλε διὰ πολυβόλου, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον ἑνὸς ἁλιέως».

ΓΟΝΕΙΣ, ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ, ΦΙΛΟΙ,

Γράφετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ τακτικὰ στὰ παιδιά ποὺ βρίσκονται στὸ μέτωπο. Κάθε γράμμα σας εἶναι γι' αὐτοὺς καὶ ἕνα δῶρο.

E.O.N.

ΠΕΜΠΤΗ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Ὁ στρατός μας συνεχίζει τὰς λαμπρὰς ἐπιτυχίας του.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 74 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένοι τοπικοὶ ἀγῶνες. Συνελήφθησαν ὑπὲρ τοὺς τριακόσιοι αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονα παντοειδῆ ὑλικά, ἐν οἷς πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ εἷς ὁλόκληρος λόχος ὅλμων. Ἡ ἀεροπορία μας ἔδρασεν ἐπιτυχῶς βομβαρδίσασα καὶ πολυβολήσασα στόχους πεδίου μάχης. Εἰς γενομένην ἀερομαχίαν κατέρριψε 3 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Θεσσαλονίκην ἄνευ θυμάτων καὶ μὲ ἀσημάντους ζημίας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Ὁ στρατός μας κατέλαβε διὰ τῆς λόγχης νέας σημαντικὰς θέσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 75 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατὰ τοὺς σημερινοὺς τοπικοὺς ἀγῶνας κατελήφθησαν διὰ τῆς λόγχης σημαντικαὶ θέσεις. Περιῆλθον εἰς χεῖρας μας περὶ τοὺς 200 αἰχμάλωτοι καὶ ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικὸν μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ 20 ὅλμοι τῶν 81 χιλιοστομέτρων».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπεκράτησεν ἡσυχία.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας κατόπιν μακροῦ, ἐπικοῦ καὶ σκληροῦ ἀγῶνος κατέλαβε τὴν ὀχυρὰν Κλεισούραν.

Τὸ σχετικὸν ὑπ' ἀριθ. 76 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Αἱ σημεριναὶ ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις ἐπέφερον τὴν κατάληψιν τῆς Κλεισούρας. Αὕτη εὑρέθη ἔρημος κατοίκων, λεηλατημένη καὶ πυρπολημένη. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 600 αἰχμάλωτοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων 20 ἀξιωματικοὶ καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας μία πολεμικὴ σημαία, 4 πυροβόλα, ἅρματα μάχης, πολλοὶ ὅλμοι, πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ παντοειδῆ ὑλικά.

Ἡ ἀεροπορία μας ἔδρασε λίαν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης βομβαρδίσασα καὶ πολυβολήσασα ἐχθρικοὺς στόχους. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ: «Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κλεισούρας συνεχίζονται ἐπιτυχεῖς τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 77 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιωρισμέναι τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐκκαθαρίσεως. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 100 αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολὺ πολεμικὸν ὑλικὸν μεταξὺ τοῦ ὁποίου 10 ὅλμοι τῶν 81 χιλιοστομέτρων, πολλὰ πολυβόλα καὶ ὁπλοπολυβόλα».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ: «Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΔΕΥΤΕΡΑ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας συνεχίζει τὴν ἐκκαθάρισιν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 78 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοί τινες».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ: «Εἰς τὰ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 443)

διώξουμε. Μὲ τὴν «γαλατσίδα»...

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐκύτταζαν:

— Καιρὸς γιὰ ἀστεῖα, γέρω - Μῆτρο!...

Μὰ ὁ Μῆτρο — Ζάννος δὲν ἀστειευότανε. Τοὺς ἐξήγησε, πὼς λίγες σταλαγματιὲς ἀπὸ τὸ γάλα τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, τῆς «γαλατσίδας», ἐὰν τὶς στάξουν μέσα στὸ γάλα ποὺ παίρναν ἀπὸ τὸ χωριὸ κάθε πρωῒ οἱ Ἰταλοί, ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πιάση δυσεντερία, ὄχι μοναχὰ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν Ἰταλία!...

— Φθάνει μόνον, ἐπρόσθεσε, νὰ πιοῦμε λίγο, καὶ πέντε - ἕξη ἀπὸ ἡμᾶς καὶ νὰ διαδώσουμε ὅτι μᾶς ἔπιασε χολέρα!... Κίνδυνος θανάτου δὲν ὑπάρχει!

* * *

Σὲ λίγες ἡμέρες γενικὸ τὸ κόψιμο εἰς τὸν Ἰταλικὸ στρατό. Τηλεγραφήματα εἰς τὸν Γάλλο στρατηγὸ Ἀνρὺς στὴ Φλώρινα καὶ τὸ στρατηγεῖο στὴν Θεσσαλονίκην:

«Ἄγνωστος ἀσθένεια, ὁμοιάζουσα μὲ χολερίνην, μαστίζει τὸν Ἰταλικὸ στρατὸ εἰς τὸν τομέα δεῖνα. Ἡ νόσος λαμβάνει μορφὴν πανδημικήν, ἀρχίσασα νὰ ἐξαπλοῦται καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν».

Μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ πιὸ μεγάλα ματογυάλια ἦρθανε.

—Ἐπιδημία μὲ ἐπέκτασιν κεραυνοβόλον!... Θὰ ἐμολύνθη, ἴσως, τὸ νερό!

Οἱ στρατιῶται δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Ὁ Κολονέλλος εἶχε καταντήσει ὁ μισός. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλον του τὸ πάθημα, ἀνέβαινε τώρα, πιὸ συχνά, δέκα φορὲς καὶ εἴκοσι κάθε ἡμέρα, ἀπάνω στὸ «Κάστρο τὸ Ἰταλικό»... Στὸ τέλος ἐγκαταστάθηκεν ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ συχνανεβαίνη!...

— Τί διάολο πάει καὶ κυττάει αὐτὸς ἐκεῖ ἀπάνω!...

— Τί νὰ ἐπισκοπῆ ὁ Κολονέλλος κάθε μέρα μονάχος!...

* * *

Τέλος, μετὰ ὀλίγες ἡμέρες, ἦρθε διαταγὴ τοῦ στρατηγείου τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ νὰ μετακινηθῆ ὁ ἐκεῖ Ἰταλικὸς στρατὸς ἀκόμη νοτιώτερον, ἕνεκεν τῆς... νοσηρότητος τοῦ κλίματος!

Σὰν ἔφυγε καὶ ὁ τελευταῖος Ἰταλός, οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν ν' ἀνέβουν ἀπάνω ὑψηλά, στὸ Ἰταλικὸ τὸ κάστρο, γιὰ νὰ ἰδοῦνε τί μυστήριο ἀπασχολοῦσε, κάθε ὥρα καὶ στιγμή, τὸν Ἰταλὸ συνταγματάρχη, ἐκεῖ ἀπάνω!...

Καὶ ὅ,τι εἶδαν ἔλυσε τὸ μυστήριο καὶ ἐξήγησε τὶς στρατηγικὲς τοῦ Κολονέλλου ἀσχολίες...

* * *

Ἔτσι ἡ τοποθεσία αὐτή, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν ὀνομάσει «φρούριο Ἰταλικό», ἔμεινε εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς κέντρον τῶν... «ἐνεργειῶν» τῶν Ἰταλῶν...

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. «Τὰ Κάλλαντα τοῦ 1941», ποὺ μᾶς στείλατε, ἦρθαν ἀργά. Εἶναι ὅμως χαριτωμένα πράγματι. — ΙΩΑΝΝΗΗΝ ΕΜΜ. ΚΟΝΙΩΤΑΚΗΝ, Σκαπανέα, Τυμπάκιον Κρήτης. Σὲ συγχαίρομε θερμὰ γιὰ τὴ δρᾶσι σου. Ναί· καὶ στὰ μετόπισθεν ἡ μάχη πρέπει νὰ εἶναι σκληρή. Μόνον ἔτσι θὰ νικήσουμε τελικῶς. Ὅλοι — γυναῖκες, γέροι, ἀγόρια, κορίτσια καὶ νήπια ἀκόμη — ὅλοι ἔχομε χρέος ἀλλὰ καὶ συμφέρον νὰ συμβάλωμε στὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἐναντίον τοῦ Φασισμοῦ, ἐναντίον τοῦ Μουσσολίνι καὶ τῆς κλίκας του. Δημοσιεύομε ἐδῶ μιὰ στροφὴ τοῦ πολεμικοῦ ποιήματός σου:

Τἄρματα ἂς πάρουμε παιδιὰ
στὰ δυνατά μας χέρια
κι' ὁ βρόντος τους ἂς ἀκουστῇ
πάνω ἀπὸ τ' ἀστέρια.

Θὰ μείνουμε ἐλεύθεροι
καὶ τιμημένη πάλι
θὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα μας
ἔνδοξη καὶ μεγάλη.

Δ. Ξ., μαθητὴν τοῦ Νυκτερινοῦ Γυμνασίου
τῆς Ε.Ο.Ν., Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν τὰ πεζογρα-
φήματά σου «Οἱ καμπάνες κτυποῦν» καὶ «Χρι-
στούγεννα». Γιατί μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός
σου; Τὸ ἐγράψαμε καὶ σὲ προηγούμενο τεῦχος:
ὅ,τι ἔχομε νὰ ποῦμε πρέπει νὰ τὸ λέμε φανερά,
ἀλλιῶς εἶναι σὰ νὰ μὴ λέμε τίποτα. Ὑπόγρα-
ψέ τα καὶ ξαναστεῖλέ τα. — ΜΗΝΑΝ ΧΡΗ-
ΣΤΙΔΗΝ. Τὸ πεζογράφημά σου «Ἐλεημοσύνη»
εἶναι μᾶλλον σχολικὴ ἔκθεσις, ἄριστη καθ' ὅ-
λα. Ὄχι ὅμως διήγημα. Περιμένομε κάτι ἄλ-
λο. — ΗΛΙΑΝ ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ, Φαλαγ-
γίτην 8ου Τάγματος Ἀθηνῶν. Δυστυχῶς δὲν
εἶναι δυνατὸν νὰ σ' εὐχαριστήσωμε ἀπαντῶντες
στὰ γράμματά σου μόλις τὰ λαμβάνομε. Ὑπά-
γεσαι κι' ἐσὺ στὴν αὐστηρὴ προτεραιότητα. Τὸ
λέγει καὶ ἡ παροιμία: «Ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς
μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς». Ἀπὸ τὸ ἄρθρο σου
δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ τελευταῖο μέρος:

«Ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὶς γυναῖκες
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ἐνδόξου μας Ἠπείρου, ποὺ
ἔτρεξαν ξοπίσω στοὺς πολεμιστὰς πετῶντας πέ-
τρες καὶ περισυλλέγοντας τὰ λάφυρα, τὰ ὁ-
ποῖα ἐγκατέλειπον οἱ δόλιοι Ἰταλοὶ πολεμισταὶ
στὴν ἄτακτο φυγή τους. Οὔτε καὶ τὶς Κρητι-
κοποῦλες ποὺ θέλησαν νὰ πᾶνε καὶ αὐτὲς νὰ πο-
λεμήσουν στὸ πλάϊ τῶν πολεμιστῶν, ὅταν ἔμα-
θαν τὴν εἴδησιν τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἰταλίας.
Ἀπηθανάτισαν τὸ θούριον τοῦ Ρήγα Φεραίου:

Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή».

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀξιέπαινος γιὰ τὴν δρᾶσιν σου. Ἰδοὺ ἡ τελευταία στροφὴ τοῦ ποιήματός σου:

Κι' ὅταν πιὰ ἡ τιμὴ καθαρὰ μᾶς ἀνήκη
μπρὸς στοῦ κόσμου ὁλόκληρου τὰ μάτια,
σὲ τροπαίων καὶ θρήνων καὶ δόξης παλάτια
καὶ πάλιν θὰ στήσωμε τὴν ἄπτερο νίκη.

ΙΩΑΝΝΗΗΝ Δ. ΑΝΔΡΙΤΣΟΝ. Γιὰ νὰ δημοσιεύσωμε ὅλα τὰ ποιήματά σου, θὰ ἔπρεπε ν' ἀποκλείσωμε ὅλη τὴν ἄλλην ὕλη τοῦ περιοδικοῦ. Τὸ θέλεις; Ἀσφαλῶς ὄχι. Μεγάλα καὶ πολλά. Ἰδοὺ μόνον τὸ ποίημα «Ἡρώων ψυχές»:

— Γιατί, σύννεφο σύ, ἁρπαγμένο
στὰ γοργὰ τοῦ ἀνέμου φτερὰ
τρέχεις; Ποῦ πᾷς; Ποῦθε εἶσαι φτασμένο;
Ποιὰ γλυκειὰ σὲ ροδίζει χαρά;

— Φορτωμένο ψυχὲς ματωμένες
ἀπὸ αἷμα ἁγνὸ Ἑλληνικό,
ποὺ ἡ Νίκη ἔχει στεφανωμένες
μὲ τῆς δάφνης στεφάνι χλωρό,

κεῖ τὶς πάω, ποὺ αἰώνια ἡ Πατρίδα
προσκυνᾶ τὸν Ἡρώων χαμό,
κεῖ, ποὺ φέγγει ὡραία ἀχτίδα
λαμπρῆς δόξας, σ' αἰώνιο βωμό!...

ΓΙΑΝΝΗΝ ΞΥΔΟΠΟΥΛΟΝ. — Καὶ για σένα τὸ ἴδιο ἔχομε νὰ παρατηρήσωμε. Μᾶς ἔστειλες τρία ποιήματα: «Ἡ θανὴ ἡ λευτεριά» — στίχοι 47 — «Νέες ἐποποιΐες» — στίχοι 32 — καὶ τὸ «Ὁ Τσολιᾶς» — στίχοι 30! Ἐν ὅλῳ στίχοι 110. Νομίζομεν ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ στείλῃς μόνον ἕνα ἢ δύο τετράστιχα, ποὺ νὰ εἶναι μεστὰ σὲ νόημα. Οἱ στίχοι σου προχειρογραμμένοι:

Καὶ σηκῶστε τὴ σημαία
ἀνδρειωμένα μου παιδιὰ
τὴ γαλανόλευκη ρομφαία
στοῦ ἀγέρα τὰ ψηλά.

Τί θέλει νὰ πῇ αὐτὸ τὸ τετράστιχο, ἀπὸ τὸ ποίημά σου «Ἡ θανὴ ἡ λευτεριά»; Καὶ τοῦτο, τί σοῦ λέει:

Νὰ ὁ Τσολιᾶς μας ὁ πατέρας
μὲ λεβέντικη στολὴ
λάμπει σὰν χρυσὸς ἀστέρας
καὶ σὰν νέφος στοὺς αἰθέρους
ξεσπαθώνει καὶ βροντεῖ!

Ἐκεῖνο τὸ «βροντεῖ» βρὲ παιδί μου δὲν εἶναι καθόλου Ἑλληνικό. Καὶ παρακάτω:

Ὦ Τσολιᾶ μου τιμημένα
μεῖν' ἀθάνατος στὴ γῆ
νὰ δοξάσῃς δοξασμένε
καὶ μὲ κλέη ἐνδεδυμένε(!)
τὴν Ἑλλάδα τὴν τρανή.

Ἂν πέσουν στὰ χέρια κανενὸς τσολιᾶ καὶ τὰ διαβάσῃ θὰ πῇ: — Ὄρ' τὸν ἀφλότμο!... Ἰγοὺ πουλιμάω κι' αὐτοῦνος μὶ βρίζ!... Μὶ λιέει «ἰνδιδυμένου»!! Καὶ ὅμως τὸ γράμμα σου εἶναι ἄψογο! Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι στὸν πεζὸ λόγο τὰ καταφέρνεις καλύτερα. Περιμένομε λοιπὸν κανένα πεζογράφημά σου. — ΓΕΩΡ-

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς ἐσωκλείουν εἰς τὴν ἐπιστολὴν των δραχμὰς 5 δι' ἔξοδα ἀλλαγῆς τοῦ πλακιδίου των.

ΓΙΑΝ ΛΕΚΑΚΗ. Ναί, Ὅλα γιὰ τὴ Νίκη! Τὸ ποίημα — δὲν εἶναι ποίημα. Ἰδού:

Τὴν χώρα, ποὺ ἐξέλεξεν ὡς κοιτίδα ἡ Ἱστορία
καὶ θρόνιασε καὶ κάθησε ἐν μεγαλοπρεπείᾳ
μὲ τὴν μακρυὰν γραφίδα της
κι' ἔγραψε τὰ τρισένδοξα κι' ἀθάνατα βιβλία,
ποὺ διαρκῶς φωτίζουσι σὰν φωτεινὴ λαμπίδα
προσέβαλες ἀπάνθρωπε!

Ἂν ἦταν ἀπάνθρωπος τὸ κακὸ δὲ θἄταν καὶ τόσο μεγάλο. Μὰ εἶναι παλιάνθρωπος! Καὶ τοῦτο θὰ καταστρέψῃ τὴν Ἰταλία, πρὸς μεγάλην μας... λύπην! Γράψε κάτι χωρὶς τὸ «ἐξέλεξεν» καὶ τὸ «ἐν μεγαλοπρεπείᾳ», ποὺ δὲν ταιριάζουν στὸν ἔμμετρο λόγο. — ΝΙΚΟΛ. ΒΡΕΤΤΟΝ, Γύθειον. Τὸ δημοσιεύομε στὴν στήλη αὐτή:

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

— Φεύγω μανούλα καὶ μὴν κλαῖς, μόν' δὸς
[μου τὴν εὐχή σου
Γιὰ κύτταξε τί χαρωπὸ ποὺ εἶναι τὸ παι-
[δί σου.

Σοῦ λέω μάνα μου καλὴ πῶς πάω νὰ πο-
[λεμήσω
μαζὶ μὲ τἄλλα τὰ παιδιὰ γρήγορα θὰ γυ-
[ρίσω.

Καὶ ὅταν ἔλθω νικητὴς σὺ τότε μὲ καμάρι
θὰ λὲς χαρᾶς ποὺ ἔκανα 'να τέτοιο παλλη-
[κάρι.

Ἂν εἶν' τῆς μοίρας μου γραφτὸ πίσω καὶ
[δὲν γυρίσω
γιὰ τὴν γλυκειὰ Πατρίδα μας τὸ αἷμα μου
[θὰ χύσω.

Δὲν θέλω μάνα μου νὰ κλαῖς — Ἄναψε
μιὰ λαμπάδα
καὶ πὲς τὸ γυιό σου ἔχασες γιὰ τὴν Με-
γάλη Ἑλλάδα.

— Τρέξε παιδί μου τὸ ταχὺ γιατὶ σὲ πε-
ριμένει
μιὰ ἄλλη Μάνα πιὸ καλή, μιὰ μάνα δοξα-
[σμένη.

Καὶ τὴν τιμήν της φρόντισε γιὰ νὰ φυλᾷς
[παιδί μου,
πήγαινε τώρα στὸ καλὸ καὶ νἄχῃς τὴν εὐ-
[χή μου.

Νῖκος Βρεττός

ΣΟΥΛΑΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. Τεῦχος κι' ἀπόδειξις θ' ἀποσταλῇ ἐν καιρῷ. Ἡ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἄγνωστον Φρουρὸν εἶναι γραμμένη καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Γιὰ ποιὸ λόγο δὲν συνεμορφώθης μὲ τὴν σχετικὴν σύστασίν μας: νὰ γράφετε μόνον στὴ μιὰν ὄψι; — Γ. ΔΑΛΚΑΦΟΥΝΗΗΝ. Ἡ «Νεολαία» δὲν διορίζει ἀνταποκριτάς. Στεῖλε τα. Ἂν εἶναι δημοσιεύσιμα θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶναι μεγάλα. Τὸ πεζογράφημα «Τὸ τοπίον τοῦ χειμῶνος» εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Ἔχει καὶ μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται μᾶλλον σὲ ἀπροσεξία. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ βιάζεσαι καὶ νὰ κάνῃς λάθη; Πρόσεξε, γράφεις: χειμῶνος (μὲ ὀξεία) — ἄρεσε (χωρὶς τόνο) — ὅτη (μὲ η) — ἐκαθ-ο-ντο, ἀνάπνευα — φλῶγας (ἀντὶ φλόγας) — ανθρώπους (χωρὶς πνεῦμα) — τῇ τρομερῇ(!) νύχτα, (ἀντί: τί τρομερὴ νύχτα!) — ἐνθυμοῦμαι (μὲ ὀξεῖα) κ.λ.π. κ.λ.π. Ἄλλες πάλι λέξεις, πιὸ δύσκολες στὴν ὀρθογραφία, τὶς ἔχεις σωστὰ γραμμένες: κεκαλυμμένος, σύννεφα, ἀνησυχία. Φαίνεται ὅτι ξέρεις καλὴ ὀρθογραφία, ἀλλὰ δὲν προσέχεις ὅταν γράφῃς. Θὰ μᾶς πῇς: «Καλὲ 'δῶ ἔχουμε πόλεμο καὶ σεῖς κοιτᾶτε δασεῖες καὶ ψιλές, ὀξεῖες καὶ περισπωμένες; Ἄλλο πάλι τοτύο!». Τί εἴπαμε ὅμως: Δὲν πρέπει νὰ χάσωμε τὴν ψυχραιμία μας· ἐμεῖς στὰ μετόπισθεν. Οἱ Ἰταλοὶ μπορεῖ νὰ μᾶς βομβαρδίζουν — ὡς ἀμάχους πληθυσμούς — ἐμεῖς τὴ δουλειά μας! Τὴ δουλειά μας καθαρή, σωστή, μελετημένη. Θὰ σοῦ φανῇ ὑπερβολή, ὅμως κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ συμβολὴ μεγάλη στὸν ἀγῶνα καὶ στὴ νίκη! Θ' ἀκοῦς ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ θὰ διαβάζῃς στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ χάλια τῶν Ἰταλῶν. Τὰ ἔχουν κυριολεκτικῶς χαμένα! Πελαγωμένοι μὲ μιὰ λέξι. Ξέρεις τί κακὴ ἐπίδρασι ἔχει τὸ γεγονὸς αὐτὸ σ' ἐκείνους ποὺ πολεμοῦν στὸ μέτωπο; Ἐνῷ οἱ δικοί μας στρατιῶτες ξέρουν πὼς καὶ πίσω — στὶς πολιτεῖες, στὰ χωριὰ καὶ στοὺς κάμπους — ἐπικρατεῖ ἀπόλυτη ψυχραιμία κι' οἱ δουλειὲς γίνονται μὲ σύστημα καὶ μὲ προσοχή. Ὀξεῖα λοιπὸν ὅπου θέλει ὀξεῖα καὶ περισπωμένη ὅπου χρειάζεται περισπωμένη! Νὰ τὰ βλέπουν οἱ φρατέλλοι καὶ νὰ τρίβουν τὰ μάτια τους. «Μωρὲ τί ντουνιᾶς εἶναι τοῦτος; Μιὰ κοτζάμ Ἰταλία τοῦ ρίχτηκε καὶ καρφὶ δὲν τοῦ καίγεται... Βάϊ, βάϊ, βάϊ!». — ΣΠΥΡ. ΑΡΑΒΑΝΗΗΝ. Ἰδοὺ τὸ 4ο τετράστιχο τοῦ ποιήματός σου «Ἡ Ἑλλὰς στὸν πόλεμο».

Τέσσερα χρόνια οἱ Ἕλληνες
ἐζούσαμε ἐν εἰρήνῃ
καὶ αἰτία δὲν ἐδώσαμε
στὸν Κύριον Μουσολίνι.

Μπράβο Κύριος! Τὸ γάντι μονάχα τοῦ λείπει καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο. — ΑΠΟΣΤ. ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΝ. Γιὰ πρόσεξε τὴν τρίτη στροφή:

Δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ μέρα αὐτὴ τῆς νίκης τῶν
[Ἑλλήνων,
εἶναι κοντά, πολὺ κοντὰ μὲ δάφνες μᾶς
[προσμένει.
Κι' ἔτσι ἡ Ἑλλάδα μας θὰ ζῇ στῆς λευτε-
[ριᾶς τὸ κρῖνον(;)
καὶ μὲ τὴν γαλανόλευκη δαφνοστεφανωμένη.

Ποιὸ εἶναι τῆς «λευτεριᾶς τὸ κρῖνον»; — ΑΝΤΩΝΗΗΝ ΦΛΕΒΑΡΗΗΝ, ἀνάπηρον πολέμου. Ὁ στρατηγός, τὸν ὁποῖο σατυρίζεις μὲ τὸ ποίημά σου, παρητήθη ἔχων διάφορον γνώμην πρὸς τὸν τύραννον τῆς Ρώμης καὶ τὶς φασιστικὲς ἀρχές του. Ἂς τονε λοιπόν, ἂν κι' εἶναι Ἰταλός! — Π. ΓΡΑΜΜΑΤΑΝ. Ἀφοῦ διαβάζεις Παλαμᾶ θὰ εἶσαι προχωρημένος καὶ φυσικὰ θὰ ἔχῃς κάποιαν ἰδέαν μετρικῆς. Ἀλλὰ τότε πῶς συνέβη τοῦτο;

Σὰ νἆσαι πάντα ἐδῶ,
ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ φύσι,
ποὺ τὸ φῶς της δὲν ἔχει δύσει
ἀπ' τοῦ Ὁμήρου τὸν καιρό.

Περιμένομε λιγώτερα καὶ καλύτερα.

Εἰς τὸ ποίημα «Ἰωάννης Μεταξᾶς» κ. Κούλη Ἀλέπη ποὺ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 15 (118) τεῦχος, ὁ πρῶτος στίχος νὰ διαβαστῇ:
«Τέσσερα χρόνια, μὲ αἷμα τὸν ἱδρῶτα»
καὶ ὄχι:
Τέσσερα χρόνια, μὲ τὸ αἷμα, τὸν ἱ-
[δρῶτα

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

PEZZO